

ΕΑΜΙΛΕΥΤΑΤ 5

ΙΛΙΟΝ, ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ, ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ

Ιουνίου '02.

- 653
475112
659261583201
47228
3595
32116638324
432782294
3210
2305
432023675
3142587439
649004334
345177
385422
21648563
75319
4627
438
4732618
9775
8
53
64031
5
480

σαμεζντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία:
να τολμάς να
δίνεις προς τα
έξω
/η λέξη αυτή ονό-
μαζε τα αντικα-
θεστωτικά έντυπα
που διακινούνταν
χέρι με χέρι
στη Ρωσία και
στη μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

ΤΕΥΧΟΣ 5:

de te fabula narratur

ενάντια στις δημοτικές εκλογές
ολυμπιακά ορόσημα

σημειώσεις (ανολοκλήρωτες)
για έναν ανολοκλήρωτο πόλεμο

ένθετο 16σέλιδο για το
παλαιοστινιακό ζήτημα

μηνύματα από την Αργεντινή

περί γυναικείας "ανεξαρτησίας"

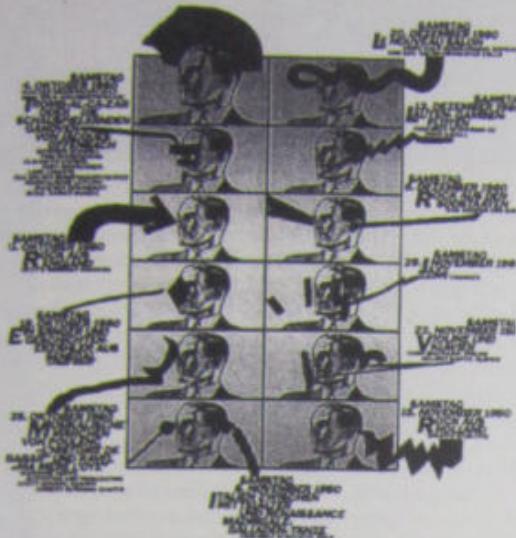
για τη διαφήμιση

οι ξένοι δεν μας
παίρνουν τις δουλειές

για τη νεα δομή του στρατού

*Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτυπο, δεν είναι τούμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευματικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σκέση πέρα από τις "αυτονόπτες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήστης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν αυθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντίτυπου πηγάδει από την συνολικότερη αντίληψη μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιοδοτικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η σάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμα μας για οπότε προσποτεί.

ΣΚΟΤΩΝΩ ΣΠΗΜΑΙΝΕΙ ΣΤΕΛΝΩ ΣΤΟ ΣΚΟΤΆΔΙ

Λοιπόν, είπε ο Σατανός:
Αυτὸν τὸν πολιορκημένον

Πάξ θα τὸν νικῶσι;

Ἐχει μὲ τὸ μέρος του τὸ θάρρος καὶ τὴν τέχνην τῆς δράστης
Τὸ ὄργανα του πολέμου καὶ τὸ φρόντην εἶναι στὸ πλευρὸν του.

Καὶ συνεχίζει: δεν θα του αφαιρέσω τη δύναμιν

Δεν θα του περάσω καλινάρια καὶ συγόνια

Δεν θα του βάλω μέσα του τὸ φόβον

Οὔτε θα αποδυναμώσω τὰ χέρια του ὅπις πολιάς

Θα κάνω μόνο τούτο: θα σκοτεινίσω τὸ μαλὸν του

Καὶ θα ξεχάσει πως η δικαιοσύνη εἶναι με τὸ μέρος του

Αυτή την ποίηση του Νατάν Άλιερμαν, Εβραίου ιερυτή του Μεγάλου Ιερατή των μεταπολεμικών χρόνων χρησιμοποιούν σήμερα οι "πικρομένοι" σιωνιστές ενάντια στους Εβραίους που αμφισβητούν το δίκαιο του κράτους του Ιερατή. Πρόκειται για μια προφητεία που κατ' αυτοὺς επιβεβαιώνεται μετά από 50 χρόνια, για κάποιο "Σατανά" που έχει ως στόχο να σκοτεινίσει το μαλό των Εβραίων ώστε να ξεχάσουν πως η δικαιοσύνη είναι με το μέρος τους. Ξέρουν οι σιωνιστές. Έχουν ράθει πάνω στη μοίρα των Παλαιστίνιων. Η απλή λογική, όμως, αμέσως καταδεικνύει την ταυτότητα του πραγματικού "Σατανά" στο ίδιο το πρόσωπο του σιωνισμού και αντιστρέφει τη λογική της προφητείας τους: μια και οι Παλαιστίνιοι φαίνεται ότι δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσουν πως η δικαιοσύνη είναι με το μέρος τους, τότε θα τους αφαιρέσουμε τη δύναμη, θα τους περάσουμε καλινάρια, θα τους βάλουμε μέσα τους το φόβο και θα αποδυναμώσουμε τα χέρια τους. Όπως έκαναν ανέκαθεν όλοι οι "σατανόδες" της Εξουσίας στα παιχνίδια τους με τις διατεταγμένες "προφητείες" και την "οξιοποίηση" τους.

Σημασία έχει ότι η σύγχρονη Ιστορία έχει κληρονομήσει μια καίνουσα πληγή στη Μέση Ανατολή. Αίμα, δυστυχία, φόβος και πλεκτροφόρα τείχη του αίσκους. Όλη αυτή η δυστυχία, όμως, όπως συμβαίνει πάντα όταν περισσεύει και ασφυκτικά μέσα σε μια ιστορική στιγμή, δεν μπορεί να αρκεστεί στα φυσικά της όρια ώθε και να θαφτεί κάτω από την άγνοια και την αδιοφορία ενός αλώβητου περίγυρου. "Διασπέλλεται ζεστώντας στα ανυποφέστα μπουλούκια..." Ανυποφέστος. Αυτή λοιπόν είναι και η λέξη που νομιμοποιεί τον τρόμο συντάσσοντας το σύγχρονο λεξιλόγιο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Αυτοί που θα "τρομάζουν" είναι αυτοί που είναι "ανυποφέστοι". Αυτοί που είναι "υποφιασμένοι" έχουν επίγνωση για το πού θα κατευθύνονται τις άμυνές τους όπως και την αλληλεγγύη τους. Με πρόσχημα τα επιμελημένα "ανυποφέστα μπουλούκια" στίνεται μια γιγαντιαία "αντιρομποκρατική σταυροφορία" που αφού έχει καλλιεργήσει τη δυστυχία, διαμονοποιεί εκ των υστέρων τις "διασπολές" της επί "δικαιών και αδικών". Μήπως οι πρόσφυγες που "επισκέπτονται τις παραλίες μας με τα γαλάτια σπριμάκια" δεν είναι μια από αυτές τις "διασπολές" της δυστυχίας. Μήπως δεν έχουν ήδη δαιμονοποιηθεί τα μέγιστα από την κρατική προπαγάνδα.

Αλλά εδώ δεν πρόκειται μόνο για απόμακρες καταστάσεις που κάνονται μέσα στο ακανές της οικουμένης και στο απυρόβλητο της διάσημης μας καθημερινότητας. Τα λεξιλόγια της κυριαρχίας δεν "έκαναν χρονίζονται" για επαύοντες διεθνολόγους αλλά για "ευρεία λαϊκή κατανάλωση", αποβλέποντας σε μια διαρκή κυριαρχία πάνω στο λεξιλόγιο μας, πάνω στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας και τον κόσμο γύρω μας. Αντί να βαθαίνουν η γνώση και τα κριτήρια για τις καταστάσεις όπου διακυβεύεται η "μοίρα" του παρόντος και υποθίκευται η "μοίρα" του μέλλοντος, βαθαίνει η καταναλωτική πανουργία για την απόδραση από το αληθινό βίωμα, πλουτίζουν οι τεχνικές αποπλάνησης των επιθυμιών, οι βιομηχανίες της αυτανάτης. Αντί να αφούγκραζόμαστε τις φωνές και τις αγωνίες από τις λαϊκές συνελεύσεις της Αργεντινής μπρεκάζομε τις τυχοδιωκτικές μαλακίες των τύλεσκουτιδιών. Αντί να καίμε τις κρατικές αποφάσεις στους δρόμους γελάμε με τις πληθιδότητες του κάθε Πόληκαλου. Αντί να ανοίξουμε την πόρτα μας στους πρόσφυγες παρακόλουθούμε τα "ανοίγματα" των αφεντικών στη γεπονιά μας. Αντί να αντιμετωπίζουμε τους μπάτσους ως στρατό κατοχής αιρήνουμε την καταστολή να φτάνει στο DNA μας.

Οι εύποροι πολίτες που διαφημίζουν τα "ΩΣ ΕΔΩ", εννούντας το καθεστώς "τρόμου" ποι βίωσαν και βίωνουν αλλά όχι φυσικά, το καθεστώς της γενικευμένης κοινωνικής δυστυχίας δεν απλώνουν φυλό των πάτων των "ανυποφέστων πολιτών". Είναι μέρος μιας προπαγάνδας που απευθύνεται σε ένα πλήθος για να σκοτεινίσει το μαλό του και να ξεχάσει πως η δικαιοσύνη είναι με το μέρος του.

σχέλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων

το βλέμμα των μπάτων και η κρατική "καταπολέμηση του ρατσισμού"

Στην εύκαμπτη πλάτη-πρόσωπο που έχει στη διάθεσή το μπουφέλιο Δημόσιας Τέχνης ορού προσά το προσόφθιμα κοινωνίους αυτονόμευσης, μεταξύ άλλων μπορεί κανείς να διαρροεί: "Όποια παίρνει συνδρομή προβολή του προληπτικού ίργου της Αυτονομίας σε επίπεδο Αστινομικού Τμήματος, η καταπολέμηση των φασιστικών φαναρισμάνων καθίς και η σύσταση στους δήμους "Υπηρεσίας καταπολέμησης των κοινωνικών αποκλεισμών" που θα απειδύνεται σε κοινωνικά ειδώλιας ομάδες των πληθυντικών ιάνεργον τύπων, μεταναστεύει με έμφαση στην καταπολέμηση των διαφωνισμάτων".

Νο! μαύρο λογότοπο! Οι μπάτοοι, αυτά τα κατεξοχήν πρόσωπα έμπλοκτης επιφέμασης καθίς είδους διαιρίσταν, φύλετοιμού, σεξουαλικού και καθέ αποδύοσης κοινωνικού φατοισμού, αναλαμβάνουν την καταπολέμηση των "φατοιστικών φαναρισμάνων". Μπορεί να σκηνεύει κανείς ότι αυτοί που προτείνουν και μελέτουν τέτοιους είδους προσώπους, στην καλύτερη των περιπτώσεων, ή είναι στον "κόσμο" τους ή επί της ωρα που αργήρηντα συντάσσουν αυτά τα διαπειδαστικά πρόγραμματα ή είχαν τρέλαψε στο γέλιο. Στο παρασκήνιο ο Τραγελάφος. Στο πρόσωπο, όμως, εξελίσσεται μια αξέλογη προσπάθεια: διαρρέει κρατούση προσεγγίσεων όλο και περισσότερα προσγειώματα ρήτορικής διεύρυνσης ανθρωπιστικών καθηκόντων των εντολών συμμοριών για να νομιμοποιεί τον καταστατικό τους φόρο. Μια εξέθεαλη καροϊδία μπορεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο κάποτε να πάσσει τόπο. Όλοι όμως έχουν ζήσει τους μπάτοοι, στα μετόπια, στα τμήματα, στους δρόμους, στις γειτονιές και κανείς δεν έχει αυτό το απειλέσθε βλέμμα που τους διαρρέει. Λεν ιπτάμει χειρότερη και πιο επικίνδυνη καταστοσή από τη δική τους μιανθωματικός και πολλαπλά συμπλέγματα μέσω από έναν εναπλό και ανασφαλή ντοστεϊόμ. Κι αυτή η αναποφεύκτη καταστοσή τους είναι που αποκρίνεται καθέ κράτος ρήτορια (επιγενενομού τους). Αυτό το αναποφεύκτο βλέμμα τους, αυτή η φυσική προέκτωση της στολής, των γόλοι και των απότομων, δεν εξανθρωπίζεται. Γιατί απλώς, δεν αρρώστησαν.

Οσον αφορά τη σύσταση δημοτικών υπηρεσιών που να καταπολέμουν τον κοινωνικό αποκλεισμό, κι αυτό με τη σειρά του παρατείνει τον γέλιο.

Ο κοινωνικός αποκλεισμός σήμερον όπέρα των φατοιστικών καταβόλων που έχουν ύλες στην ίδια την κοινωνική δομή, την οποία ανεργοιστικά με τη σειρά τους υπηρετούν και αναπαράγουν οι καθέ είδους υπηρεσίες δεν τίνει τίποτε άλλο από την πονηκοποίηση της (επαγγελματικής, "ενταξιακής") αποτυχίας. Συντημικά παράγοντα και η πονηκοποίηση άλλα και αυτή η αποτυχία που δεν μπορούν να αναφέρουν ή απλώς να αντιμετωπίσουν αν δεν αντιτίθεται το σύστημα που τα παρέχει.

Για τη γυμναστική των ασπόνδυλων

Πρόσφατα δεσμεύτηκε πάλι ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Πολιτισμοποίησης ότι δεν προκειται να εξαρχήσει τους "μηνούς" του με μια κυβερνητική προκλητική θέση. Δεν πιστεύει. Φαίνεται ότι τις "ανέγεις" του τις έχει καλύψει και με το παραπάνω. Γνωρίζουμε ότι ίδιο και υπέρ είναι διαρρομένο μέλος του ΔΣ των ΟΤΕ με στοδούλος που αγνέται πειρατικά καθέ φορά στους φατοιστές αποκλεισμό. Μήπος η "αναπεράτητη" και η "αγνοιστική συγένεια" του αρχαιοντικαλητή δεν αποτελεί παρόδειγμα κυνισμού πάνω στη γενερατινή κοινωνική αφέλεια;

Μολις πρίν λίγες μέρες μάθημε ότι ένας πανεπιστημιακός καθηγητής, ένας εκδόσος των τραπεζών, ένας σύμβουλος υπουργού και ένας συνδικαλιστής με πλούτο μιανθωματικού λόγου συναντήθηκαν στο παρελθόν αποτελέσμαν μια επιτέλεον παρέα από αυτές τις "φίλες των επεικολήπτων κοινωνικών στημάτων" που αργούντων για να λεπτήσουν το Γ' ΚΠΣ αξιοποίησης της "διαπλεκόμενες" δινοτάτητάς τους. Μήπος το "ενρος" και η "πονηκία" αυτών των συμμοριών δεν μπορείδη μέσω τα καρα-κτηματά συγκίνεις της θεωρημένης Εξουσίας;

Πρόσεκτη για εκείνη τη προνήρια που καλλιεργούν την αφέλεια του "κινέασου λαού" και μετό τρέφονται απ' συντρι-

Ημέρια Δημού Ιανουάρια στον Ρατσιέμο;
ΟΙ "ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΕΣ" ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΑΝ ΜΕΣΑ ΕΚΕΙ
ΜΑ Ο ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΉΤΑΝ ΑΠΕΙΩ

Στις 12 Ιουνίου που πέφτει, απόγευμα Τετάρτης, οργανώθηκε στο Ίλιο ημιρίδα για την "σχέση καταπολέμησης των φατοισμού και τοπικής αποδύοσης" από την "κοινωνική υπηρεσία του Δήμου" και το Σύλλογο Ελλήνων Κοινωνιολόγων. Αυτό που τελικά μπορούσε να γίνει αντιτύπο από την παράποτα του δημιουργού, των υπηρεσιών του, καθίς και από τις τοποθετήσεις των "έργων επιπτημών", των "ειδών" όπως τους αποκαλούνται το "χονό" ενώ αυτοί κοιτάζουν με "λάτο" και επιτηδευμένο έφερ, φτανόντας οι νεοφατοιστικοί λόγος έχει την ικανότητα να ενοχοματώνει σκότη και τους "εγκρίους των φατοισμού".

Η αρίστα που καλύπτει σ' αυτήν την "πολύπολυτησμένη" εκδήλωση ήταν μόνο στα ελληνικά, επιβεβαιωνόντας την φατοιστικότητη συνήθεια των "ντόπιων" να σιγάρουν για το πρόβλημα των "ένων" χωρίς τον λόγο των ίδιων των "ένων". Οι τοποθετήσεις των "κοινωνιολόγων" (Κόντης, Βιδάλη, Καμύδης, Πανούσης, Πλεύση) δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να προσπαθούν να υποκαταστήσουν την διναρματική του δίκων μες βιομήτρες εδώ από τις περιοχές με αναγνωρίζει σε έναν "χαμηλόφορο" επιπτημονισμό, για να την ενοχοματώσουν εντέλει σε μια θεομολόγεια. Δεν υπήρξε καμία απολύτως αμφισβήτηση των ίδιων των δομών του συντημάτου, των κράτους και των νόμων του, των ομάδων συμφερόντων των αφεντικών, των ΜΜΕ, όλων όσων στην ουσία παρέχουν τον φατοισμό αλλά αύριας της "αντιφατοιστικής" αερολογίας με φόντο την "χαρά τους να βρίσκονται σε μια υποβαθμισμένη γειτονία και να μίλων για τον φατοισμό". Ο δημιουργός ανοίξει αυτήν την "ημερίδα" με μπαλόνιαντο νύρο και υπό τη φωτογραφικά φέλις -για την αποφασητή προπαγανδήσ, αναδεικνύοντας και την προεκλογική σποτισμότητα αυτού του είδους των επειδησσεων. Φυσικά και βρεθήκαμε εκεί, ξεδιάλωντας όλα τα παραπάνω εργατήματα και καταγράπλωντας το πανηγύρι χωρίς να πάρουμε οινοιαστικές απαντήσεις αλλά για να παρασκευήσουμε εντέλει απολαυστικά "μαθήματα σωστής αναρρίχιας" και βραβείς ασκήσεις ακαδημαϊκών υφών... (βλέπετε το κοινό αποτελέσμαν μόνο από φωτητές και δημιοτοικούς και παραδημιουτικών υπάλληλων).

Το κλον της βραδιάς ήταν ένας θλιβερός τροποκωντής και "αντιφατοιστής" του ΣΕΚ που δήλωσε ότι "δεν τον ενδιαφέρει κατιόπιν ποτέ τους ορθούς όφους γίνονται τέτοιες εκδηλώσεις αλλά στις γίνονται" (ανεξαρτήτη αν έλεγαν οι "ένων" και ο κόσμος της περιοχής και περιοσεύειν τα προσγήματα) για να καλέσει αυτό το "εντεταλμένο πλήθος" εντέλει στον αγώνα ενάντια στην παρακομποτηή... Βγαίνοντας, προσφέροντας τον μπονέρ, τις αιωνίαις φύλοφρονήσεις των "κοινωνιολόγων" και το Τροποκωντή τους πορφύλιτες πίσια μας, το κτήμα του δημιουργού του Ι δις και τις παρεξής "ένων" στην πλατεία παραβόλης δίπλα και φυσικά "ΑΠΕΞΩ"...

το εγγέζικο δώρο σε νέο περιτύλιγμα

Η κρίση μεταξύ Ινδίας-Ποντιανά για το Κασμίρ δεν αποτελεί το μοναδικό κατάλογο διένεξης που κληροδοτήσεις η εποχή των αυτοκρατοριών, αλλά ούτοις είναι το μεγαλύτερο και εν δυνάμει το πιο αιματηρό αφού αφορά δύο τεράπωτα σε τούχη κράτη στην Ασία. Οι τρεις πόλεις που έχουν προηγηθεί σօσ και η διαύρυνση της πόλεμης κατάσταση δεν ξεκανά -όπος αφετοί "έγκριψε αναλογίες" ισχυρίζονται από ομήρες (παρελθόντος και πορειών) πολιτισμικές ή θρησκευτικές διαφορές. Η κρίση αλλιώς έχει την ιστορία της αρχή την εποχή που η αγγλική αυτοκρατορία βρετανία στρατηγεύει από μια σειράνεν και σε μεγάλο βαθμό κοντή αντιστοστού του ποτοσιούλιανικού και του ινδονιτακού πλήθυνσηού εννοντας της και κυρίως για αυτό αποφύγει να εντείνει την πολιτιστική της "διαιρέση και βασιλεία", οξεινοτάς τις αντιδίδοντες ανάμεσα σε αντιμετώπισης γενομένες φατορές. Ενο γνωστό, καθηκόντερες και αριστοροχροτικό γόνυμα ούτη μόνο των σύγχρονων αποκλεισμάτων, για την διαμονή της σηματήσης του κρισιμού.

Αν ομήρις υπάρχει κατί καινούριο σε αυτήν την τελευταία κρίση, αυτό είναι ότι η διένεξη ζερεύει πάλιν από τα πλαίσια των γνωκών διαδραστικών εντοπίων και επιτλοντίζεται με τις νεοκόπες ομηρείες περι παγκόσμιως αναράλεις και αναμμέτρων απειλών. Οι σειρές εξωστίων διαβάζουν καθά τις νέες παγκόσμιες συγκρίσιες και ξέρουν να παιζούν με τα προσχήματα.

Η κατακτηση του Κασμίρ και για τις δύο αντίτιτες κρατικές σημαδιοίς αποτελεί την πιο λεπτοτή επιβεβαίωση, τον καρέμο της "εθνοκής λέπτωσης", την ευαντοστήση στο εσωτερικό του καθε κράτους κατόπιν "ανικανοτούπητων και ανήσυχων" κυριαρχικών πρεμνιαμάν (όπως πχ. ο στρατός και τα διατελεκόμενα με αυτόν εθνοκαστικά και θρησκευτικά κόμματα). Εντέλει, το "ελεύθερο" Κασμίρ αποτελεί εδώ και χρόνια την κοφενίδα μιας ομηρείας "εθνοκής συνοχής".

Και το μόνο ιδιός παράγορο είναι ότι μέσα στα δουλειμπορικά σημειωματά δόλια αυτά δείχνουν τοπιλάχιστον μέρος τωρα να μην απασχολούν τους Ινδούς και Ποντιανούς "λαθρομετανάστες", που η ίδια τους η ανικανοτική συμβίωση, η προγνωστικότητα της ληπτατημής τους δινεις, προστείνει τους ώποις εθνικούς διασχισμούς. Εκτός και αν η εκσωφραντικότητα του βούφρου στο γνωπευτιστικά σύνορα σηματαραπούει μια της και το πιο προφανές της κοινής και λαθρείας μοίρας που χωρίζουν ότι αυτούς πρέμοντες, θρησκευτικοί πρέτες, φατωτές παγκόσμια μεσολογγισμάτων συγδιασμοί, δουλεύεται και γιατρές "υποδοχής".

Βιασμοί και αιωνιότητα

Στο πιεσοδότηριο του, ο Ζαΐ-Λουΐ Μενετρά, ένας πωλητής τζαμιών γράφει: "μα τη Κυριακή του 1760 μαζί με το φύλο μου Γάροπτά ανακαλύψαμε μέσα στους θάμνους του δασούς του Βεναέν ένα ζευγάρι σε κρηπή ερωτική πρόπτηση, ενώ και μα νέα που το διασκεδάζαν. Κοροϊδεύαμε το ζευγάρι και αναγκαστήκαμε να φρεδούμε βίαια όταν ο εραστής μας απάντησε με αναίδεια. Άρταξα το απάθι του νεαρού που το είχε δειλά τον ζευγραφώμενό για λόγους προφυλάξης, τον κράτησα σε απόσταση και "διασπάσαμε" διαδοχικά ο φίλος μου και εγώ με την κατέλα που "δεν την αφήναμε να αναστανεί". Μόλις απομακρύνθηκαμε σε απόσταση αναφέλειας πετάζαμε το απόθι πιον στον ιδιοκτήτη". Είναι την ίδια εποχή που ο Μηγάρος ντε Βουργάλαν, εγκληματολόγος διατυπώνει επιγραμματικά: "ο βιασμός μπορεί να διαπραγματεύεται σε βάρος καθε είδους ατόμων του εν λόγω φύλου... Τιμωρείται με μεγαλύτερη η μικρότερη αινιγμότητα ανάλογα με τη θέση του". Είναι η εποχή που ο μαρκηνός ντε Σαντ κατηγορείται για την κακομεταδίδυμη μιας ζεύρωντος που είχε προσέληφθει ως επιτρέπτηραν τον Αρχιελή του 1768 όπου μαθηβεύομενον ζευγαροπλάστη και κλώστων βαμβακιού, η οποία ανεγγή επι ένα μήνα, είχε καταντήσει να ζητιανεύει. Λίγες ημέρες μετά την πρόσληψη της, ο μαρκηνός την χλεύει σ' ένα απίτη στο Αργείο, την Εγγυενίνει και τη μαϊστρώνει μέχρις αιματος. Σε καταστασή τοξίας, η γινναίκα κατοιδύνει να δραπετεύει. Την περιουσιάληγον οι χωρικές του Αργείου και καταδέτει μήνυση. Η οικογένεια του ντε Σαντ παρεμβαίνει αμέως, στέλνει δύο αντιπροσωπούς στο Αργείο και πετυχαίνει την επιστροφή της μήνυσης καταβάλλοντας 2.400 λίρες στη γινναίκα, ποσό σημαντικό σε σχέση με τον επήριο μισθό ενός λογια της εποχής που ήταν 350 λίρες. Η οικογένεια εξαφανίζει επίσης μια σφραγισμένη επιτολή απομακρύντης του κατηγορημένου, ο οποίος και γλετώνει την επέμβαση της δικαιοσύνης. Είναι η εποχή που η Σουζάν Ντετούρι βιάστηρε από έναν αμάξη και οι γειτόνιοις της την συμβούλευαν να μην κάνει μήνυση για να αποφύγει την αινιγμότητα και άλλους επιπλέον κακιδίους: "Πάντα θα υπάρχουν κάποιοι μοχθηροί που θ' αρχίσουν να χλευάζουν λγόντας ότι υπήρξε μάλλον θέληση παρα μία". Και ο Ρούσος του Διαφωτισμού, την ίδια χρονιά έγραψε τον μαρτύριο σχετικών μηνύσεων από πλευράς γινναίκας: "δεν γίνεται πλέον καθόλου λόγος για βιαστήτες από τότε που γίνεται τόσο λίγο αναγκαίες και οι ανδρες δεν τις πιστεύουν πια".

Στο συγκεκριμένο ζητήμα δεν υπάρχουν διαφορές εκείνης της εποχής με την σημερινή. Δεν είναι απλώς μεριά τυχαία "σημεία" που κάνουν τις εποχές να μοιάζουν. Ο βιασμός, ως η πιο καταδεκτική αιγμή της Πατριαρχίας, ως αιχμή ενός κοινωνικού συστήματος που χαρακτηρίζεται από τη γινναίκεια κατατίαση, χαντετού στη βάθη του παρελθόντος προσποτώντας να "οικευούνται" την ίδια ιστορική καταρρήμα με τα αιώνια ανθρώπινα ερωτήματα όπως ο ερωτός και ο θάνατος. Από και πέρα ένας κατιταλίσμος διειθετεί "οφιδοίς και νομολογίες" αφήνοντας αλλοδημάτη την γινναίκεια ουδία της προσής, όπως και ένας φεονδαργισμός πρώτη από αυτούς και μετά από μια δουλοκτητική κοινωνία. Και όποιος σηκωάζει την ιδιαιτερότητα της γινναίκειας κατατίασης και τη βαρυτήτα της στην ιστορία αλλά και στις μέρες μας, ας προσποτήσει να μιλούει το φέρο μιας γινναίκας που θα θέλησε να περιπλανηθεί μόνη τη νίκητα στους δρόμους (όπως πολύ εισκαλα τα ποιμένα μπορεί να κάνει απόροι το οποιοδήποτε αγρόκεφα). Και τότε θα γινεται σηκωνουσι ιώσες κάτι πιστού...

de te fabula narratur

Ισχόμα-πέρα-από-την-περιπαθή-υποκρισία-των-μικροειδότεων

το αύντομο πραξικόπεμπο & οι αριστεριστικές φαντασιώσεις

Ο Ουράνιος Τούφες, ο προσδρόμος της Βενεζουέλας, αποτελεί ένα από τα πλέον μλασσικά δεγματικά λατινοαμερικανών εξουσιοδοσικής λαϊκότητης, που φαντασιώνει την αρχηγία ενος νέου πολέμου ανεξαρτησίας από τη μπότα του γάντινη κατακτητή. Η πατριωτικολάγνα πολεμική και όπωρεα του, ο χειρόμορφος των αποθέμάτων πετρελαίου (η Βενεζουέλα είναι από τους μεγαλύτερους πετρελαιοπαραγωγούς) έχει εκνευριστεί το αμερικανικό κράτος και ένα -φύλα προσκείμενο σε αυτοκρατοριά του κινηματογραφού μηδενισμού της χώρας. Γι αυτό εξάλλου κινητήρια γεννήσιαν τον με το αποτυγχένευν προξεκοπτικά, μικρότερο των 48 μαρκών. Και αφού ο "λαϊκός ηρής" έδωσε για αλλά μια φορά άρκους κολλής πλούτος στους αντιτολίους του -στο ονόμα και ταλί της πατριόδες και της εθνικής συνοχής- βρέθηκε ξανά στον καθηγαινόμενο θόρο του. Ο κύριος που κατέβηκε στο δρόμο για την αποτροπή του πραξικοπήματος, δεν υπερισπάστηκε τον Τούφες για από που είναι, αλλά ασκητικός για να μην επιδεκνεθεί η θέση του από τους απροκαλύπτοντας αριστογέτες πραξικοπητών, που οι φιλοεμπεραντίκες διαδέσιες τους διασκολούνται να μεταμφεστων. Κι ο Τούφες γνωρίζει πολύ καλά να χειρίζεται τον διάχυτο κοινωνικό αντιαεροπλανισμό και σήμερα με αυτόν έχει κινηθεί τόσα χρόνια για να επιτελέσει απερίσπαστος από κοινωνικές εντάσεις το "μεγάλο πατριωτικό του έργο". Δεν είναι η μονή φορά στην ιστορία της Ν. Αμερικής που τα κοινωνικά αντανακλατούματα τελικά μπλοκάρουν μέσω του απόλυτα δικαιολογημένου μίσους για το κράτος των ΗΠΑ, υπερασπίζοντας τους ντατίσιους δυνάστες.

Μίσος σ' όλα αυτά, κάποιες αριστεριστικές φαντασιώσεις επανανεμούντουν ένα νέο λαϊκό ηρή (με όλες την βέβαια τις αδιναμίες) που μπορεί τελικά να συντείχει το αντιγρανικό μέτωπο, να προσκαλέσει βλάρες στον εγχρό, βαρφίζοντας τον κυρίως "πολέμο της ολγαραγίας και των ΗΠΑ". Και αίγανα πρός αποκατάσταση της ιστορίας αλληδεινής ιώνας θα αρκούσαν μα ματιά στα ταμεία της ιστορίας τούπες BBVA, που παραδέχτηκε πρόσφατα ότι χρηματοδοτούσε με "οποτενό" τράπεζο τον "λαϊκούλη" ηρή, (και πάλι για την ιστορία και μόνο η τρέπεται απτή αλινίσιας και λεπλάτων για χρόνια την Αργεντινή και τέρας προσπάθει να συμπληρώσει τα καμένα της καταστήματα στο Buenos Aires). Άλλα και πιού πέρα κι από μια τέτοια προσφέντευση των διαδέσιων του Τούφες, ο περρόδωμοι σχέδιασμοι στην εργάτικη περιοχή, οι αντιτρομοκρατικές συμμαχίες, οι οικονομικές συνθήρες τύπου FTAA/ALCA, τα "οχήδια Κολομβία", απλά μόνο διαυροφούν με τη εντέλεια επισκόπη στο γεγονός "διατροφιά" του. Η υπόθεση της κοινωνίας απελευθερώσεις παιζεται αλλού, κι όχι μπτον αποδεκτό τραγιάλιπτο των αριστεριστών εμμονών.

αριστεριστικό: "ανακολουθίες"...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΕΡΣΑΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΠΟΧΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΑΞΗ ΤΩΝ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΩΝ

Νέγκτα 21 Ιούνη. Πολιτική επίταξη των ναυτεργατών στη σκιά των προηγμένων του Μουντιάλ και της "χερσαίας επίθεσης" των εποχούμενων στην ενδοχώρα. Δε χρειάζεται και πολύ φαντασία για να αντιληφθεί κανείς τη στεναγμώσα των ναυτεργατών μετά από μια τέτοια "ήττα". Η στεναγμώσα γίνεται ακόμη πιο μεγάλη αφού έχει προηγηθεί μια χιδαία και γεννούμενη επίθεση των ΜΜΕ, μια λυσσαλέα πρόκριση του μικροαστικού "δικαιούμενος" για ένα γατιώμενο τριλίμερο "καλοτέρων" ή των τριμερών "εοδών" των τουριστών επειδημήρων η μεμονωμένη φρούτων που σαπίζουν σε φροτηγά(ψυγεία) στον αντίποδα εργατικών διεκδικησηών που χαρακτηρίζουν τη διάρκεια ολόκληρων ζωών. Πολλοί λοιπόν από τους ναυτεργατών να θέλλονται να σκιδούν τα φτύλαδια τους αλλά τελικά εμπιστοσύνης από τον συνήθη συνδικαλιστικό φελλό της υποταγής και της συνδιαλλαγής που ανοίγει κάθε φορά μέτωπα για να τα κλείνει εισπράττοντας την ανάλογη πολιτική υπερασπία. Οι αντιφρούτες των συνδικαλιστών του ΚΚΕ παρέμεναν ρητορικές και άσφαλτες αφού ούτε οι ίδιοι δεν εκπιστούν τα φτύλαδια τους κάνοντας μια πειστική "καλή ωρή".

Είναι λογικό, τελικά, οι ναυτεργατές να πηγαίνουν στις δούλειες τους επιταγμένοι από έναν εκπνηγονιστικό εξοδοβολογισμό και τους αριστερούς απολογιστές τουν και να μην παιρνουν αποφάσεις μόνον τους ακόλουθωντας τη δίκαια μήνι τους επί των αδικιών. ΔΕΝ έχουν προηγουμένως σκεφτεί τη δική τους αυτόνομη δυνατότητα να αποφασίζουν οι ίδιοι για όλη τους αριστοφάση. ΔΕΝ έχουν σκεφτεί να συντονίσουν αυτή τη δυνατότητα σε επίπεδο πανελλαδικής διεκτύωσης. Και είναι λογικό να μην συμβαίνουν όλα αυτά γιατί -καθόλου τυχαία- όλα αυτά υπερβαίνουν την καθημερινή λογική τους, τη νοοτροπία τους, την αντιληφτή τους για τον αγώνα και τις διεκδικησης. Είναι λογικό γιατί μια διαφορετική αντιληφτή για τα τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες δείπλεται από το ΠΛΑΤ τους. Μήπως και α' αυτή την απονοία είναι καιρός να αναγνωρίσουμε τους εαυτούς μας όσους πρεμβένουμε αλλά και δοκιμάζουμε στην καθημερινή μας ζωή τον αδιαμεπολάτητο αγώνα για την κατάκτηση της απομικής και κοινωνικής απελευθερώσης;

Αυτή τη φορά ήταν όλα φροντισμένα... ο διάλογος των "κοινωνικών εταύρων" προχώρησε μέσα από τους "δύσκολους" μήνες που άφησε πίσω του το περρόνος Απρίλης, οι αμοιβαίς εγγιήσεις δύθηρων, η κρατική επίδειξη αντάρκευτας και αλαζονεύτας -όπως η περινή- διαφύγεια αποστολής ως αναποτελεσματική, οι "ευνοιώτερες" θυμήσιες ήδην να καταλαγάδωσαν τις επιστημονικές και έργωρες (όσο και "οργανώνες") αναλύσεις των εργατικών εντετατών. Και δεν έχουμε μόνο να κάνουμε με κάποια διάσημη από την κοινωνική εμπειρία αλλοιεύσια σε υψηλό επίπεδο μεταξύ υποτροφών και κρατικούντων εργατοπατών. Ακόμα και τα μεγαλύτατα του "ετοιμοπόλεμων" (με το οπλό πάρα ποδιάς) ΠΑΜΕ δεν βράχινουν στις στημένες "μαρτίτες της εργατικής" και στο παγκύρι του διαβατικού απλικεύματος με τις διναμιές καταστολής (οι "επιφύτευσες συρράμεις" μάλλον δεν ερνούσαν όχι μόνο την επαναποταμή γηγενική αλλά πολύ περισσότερο τον πολιτικό σχέδιασμο του κόμματος που δεν θεωρούσαν τον αγώνα ενάντια στο νομοσχέδιο αυτό σαν λεπτονγκό πρός αγράς γηράρων). Αρκεύουν οι τετραμένες απάρτιες καταγγελίες για να δροκινώνειν κάθε απότελσμα ανεξέλεγκτης κοινωνικής σιωπεύσιος αλλά και για να δινυμιώσουν τη "μαρτήτη" θέση του μηδανισμού ενώπιον μιας ενδοσυνδικαλιστικής κοίτης στο ειστερικό της ΣΣΕΕ. Αυτή τη φορά λοιπόν είχαν λειτουργεί οι τομής και οι φήμες ανάμεσα στα εξουκιστικά διευθύνημα, οι πληροφορίες για το νέο μέτρο -το ήταν αυτές που πληροδότησαν το περόνι Απρίλη την κοινωνική δικαιοδότηση-, έγιναν μέσα από τον αμοιβεντοποιημένο "τριμερή" πολιτό. Ο "κόδιμος της εργατικής" υπνοβίπτησε για άλλη μια φορά ανάμεσα στην αγώνα, τη ματαντότητα και τη συνδικαλιστική δημιουργία. Τα ελλειπτικά ταμεία των αριστεριστών γέμισαν με το περισσότερο της "κοινωνικής συνοχής"

(με το οπλό πάρα ποδιάς) ΠΑΜΕ δεν βράχινουν στις στημένες "μαρτίτες της εργατικής" και στο παγκύρι του διαβατικού απλικεύματος με τις διναμιές καταστολής (οι "επιφύτευσες συρράμεις" μάλλον δεν ερνούσαν όχι μόνο την επαναποταμή γηγενική αλλά πολύ περισσότερο τον πολιτικό σχέδιασμο του κόμματος που δεν θεωρούσαν τον αγώνα ενάντια στο νομοσχέδιο αυτό σαν λεπτονγκό πρός αγράς γηράρων). Αρκεύουν οι τετραμένες απάρτιες καταγγελίες για να δροκινώνειν κάθε απότελσμα ανεξέλεγκτης κοινωνικής σιωπεύσιος αλλά και για να δινυμιώσουν τη "μαρτήτη" θέση του μηδανισμού ενώπιον μιας ενδοσυνδικαλιστικής κοίτης στο ειστερικό της ΣΣΕΕ. Αυτή τη φορά λοιπόν είχαν λειτουργεί οι τομής και οι φήμες ανάμεσα στα εξουκιστικά διευθύνημα, οι πληροφορίες για το νέο μέτρο -το ήταν αυτές που πληροδότησαν το περόνι Απρίλη την κοινωνική δικαιοδότηση-, έγιναν μέσα από τον αμοιβεντοποιημένο "τριμερή" πολιτό. Ο "κόδιμος της εργατικής" υπνοβίπτησε για άλλη μια φορά ανάμεσα στην αγώνα, τη ματαντότητα και τη συνδικαλιστική δημιουργία. Τα ελλειπτικά ταμεία των αριστεριστών γέμισαν με το περισσότερο της "κοινωνικής συνοχής"

“Λαμπερές επενδύσεις” στη σκιά των κοινωνικών αντιθέσεων

...με αφορμή τα 27 στρέμματα και τα 17 εκατομμύρια ευρώ της “Ελληνικής Τεχνοδομικής” στο ‘Πλο

Στα μέρη μας, όπως βέβαια και αλλού, οι άνθρωποι έχουν μια συγκυρωμένη αντίληψη για την ποιότητα των αλλαγών της σε αυτά τα συνδιαλλαγή αυτών των αλλαγών με τις αλλαγές στην πόλη. Σημειώ αναφοράς της σύγκυτης είναι η τόσο συγκρατημένη φαινομενικότητα δύναντας αυτών των αλλαγών σε σύγκριση με την απόσταση αυτής της φαινομενικότητας από το ασυνόριτο βίωμα τους. Γνωρίζουμε ότι η φαινομενικότητα είναι παράγωγο των εικόνων. Έχουμε μιλήσει αρκετές φορές μέσα σ' αυτό το περιοδικό για την δύναμη των εικόνων και έχουμε περιγράψει την ακατάπαυστη προσπάθεια του Συστήματος να τις χρησιμοποιεί. Η πρόσβαση στις μπανάνες παραγωγής και αναπαραγωγής εικόνας δεν είναι τυχαίο ότι έχουν γίνει υπέρ του δέοντος εφεκτές ακόμη και για τα “χαμπλόμισθα νοικοκυριά”. Η σκέψη με την εικόνα πρέπει να είναι “βαθιά και οικούμενη”. Στην πίερο των εικόνων είναι σχεδιασμένες οι ιδινικές πολεις με τα ιδιαίτερα σπίτια και τους ιδιαίτερους κατοίκους. Όλα είναι σχεδιασμένα με τέτοιο τρόπο ώστε να έχουν πάντα απόσταση από αυτό που μπορεί να τα κάνει “αντικεμενική” πραγματικότητα διαμορφώνοντας παράλληλα και μια κοινωνική ιεραρχία βασισμένη πάνω σ' αυτήν ακριβώς την απόσταση. Διατυπώνεται μια υπόρρητη αλλά σαφής διαπίστωση: όταν γάρ έναι αιχμάλωτα στις προσδοκίες των εικόνων. Η “Οικονομία” έχει εβδό και καρό αντιληφθεί αυτή τη δυνατότητα και έχει πυροδοτήσει την “αξιοποίηση” της βαθαίνοντας πινεκτότητας των υπόκοων στην παραγωγή αλλά και στην κατανάλωση. Η “Πολιτεία” ακολουθεί σχεδόν πάντα καθυστερημένα τις καινοτομίες του Κεφαλαίου προσπαθώντας να τιθασένει τις ασυντονιστές ορμές του, να συγκροτήσει τον δημόσιο εξορθολογισμό τους, να λειάνει την λεπλασία και να καταστεί τις κοινωνικές αντιστάσεις.

Η “Πολιτεία” με αυτά τα σημεία αναφοράς αλλάζει την πόλη στη βάση της φαινομενικότητας. Τα “μεγάλα έργα”, για παράδειγμα, πέρα από την άμεση εμπρεσματική τους λειτουργικότητα, είναι “θύλακες” που σηματοδοτούν με τον τρόπο τους μια ιεραρχία μέσα στην πόλη. Στην πλατεία Αττικής μπορεί κάποιος να περιδιαβεί τα στενά δρομάκια με τα καμόσπιτα και τις μπουγόδες της ανθρώπινες μηριδιές, τη φασαρία της γειτονιάς και τις αλάνις και αυτόματα να “καταβυθεί” στο Μετρό, σε ένα αποστερωμένο και φρουρούμενο “ευρωπαϊκό τοπίο υψηλών αισθητικών προδιαγραφών”.

Η πολιτισμική απόσταση που διαμορφώνεται ανάμεσα στο “ιαδύγειο” και το “υπόγειο” τοπίο προσδιορίζεται με σαφήνεια την οριοθέτηση των οραμάτων της επικράτειας για την “ανάπτυξη” και την “επιτυχία” σε αντιδιαστολή με τον κόσμο που είναι βιθυνόμενος στην μιρέρια και την αποτυχία. Κανείς δεν μπορεί να μείνει ανυποψίαστος σ' αυτή την τεράστια πολιτισμική διαφορά που εκφράζεται μέσα σε ελάχιστα μέτρα απόστασης. Η απόσταση των πολιτισμών αυτών δεν αποτυπώνεται στην χωροταξία για να ξεπεραστεί κάποτε αλλά για να επιβεβαιώνεται διαρκώς η ισχύς πάνω στην ανέκεια. Η απόσταση υπάρχει για να “δείχνει”, να διαπιδαγώγει, να ισχυροποιείται.

Είναι δεδομένο έστι, ότι οι σύγχρονες “επενδύσεις” από τη μεριά του Κεφαλαίου που διαμόρφωναν “καθαρούς” πολιτισμικούς πόλους της σύγχρονης καπιταλιστικής ανάπτυξης στις “καθυστερημένες” γειτονιές, συντονίζονται με τα “μεγάλα έργα”, καθώς προκύπτει πια αναγκαιότητα επιπλέον ενδιάμεσων χώρων που να καλύπτουν το νέο “όνομα” της χωροταξικής ιεραρχίας. Το Κράτος έχει στην αρροδιάπτη του, για παράδειγμα, την δημιουργία της Αττικής Οδού, σηματοδοτώντας έναν ακόμη χωροταξικό “θύλακα” που θα λειτουργήσει ως αναντυχιακό σημείο αναφοράς για όλες τις περιοχές που διασχίζει. Το Κεφάλαιο συντονίζεται με τον καινούργιο “αναντυχιακό” πόλο και οξιοποιεί τις καινούργιες δυνατότητες: Στη δεύτερη ανάπτυξη φυχαγωγικού κέντρου προκαρά τη Red's, θυγατρική της Ελληνικής Τεχνοδομικής, π οποία δραστηριοποιείται στον κλάδο του Real Estate. Συγκεκριμένα μετά το Veso Mare στην Πάτρα, τη Red's συνεχίζει τη επενδυτική της πρόγραμμα με τη δημιουργία ενός ακόμα φυχαγωγικού κέντρου στην περιοχή του Ηλιού σε οικοπεδική έκταση 27 στρέμματων. Το συνολικό ύψος της επενδύσης, συμπεριλαμβανομένης και της σήμερα της αξιοποιούμενης γης ανέρχεται σε 17 εκατ. ευρώ. Όπως ανέφερε ο κ. Δημήτρης Ανδριανόπουλος, διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας, η χωροθέτηση του συγκεκριμένου έργου διαθέτει σημαντικά πλεονεκτήματα, καθώς πρότον θα υπάρχει άμεση πρόσβαση στην Αττική Οδό και δεύτερον δίπλα στο πάρκο στην περιοχή Πύργου Βασιλίστρας, 1.100 στρέμματων, του τοπικού δήμου, το οποίο λειτουργεί έτσι και αλλιώς ως σημείο προορισμού. Στο συγκεκριμένο έργο, μεταξύ άλλων θα δημιουργηθούν 8 κινηματογραφικές αίθουσες -εκ των οποίων ένας χώρος θα λειτουργήσει ως θερινό σινεμά- ένα κέντρο μπούλινγκ, γυμναστήριο και χώρο για καφέ και εστιατόρια. Οι εργασίες κατασκευής θα ξεκινήσουν σε ένα μήνα και το έργο προβλέπεται να έχει ολοκληρωθεί τον Οκτώβρη του 2003.”

Έτσι, τα μέρη μας θα αλλάξουν και πάλι “δυναμικά” στην κατεύθυνση μιας φαινομενικότητας κυνικά ανταγωνιστικής προς την προγραμμικότητα. Οι καμπανάριοι στη Ραδιοφωνία, και τον Άγ. Νικόλα πρέπει να συνυπάρχουν με τη τεράστια ασφαλτοστρωμένη πάρκινγκ του καινούργιου στρατοπέδου διασκέδασης, οι αιώνιες φτωχογειτονιές με τη νεάκοπη λάμψη της “μεγάλης αυτής επενδύσεως”, οι ανοικτές αλάνις με τις κάμερες και τα συμφατοπλέγματα. Οι περιοικοί υπήκοοι επιτρέπεται να μπαίνονται στην “επενδύση” που προσφέρεται για την κατανάλωση αυταπατών σε μια κερδοφόρα προσπάθεια να μείνουν αλιώβιτες οι συμφέρουσες αντιθέσεις.

Διαβάζουμε ότι: “η αγορά των “καταστημάτων γειτονιάς” είναι το κομμάτι που προσπαθούν πλέον να ελέγχουν οι μεγάλοι παίκτες του λιανεμπορίου με σκοπό να αποσύσουν μέρος από τις πωλήσεις που αντίκει αυτή τη σημερινή, είτε σε πολύ μικρότερες ομοιούδες εταιρείες είτε στα κατ’ ευημερίαν λεγόμενα “mini market” που λειτουργούν σε κάθε γειτονιά, εξυπηρετώντας μάλιστα τους καταναλωτές χωρίς τις “δεσμεδότες” των νόμου πεπερασμένου φαρμακίου”. Τα μπακάλικα λοιπόν, και κάθε άλλο μικρομάγαζο, γίνονται ένα πεδίο αυτών των ενδιάμεσων χώρων σύγχρονης καπιταλιστικής ανάπτυξης, παρεμβαίνοντας στους τοπικούς κωφάρκουνους.

Όλα αλλάζουν στα μέρη μας ασταμάτητα. Εκτός από τις κοινωνικές αντιθέσεις. Όλα όσα αλλάζουν είναι σε βάρος μας εφόσον δεν τα διαλέγουμε εμείς αλλά το κράτος και τα αρετικά, δεν τα κατεύθυνσημε εμείς σύμφωνα με τις ανάγκες μας αλλά διευθύντες τους, δεν τα ελέγκουμε εμείς αλλά εκείνα εμάς. Να απελευθερώσουμε τις δυνατικές των κοινωνικών αντιθέσεων πάνω στις λαμπερές τους επενδύσεις.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ να τους αφήσουμε μόνους με τις υποσχέσεις τους...

Άγιοι Ανάργυροι, Τίλιον, Πετρούπολη... Εδώ όλοι ροήσουν περιστοκιό σε ένα «υποβοθμισμένο» αστικό τοπίο που ποτέ δεν παραμένει ίδιο καθώς αλλάζει ο τρόπος ζωής, η πόλη, η συνοικία. Η διορκής μετακίνηση φαίνεται να είναι ο κανόνας του νέου τρόπου ζωής. Άλλος τόπος δουλειάς, αλλάζεις και συνοικία. Άλλού το σπίτι, αλλού το σκαλείο ή τη δουλειά, αλλού τα φύλια, οι φίλοι, τα σαρββατοπλεύρια. Όπως και να «κινήσκει» πάντα θα υπάρχει ένα πρωστικό σπίτιο αναφοράς, έστω και προσωρινό, αφετηρία και τερματισμός των αναγκαστικών καθημερινών διαδρομών και μετακίνησεων. Όπως επίσης και πληθυσμοί αλόγληροι που ακόμα και όταν θέλουν και πάλι δεν μπορούν να μετοικίσουν σε πιο «αναβοθμισμένες» περιοχές. **Το που επιλέγει να σπάει κανείς δεν μπορεί να είναι -έστι απλά- θέμα τέχνης.** Άλλο πράγμα τη Κηφισιά και άλλο οι «Άγιοι», άλλο ο Γλυφάδα και άλλο το Τίλιον, άλλο το Κολωνάκι και άλλο η Πετρούπολη... Όσο και αν η πόλη φτιαστώνται δύο και αν αλλάζουν βιβρίνες, αναπλάθεται, εκμοντερνίζεται το κτίρια της, φτιάχνεται χωροταξίκες «ζώνες» διακαρισμένων λεπτούργων, κατασκευάζεται «κυρίλε» συνοικίες και ανακαίνιζεται τοις ναούς του θεάτρους και της κατανάλωσης, υπάρχουν ορισμένα πράγματα που δεν αλλάζουν εύκολα, που σκεδιάζονται και περιήρχονται έτσι ώστε να μην αλλάζουν. Ένα από αυτά είναι και το γεγονός πως οι δυτικές συνοικίες ανέκαθεν καρακτηρίζονται σαν «πρόλεπτακες συνοικίες», πάντα φιλοξενούσαν στα ταμεντένια σπλάχνα τους κάθε λογικής «περιθωριακές ομάδες και μειονότητες» και σκεδιάζονται έτσι ώστε να «χωνέψουν» σκόρμα περισσότερες ιδιαιτέρα στις μέρες μας που το χώρα μετοξύ φτωχών και πλουσιών επεκτείνεται, ιδιαιτέρα σήμερα που η κοινωνική ανισότητα αφορά ολοένα και περισσότερα κοινωνικά κομμάτα. Είσται, όλο και περισσότεροι «νεόδρωτοι» και υποψήφια θύματα πολιτικών επιλογών που αφορούν τον «κοινωνικό αποκλεισμό» μεταξύ κούν στην «πέρα-από-το-Ποτάμι-Αθήνα». Όλο και περισσότεροι αλλοενθεις «φτωχοδιάρθροι» σταθαίζονται στα παλιά προσφυγικά και αναθίνουν τις εγκατελεμένες πλατείες των περιοχών μας. Και φυσικά οι συνοικίες μας δεν θα μπορούσαν να μένουν αμετάβλητες, όπως δεν μπορούν επίσης και να αντιστοιχούν και σε μια ξεθωριασμένη και μελαγχολική ανάρνηση των παλαιοτέρων...

Μυκονιάτικα, Τσούμπα, Ανάκασα, Αγ. Φανούριος, Ραδιοφωνία, Παλατιανή, Παναγίτσα, είναι μερικές μόνο από τις χαρτογραφημένες ως «υποβοθμισμένες» γειτονίες μας με τα δεκά τους ιδιαιτέρα κοινωνικά και ταξικά χαρακτηριστικά. Η αρχιτεκτονική της απομόνωσης φιλοξενεί εντός των αποστερωμένων διαμερισμάτων της το μικροστικό όνειρα του «εγώ θα πάω την καλή», τις δανειοληπτικές και τα χρέω, τις ατελείωτες ώρες τηλεκόνναστης, τον μίζερο και αστρικό οικογενειακό μικρόκοσμο που περιφρούρει την παρασκήνη και την περιουσία του, την υπαρξιακή ερήμωση μπροστά στον τρόπο μιας προστελισμένης κοινωνίας «αποτυλίας» που βιώνεται ωστόσο ως απομεικτή απότυλη. Η αποβίωση, η ιδιαιτερούση και ο ανταγωνισμός κοινωνικών καθορίζονται τις σχέσεις, ή καλύτερα την ανυπέρβλικη συσπαστικήν σχέσεων στις γειτονίες. Και οδηγούν αναπόφε-

κτι στην απουσία συνειδητότητας της κοινής μοίρας τόσων και τόσων στην καρπόλιτερη κλίμακα της κοινωνικής ιεραρχίας, αλλά και της δυσκερέστερης θέσης στης κοινωνικές αντιθέσεις όπις αυτές εκφράζονται σε τοπική κλίμακα.

Όλα αυτά βέβαια δεν αποτελούν αποκλειστικά «προνόμια» των περιοχών μας αλλά αφορούν μια γενικευμένη κοινωνική συνθήκη που προϋποθέτει τη κυριαρχία και που αφορά το εξαπομπευμένο μοντέλο υπηκοού. Μια κοινωνική συνθήκη που συνδιαλέγεται με «και επαναδιαμορφώνει» τα ιδιαιτέρα χαρακτηριστικά των περιοχών μας. Όπως άλλωστε συμβαίνει και με κάθε κυριαρχική προστασία που μπορεί αφενός μεν να διατρέχει κάθετα το κοινωνικό σύνολο, αφετέρου δριμός στην οριζόντια διαδρομή της εκφράζεται με διοφορετική ένταση και ποιότητα, βιώνεται με διοφορετικό τρόπο από περιοχή σε περιοχή.

Οι γειτονίες έχουν προβλήματα. Έχουν πράγματα λακούβες στους δρόμους τους, πρόβλημα με την υπερσυσταύρωση αυτοκινήτων και σκουπιδιών... Άλλα να είναι αυτά και τα μοναδικά προβλήματα των γειτονιών μας, τα ουσιαστικά προβλήματα, με τις ζωής και των σχέσεων της τοπικής μας κοινωνίας; Ακόμα και αν «για κάποιο μετοφυσικό λόγο» υποθέσουμε πως η εξάπλωση της φτώχειας και της ανεργίας, της πρέσας και της αστυνομοκρατίας, πη παρουσία πρασφύγων και μεταναστών στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, οι αυτοκτονίες μαθητών και ανέργων «διο στενά πιο πάνω...» στέκουν ποι «κε από τις λακούβες και τα πάρκινγκ, δεν πάουν ακόμα και αυτά τα τελευταία να ανανακλούν κοινωνικές σχέσεις. Από πη μια πλευρά όλα τα παραπάνω αφορούν συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές της κυριαρχίας, ενώ από πη άλλη διαιωνίζονται εξαιτίας της έλλειψης δεσμών κοινωνικής αλληλεγγύης, εξαιτίας της εξατομικευτής και της οδιοφορίας, των ιδιοτελών συνδιαλλαγών (που συνήθως αφορούν σπηλιάτικα ιδιοκτησία) με τους τοπικούς άρχοντες και φορεις.

Και είναι όλα αυτά τα προβλήματα που τρέφουν και συντηρούν τόσο τον διακειμενικό και διεκπεραιωτικό ρόλο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, όσο και ειδικότερα τις πελατειακές-ψηφοδημητικές της σχέσεις με τους ντόπιους. Η θέση μη της τοπικής αυτοδιοίκησης άλλωστε πραγματοποιήθηκε από την μηχανοποίηση του κράτους για τη κειράγωση της σχέσης των κατοίκων με το άμεσο περιβάλλον τους. Η φενάκι της τοπικής «αυτο» διοίκησης (που επιβλήθηκε προς αντικατάσταση της συλλογικής οργάνωσης των κοινοτήτων) περιλαμβάνει ένα πλήθος διαμεσολαβήσεων, (μικρογραφία κονιοβολεύτισμού, υπόρκη αντιπροσώπων, φορέων, εδικών...) για την οργάνωση και προώθηση των κοινωνικών συμφερόντων. Και οι καμία των περιπτώσεων η δημοτική αρχή δεν είναι σε θέση να καρδεί ουσιαστική πολιτική μέσα στα πλαίσια των κρατικών θεσμών. Ξεχωρίζει όμως στη διάθεση της την ανάλογη τεχνογνωσία, τον ανάλογο εξοπλισμό και πρωταρχικό, εκβιάζει την αιτιατική απειλήσην της τοπικής κοινωνίας για την αντιμετώπιση των δμεσίων πρακτικών ανα-

γκών και προβλημάτων. Εποι γεννιέται στη συντρίψει μια διαρκής μετασόδηση από τους ειδικούς της διεύθυνσης, η οποία έτοι συντρίψει και ένα επιπλέον είδος παραίτησης από την ανάληψη δράσης από τους άμεσα ενδιαφερόμενους για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της γενοντιάς τους.

Αν προσέξει κανείς τα προσκλητικά προγράμματα όλων ανεξαρτήτων των συνδικατών θα τα βρει πλήκτικά ίδια. Θα παραπτήσει πιας όλη τους η ρητορική ζεκινάει από τα προβλήματα που με τόσο σπλαχνύζουν ότι θα επιδιορθώσουν. Με μια μικρή διαφορά: οι πάντες εκλέγονται διμήρκοι διαφημίζουν την πραγμάτεια και το «έργο» τους, οι δικαιοποίητες διμήρκοι καταγγέλλουν την «ανευθυνότητα» των πρώτων. Η μεταξύ τους κοκορομάχια αφορά τα προνόμια και τις απολογίες τους, και όχι όπως είναι φυσικό κανενός είδους «κοινωνική ευαισθησία». Τίδια και απάραλλακτα παραμένουν επίσης και τα μιαροκομματικά συμφέροντα που εκφράζουν, όπως είναι οι σκέσεις τους με τους κομματικούς μπλαντισμούς, τους κρατικούς φορείς, τους εμπόρους και τους εργολάδους.

Όμως, ακόμα και αν δεν πάν όλοι οι υποψήφιοι τόσο μίζεροι, τόσο ματαδόδοι και τυχοδιώκτες, ακόμα και αν παρουσιάζονταν κάποιοι σαν «κοινωνικοί αγωνιστές» και «αριστεροί» και πάλι θα πάν εξίσου επικινδυνοί. Γιατί όλοι, ανεξαρέτως της κατεστημένης πολιτικής γραμμής που εκφράζουν, βασίζονται σε έναν κοινό παρανομοστή: αυτόν της αντιπροσώπευσης. Οι Δημοτικές Εκλογές αποτελούν μια

μικρογραφία του συστήματος και του κοινοβουλευτισμού. Η ψήφος, ως φιλοδοσία συνείδησης για την ατομική συμμετοχή, την ένδειξη ενδιαφέροντος για τις κοινωνικές υποθέσεις, μέσα από μια θολή και αραιερική ερμηνεία των δημοκρατικών διαδικασιών, κατοχύρωντες την παθητικότητα στην αυθαιρεσία της δημοκρατίας των ελαχίστων. Το «δικαίωμα» στη διαμόρφωση ενός εξουσιοποιητικού μπλαντισμού (που αποβλέπει στη διαμεταλλίση και την διακείριση των κοινωνικών σπιτημάτων χωρίς τον άμεσο έλεγχο των ανθρώπων για πρόγραμμα που αφορούν τις ζωές τους) αυτόματα νομιμοποιεί τις όποιες επιλογές της κυριαρχίας, συναντώντας στην διαώνιση της κοινωνικής ανισότητας και την υποταγή απέναντι στην καταπίστηση.

Το αυτονότιο της ανάθεσης της λειτουργίας μας ολόκληρης κοινωνίας σε «εβδομάδες» και «χαρισματικούς», συντελεί στον περιορισμό των ατομικών κριτηρίων για την κατανόηση των κοινωνικών σκέσεων, ενώ παράλληλα δεν αφίνει περιθώρια στηλογυκής αντιμετώπισης τους. Η αυτονότητα μας, μερικό διμηρόμενης κοινωνίας, αδηγεί στην αποκοποπότητα των ιδίων των διαπροσωπικών σκέσεων από την κυριαρχική αντίληψη.

ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ ΤΗ ΒΟΔΛΗΣΗ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΣΟΥΜΕ ΕΡΕΙΣ ΤΗ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΤΟΥΧΗ, ΝΑ ΣΥΝ-ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΒΛΗΤΟΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΚΕΣΕΙΣ ΜΑΣ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΠΑΡΑ ΝΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΕ ΈΝΑ ΑΝΑΚΛΗΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΜΕ ΟΠΙΔΗΠΟΤΕ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΝΑ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΟΥΣ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΡΟΣΠΟΤΙΚΕΣ ΜΑΣ, ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΤΟΥΝ ΑΝΤΙΓΙΑ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΙΕΣ ΜΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΟΝΤΑΣ ΜΑΣ. ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΚΆΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΕΝΟΝΤΙΑΣ ΉΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΆΛΛΑ ΚΑΙ ΉΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΣΚΑΝΩΝ ΣΚΕΣΕΩΝ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΠΑΡΑ ΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΣΙΜΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΡΟΙΕΚΤΟΛΟΓΙΚΟ ΚΑΡΥΒΑΘΛΙ ΤΗΣ ΤΟΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΒΙΟΙΣΤΗΣ ΠΟΥ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΩΓΙΑ Η οποίη από τις εκλογές, «παραδοσιακή» μορφή κοινωνικής

ανταποκρίσης και διαμαρτυρίας, είναι ένα πρώτο βήμα για την αποξιση τόσο των ιδίων των επιδίωξην αρχοντιστών και των ζητιών «αντιπροσώπων», δύο και την αποξιση της ιδιαίτερης διαδικασίας αναπαραγωγής τέτοιων κοινωνικών παράστων. Η ακύρωση και η αποξιση της εκλογικής διαδικασίας ως η έμπρακτη απόδειξη της με κοινωνικής αποδοχής και νομιμοποίησης της είναι ένα πρώτο μεγάλο στίγμασμα.

Και αυτό όχι από κάποιο είδος ιδεοληφίας ή μικροαστικής αντιδραστικής, αλλά γιατί διεκδικούμε έναν άλλο πολιτισμό που βασίζεται στην ελεύθερης επιλογής ελεύθερων αιθρίων, χωρίς ιεραρχικές δομές και εξουσίες που επιδιώκουμε να πραγματώσουμε στην καθημερινή ζωή. Επιδιώκοντας επίσης την απελευθέρωση εγκληματισμένων κοινωνικών δυνατοτήτων και πρακτικών που αφορούν την αυτονομία, την αυτοοργάνωση, την αυτοδιαχείριση, και τον κοινωνικό αυτοκαθορισμό.

Η πρόταση για τη δημιουργία αυτοοργανωμένων συνοικιακών συνελεύσεων μπορεί να αποτελέσει ένα ανταγωνιστικό -προς τις δημοτικές αρχές, τους φορείς και τα κόμματα- πεδίο κοινωνικών σπηλώσεων και δράσης για το σαμποτάρισμα των δημοτικών εκλογών και ότι αυτές εκφράζουν. Η αυτοοργάνωση ως μέσο, ως τρόπος λειτουργίας των συλλογικών διαδικασιών ξεπερνά κατα πολὺ την εργαλειακή χρήση για την επίτευξη ενός σκοπού, παίρνοντας θέση στη διεύθυνση της σαμποτάρισμας των δημοτικών εκλογών. Η αριστοδρομητική λίγη που αποφέρεται από τους άμεσα ενδιαφερόμενους (κατάργηση ψηφοφορίας, πινέλα συνδιαμόρφωσης, αλληλοκατανόησης, «στεβασμό» στις απόφειτες και τις επιθυμίες του «όλου»), η ακύρωση των ιεραρχικών δομών (που καθέτησε το καθένα με σύμφωνα με τις διάφορες οξιωμάτων, πρέβεδρος, γραμματέας κλπ) και η προσφορά του καθένα με την εξίσου απομονωμένη σύμφωνα με τις δυνατότητες του είναι εξίσου για όλους σημαντική. Η εκλογή αριστείων και άμεσα ανακλητών από τη συνελεύση εξουσιοδοτημένων εκπροσώπων (και όχι αντί-προσώπων) για την πραγμάτωση των συλλογικών αποφάσεων καταργεί στη βάση της την «εξουσιοπατική φιλοσοφία» του κοινοβουλευτισμού. Η αδιαχώριστη φύση των πολιτικών, διαχειριστικών και διεκπεραιωτικών δραστηριοτήτων, είναι τα βασικά σημεία λειτουργίας αυτού του τρόπου οργάνωσης που επιτρέπουν την πραγμάτωση της αντιεξουσιαστικής αντίληψης. Μιας αντίληψης που θέλει «τα μέσα να ταυτίζονται με τον σκοπό».

**ΨΗΦΟ
στο ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΑ
ΓΟΥΡΟΥΝΙΔΗ**

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΥΠΟΒΑΘΜΑΡΧΟΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ-ΙΑΙΟΥ

Κέδος - Αγάπηλαση - Προσποτική
και άδεια σε δεξιά την περιοχή

ΑΝΤΙΕΚΣΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

Κεντρική πλατεία Πετρουπόλεως
Πέμπτη 15 Οκτωβρίου ωρα 20:00

Οπαράρης 96: Κάλεσμα σε αντι-εκλογή την εκδήλωση
στην Αλεξάνδρεια Πετρουπόλεως, από την "Πρωτοβουλία
για την δημιουργία Κοινωνικών χώρων στην πόλη"

MIZEΣ - ΤΣΙΜΕΝΤΟ - ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΟΙ

MONTREAL 1976:

**Κατέρρευσε ο προϋπολογισμός. Μέχρι το 1985
οι πολίτες πλάρωναν ειδικά φέρα.**

MOΣΧΑ 1980:

**Ο επίσημος προϋπολογισμός είκε 70 εκατομμύ-
ριο δολάρια ποθητικά, αλλά το κράτος
υμπλήρωσε πολλά εκατομμύρια. Το ολυμπια-
κό χωρίσ δύσκολη για κατοικίες αλλά σήμερά
είναι υπό κατόρρευση.**

AΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ 1984:

**Τα τελευταία 20 χρόνια είναι η μόνης αγώνες
που είκον κέρδος αφού μέχρι και στη διαδρομή
της ολυμπιακής φλόγας κάθε κιλόμετρο που-
λάτων και σε διαφορετικό χρονι-**

SΕΟΥΑ 1988:

**Πάλι γκουάλιγκ την είκον χαρακτηρίζει οι αμε-
ρικανικές εφημερίδες για το μέτρα κατασταλής.
Μετά τους αγώνες έγινε μαζικό ξεπουλήμα κρε-
ακοπρέψων εταιρειών.**

BΑΡΚΕΛΩΝΗ 1992:

**Πάνω από 700 εκατομμύρια δολάρια το Ελλειμ-
μα, για πολλά χρόνια μετά πλάρων.**

AΤΛΑΝΤΑ 1996:

**Οι ολυμπιαδές της Coca-Cola και των άλλων
εταιρειών. Οι αγώνες μπάκιαν μέσα σικνομακά.
Σελλαμβάνονταν ακόμα και όποιος κάτισε
ύποπτο ένα αυτοκίνητο.**

SΥΔΝΕΥ 2000:

**Διαφημιστικοί σαν οι πρώτοι "οικελογικοί
ολυμπιακοί". Μάλιστα και με την ουμφωνία της
φρεγερεασε. Δίπλα στο ολυμπιακό χωρίσ ανα-
καλύφθηκε μία κωματερή κημικών αποβλήτων
200.000 κυβικών μέτρων.**

Το παραπάνω είναι ένα από τα συνθήματα που συναντιέται γραμμένο στους τοίχους της πόλης, από ανθρώπους που προσπαθούν να αναδεξούν την εναντίωση τους σε σχέση με τους Ολυμπιακούς Αγώνες (Ο.Α.) του 2004 και να θέσουν τα πράγματα στις πραγματικές τους διαστάσεις.

Η νέα μεγάλη ιδέα θα αποφέρει τεράστια κέρδη σε υπότιτλα, ζένα και πολυεθνικά αφεντικά, σε αντίθεση με τις οικονομικά κατώτερες κοινωνικές τάξεις που θα πρέπει να πληρώσουν και να ξεχερώσουν τους Ο.Α. και να βιώσουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την ασφαλή και επιτυχή διοργάνωση τους. Δηλαδή ιδιαίτερα «χρήσιμα» έργα (π.χ. τα γήπεδα για τα «δημοφιλή», στους Έλληνες, αθλήματα, όπως του μπάντμιντον και του χόκεϊ επί χόρτου) την «αγωνία» των διοργανωτών για την προστασία του περιβάλλοντος (ολυμπιακό χωρίσ στον προστατευόμενο δρυμό της Πάρνηθας, κανόδε-καγιάκ στον υδροβιότοπο του Σχοινιά), τις «άριστες» συνθηκές εργασίας στα ολυμπιακά έργα (δουλειές με πημερομηνία λήξης τους Ο.Α. και με "ανημένα μέτρα ασφαλείας" τέτοια ώστε να έχουν διολφονθεί, μέχρι στιγμής, σε εργατικά ατυχήματα μόνο στο ολυμπιακό χωρίσ 4 εργάτες) και την «ελεύθερη» και «ασφαλή» πόλη (48.000 μπάσοι, άλλοι τόσοι στρατιώτες, κάμερες παντού, περιορισμός κυκλοφορίας).

Για να στεφθεί με επιτυχία αυτή η ειρυπική αφαίμαξη θα πρέπει να συναντέσουν όλοι. Έχει σπήθει λοιπόν μία τεράστια προπαγάνδα και όλοι εργάζονται γι' αυτό από τα αφεντικά και τα Μ.Μ.Ε. εώς την εκκλησία και τους εργατοπατέρες της Γ.Σ.Ε.Ε. ώστε να υπάρξει η επιθυμητή εργασιακή και κοινωνική ειρήνη ενόψει και κατά τη διάρκεια των ολυμπιακών αγώνων.

Ας δούμε όμως μερικούς που θα βγούν κερδισμένοι από αυτό. Πώς μπορεί να γίνει πιστευτό πως ξαφνικά ανιδιοτελή αισθήματα κυρίευσαν το μεγάλο κεφάλαιο και ότι καρίζουν διάφορα ποσά για τους Ο.Α. όπως το 1.5εκατ. ευρώ του Λάτση, τα 2εκατ. ευρώ της οικογένειας Αγγελόπουλου και άλλα ποσά από Λαμπράκη, ΦΑΓΕ, Panafon, ΟΤΕ, κ.α.

Ο Αγγελόπουλος, ο σύζυγος της πρέδρου της ολυμπιακής επιτροπής, αφού έκλεισε τη «χαλυβουργική» και από τους 2.500 εργαζόμενους απέλυσε 2.330 ατόμα κάνει εκσαγωγή πάρμφτηνου σιδήρου από την Τουρκία, την Ουκρανία και άλλοι. Δεν είναι πολύ δύσκολο να φανταστούμε από ποιον θα αγοραστεί το σίδερο που θα κρεαστεί για τα ολυμπιακά έργα.

Και ενώ το ελληνικό κράτος διαθέτει τα λιγότερα χρήματα του προϋπολογισμού για την παιδεία καταλαμβάνοντας την τελευταία θέση στην ευρωπαϊκή ένωση (μια θέση που ήδη δημιουργεί ενδοσυστημάτικο "δημοκρατικό έλλειμμα"), για την διδασκαλία των ολυμπιακών ιδεώδων θα καταβάλει 24εκατ. ευρώ (ενδεικτικό άλλωστε και της πολυό-θητης συναίνεσης) με τα μεγαλύτερο κομμάτι της πίση να το πάρει ο Οργανισμός

Λαμπράκη με μια σειρά εκπαιδευτικών προγραμμάτων.

Επίσης ο οργανισμός Λαμπράκη, οι εκδόσεις "ελληνικά γράμματα" (του ίδιου), η IMAKO του Π. Κωστόπουλου, και οι εκδόσεις Λαμπέρη θα μοιραστούν 33εκατ. ευρώ από την εκμετάλλευση του ολυμπιακού σήματος, με τον ΑΘΗΝΑ 2004 να πάρει το 20%. Άκομα 31εκατ. ευρώ θα πάρουν 16 ανάδοχες εταιρείες από το σήμα στα ολυμπιακά προϊόντα.

Φυσικά δεν θα μπορώσε να λείπει από την ιστορία και ο Κόκκαλης με την INTRACOM που θα απορροφήσει κονδύλια για τον εκουγχρωνισμό των πλεποκοινωνιών.

Η περιοχή του Φλοίσβου σχεδόν θα καριστεί στην Σέρατον, το Χίλιον και το Ιντερ-κοντινέντα για να κτιστούν τεράστια ξενοδοχειακά συγκρότημα.

Ο Ποταμιανός είναι και αυτός μέλος της ολυμπιακής επιτροπής και από τους μεγαλύτερους πλοιοκτήτες κρουαζιερόπλοιων. Τίνος ήδη πάντα επισκέπτες να φιλοξενούνται σε κοντινά νησιά και να μεταφέρονται καθημερινά ή να φιλοξενούνται σε αυτά;

Οι εργολάβοι και οι τεχνικές εταιρείες τρίβουν τα κέρια τους για την ανάδημη της

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ

κατασκευής των νέων δρόμων, των συγκοινωνιακών ρυθμίσεων και των διλλων μεγάλων έργων. Ενδεικτικά το ολυμπιακό χωρί, το ιππικό κέντρο, ο ιππόδρομος και το πολυδύναμο κέντρο θα κοστίσουν περίπου 750εκατ. ευρώ.

Και φυσικά η εκκλησία που θα πάρει μεγάλα ποσά για να κατασκευάσει ξενοδοχεία που μετά τους Ο.Α. θα περάσουν στην κατοχή της χωρίς καμία αξίωση από το κράτος ενώ πολύ πιθανό να της δοθεί το δικαίωμα για την καταπάτηση δασικών εκτάσεων όπως το δάσος της Πεντέλης. Μέσα σ' όλα αυτά πρέπει να αναφέρουμε και την μεταολυμπιακή εκμετάλλευση των έργων από ιδιώτες.

Τα έξοδα λοιπόν υπολογίζονται 7,5δις ευρώ από την άλλη μεριά τα έξοδα υπολογίζεται ότι θα έίναι 3,6δις ευρώ από το γ' κοινωνικό πλαίσιο στρίψης, 1,2δις ευρώ από τους αγώνες (όλα αυτά βέβαια υποθετικά) και μένει ένα έλλειμμα 2,7 δις ευρώ. Το κράτος έχοντας μπει εγγυητής για την επι-

τυχία των Ο.Α. θα μεταθέσει την αποπλοφή του χρέους στους εξαθλιωμένους προλεταρίους αφού αυτό θα γίνει με τη θέση της ειδικών φόρων, αυξάνεις στο ειστήριο των αστικών συγκοινωνιών και στα εἰδόντα πρώτης ανάγκης κ.α.

Και σε αυτό το τεράστιο φαγοπότι που τελειώνει δεν έχει, πιθανότητα τους έρχεται να ξεπέρσει κάθε όριο, με την αναγέννηση ατόμων που με εθελοντική εργασία θα συμπληρώσουν τα πληρώματα της πραστοιμασίας και της ομαλής διεξαγωγής των αγώνων. Έτσι θα μπορέσουν να απομαζίσουν περισσότερα χρήματα αφού δε θα χρειαστεί να πληρωθούν εργάτες. Επίσης οι ίδιοι εθελοντές θα χρησιμοποιηθούν σαν προπαγανδιστές. Αυτοί οι 60.000 (αν τελικά βρεθούν) πλήθοι, που σταδιών το 1/4 των νοικοκυριών θα έχει κι από έναν, με το φρικαλέο γέλιο του πλήθους θα διαλαλδούν τη βλακεία τους και θα υπερασπίζονται την καταλήπτευση μας.

Σε αυτή την κατάσταση πρέπει να βρούμε τρόπους αντίστασης και σαμποτάρισμάτος. Να δημιουργήσουμε τις συνθήκες εκείνες που όχι μόνο δεν θα επιτρέπουν την καταπίεση και την εκμετάλλευση αλλά θα εγγυώνται την οριστική και τελεοδίκη κατάργησή τους.

Ας "διακεδόσουμε" λίγο με τα κατορθώματα του Ολυμπιασμού των Εργολάρων συμβαίνοντος, όσα έκουν καταγραφεί μέχρι σήμερα:

Έσκαραν τον Σκοτιά, ανακάλυψαν ότι δεν έφθανε το νέρο της Μακαριάς Πηγής για να γεμίσει το Κωπιτλαδόριό και φέρουν νέρο από το ψράγιο του Μαραθώνα. Τέλοιμας η μελέτη των εγκαταστάσεων Κανές-Καγιάκ, πάλι στον Σκοτιά, είδων ότι δεν χωράει το έργο και το μετέφεραν στο Ελληνικό ξεκινώντας νέα μελέτη. Εποικόσιππαν τα δώδουν σε ιδιώτες τον Ιππόδρομο, για να τους κτίσουν εγκαταστάσεις με αποπαροκή. Οι ιδιώτες δεν πήλιναν, αφού λίγο πιο πέρα μπορούσαν να αγοράσουν χωρίς όρους τις ακτές του Σαρωνικού. Ενέταξαν το Στάδιο Καραϊσκάκη στα ολυμπιακά έργα και πρόσφατα έγινε γνωστό ότι η επισκευή του δεν περιεί τις ολυμπιακές προδιαγραφές. Όταν θα σκεδαστούν το Ελληνικό, για να στήσουν τις εγκαταστάσεις, θα εντοπίσουν την υψηλή ρύπανση του υπεδάφους από την κηραΐη των αεροπλάνων. Τότε θα προγραμματίσουν τα έργα απορρύπανσης. Όπως, πρόσφατα πάλι, συνελάπτοποίναν ότι τα ευρήματα στον Κρητικό είναι τα Μακρά Τείτη. Οι αρχαιολόγοι τους είπαν ειδοποιούσε από καιρό ότι θα τα βρούνε. Τώρα η λεωφόρος σταμάτασε. Εφέραν τον αρκετόντα Σαντάριο Καλατράβα να διακομιστεί την Καλογρία. Δηλώσαν ότι θα σκεδαστεί δωρεάν την περιοχή της χώρας μας. Του δόθηκε η μελέτη με απιθετικός ανάθετο, αλλά δεν Βεωρίζησε πρέπει να ερωτηθεί για το κόστος του έργου. Όπτε σήμερα το γκωρίζουμε. Μετά ο Καλατράβα έστειλε τον λογαριασμό της αμοιβής του γραφείου του. Διευκρινίστηκε ότι είχε κάνει δώρο την προμελέτη. Το ποσόν κάποιων εκατοντάδων εκατομμυρίων δρχ. αφορούσε την οριστική μελέτη. Το αναγκαίων πρόγραμμα εκτεταμένων δενδροφυτεύσεων σε όλη την Αττική κόπτηκε πρόσφατα κατά 100%, ύστερα και φέρεται ωρίμας κανές να γνωρίζει την τελική του τύπο. Στο Φαληρικό Όρμο οι επικαμπανώσεις θα πραγματίσουν άλλα εκατό μέτρα μέσα στη θάλασσα, σε άλλα το μήκος της ακτής. Το περιβαλλοντικό πάρκο των εκβολών του Νισσού δεν θα υλοποιηθεί. Στο μπροστιλικό πάρκο στο Γουδή κτίζεται το Χωριό Τύπου και έπειτα συνέχεια. Το άλλο πάρκο στο Ελληνικό μετατρέπεται σε αποικιακά περιοδευόμενα σταδίων. Το τρίτο πάρκο, στο Σελεπίτσιο της Νίκαιας, φορτώθηκε με το γηγεντιαίο Σπίτι της Άρον Βαρών. Ένα στάδιο 5.000 θέσεων, ωρίμας κυκλοφοριακής πρόσβασης και με προβληματική "μεταολυμπιακή βιωσιμότητα". Στο τέταρτο πάρκο, το Άλιος Βέικου, η αναδασσώτρια έκταση που επί δεκατίες διεκδικούσε το Δημόσιο, αντί να αναδασσωθεί, φορτώνεται με το Κέντρο Πνηγκ-Πονγκ.

Τα ιδεώδη του ολυμπιασμού, που πρωθυσύνται από τα κράτη και τα ασφεντικά, έχουν τα πέθη των πολυεθνικών εταιρειών. Προκρίνονται τα κέρδη, επεξεργάζονται πρακτικές για τη μείωση των ζημιών, δημιουργούν ασέσεις εκμετάλλευσης, έχουν αριθμεί δημόσιες ασέσεις και θέλουν να έχουν όσα περισσότερα υποκαταστήματα γίνεται.

Ετοιμαστόν ο δήμος Αγ. Λαναργύρων δεν έχει την ευκαιρία να πάρει, κι αυτός, τον τίτλο του ολυμπιασμού δήμου και όλα τα οικονομικά οφέλη που αυτό συνεπάγεται. Οφέλη που φαινομενικά αφορούν το υπόνθατο της τοπικής κοινωνίας αλλά στην ουσία μόνο τους εργαλάθους και τα διαφόρα "διαπλεκόμενα". Επίσης ο δήμος Ιλίου μπήκε στο πρόγραμμα πρωθυπόποιης και υποστήριξης των ολυμπιακών αγώνων και της παραολυμπίας. Το βράδυ πριν από τη γενικότερη του υποκαταστήματος, που άνοιξε σε κεντρικό σημείο της περιοχής, γράφτηκαν ουνθήματα στους τοίχους και στην πρόσφατη. Συνθήματα όπως "ο ολυμπιακό φλόγα θα δείξει το δρόμο: 2004 οις έρκονται μαλάτοφ", "μίζες τοιμέντο, καταστόλι ουτοί είναι οι σγήνες οι ολυμπιακοί", "έργα και θέαματα για τον εκουμενισμό της καταπίεσης".

ανολοκλήρωτες συμειώσεις

ένός ανολοκλήρωτου πολέμου

NATO: το τέλος του babysitting

Κάπως έτσι οριθετείται κοινωνικά (economist 4/5) η ληξί μας περιόδου για την ευρωπαϊκή σύμμαχια, που ξεκίνησε μετά το ιστορικό τέλος του φυρόπολεμικού διπλούματος. Η "συλλογική ασφάλεια" την εποκή των "ακύρωτων απειλών" οφείλεται για να είναι αποτελεσματική ν' αφήσει στο περιθώριο πλέον των βασικών της επιλογών. "αγαθοεργίες" τόπου Βαλκανίων της τελευταίας δεκαετίας. Οι κοινωνικοί θεολόγοι της παγκόσμιας ασφάλειας κάνουν τους υποδογισμούς τους. Όμως κάπι δεν πάει καλά στις συμμαχίες της "περικυκλωμένης από κινδύνους ελεύθερης δύσης". Κι όσο κι αν στην τελευταία νοτοτική συνδιάσκεψη στη Ρώμη οι αγωνιστές (υπόγειες και μη) αντιπαραθέστηκαν εκτοπίστηκαν από το "γιατρό" κλήμα της -έστια και θεσμική λεπτης- εισόδου της Ρωσίας στο αριστρό διεθνεύτριο, τα πιο κρίσιμα ερωτήματα για τους κυριαρχους παραμένουν. ποιό ή χρειαζόταν ενός "παρωκιμένου" στην στρατιωτική του δομή NATO, που ακόμη κι αν εκσυγχρονίστηκε για να καλύψει τις συλλογικές ανάγκες των αρεντικών της δύσης. Θα συνεκίνησε να είναι "έρμαιο" των αντικρουόμενων ενδικευρωπακών συμφερόντων, αλλά και τις έτσι κι αλλιώς αποτελεσματικής μονομέρειας ενός αμερικανικού στρατού που αποδεκνύεται διαφοράς ότι δεν χρειάζεται συμμάχους στο πεδίο της μάχης (ίσως μόνο κάποιους πρόθυρους και ικανούς πληροφοριδότες στα μετόπισθεν των δυτικών μπροπλάνων).

Η γραμμικότητα των εξουσιοδοτικών σχεδιασμών -αν ποτέ αυτή υπήρξε πλήρης ή τέτοια- η ίδια τελικά η αναγκαστική μεταπτώνων οργανισμών ασφάλειας, μοιάζει μετά το κτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου να κλωθογείται μέσα στην "αποτελεσματικότητα" (στο μέτρο βέβαια που θέτουν οι ίδιες οι επιδιωκόμενες κυριαρχικές επιλογές), στις αντεγκλίσεις της αντιφάσεις και τους ανταγωνισμούς που παραγουν οι παγκόσμιοι εξουσιοδοτικοί σχεδιασμοί. Η αγωνία των διευθυντών, το "στριμμό" τους, οι αλλεπαλλήλες αλλαγές κατευθύνσεων, οι σχέδιοι αντιθετικές επιστημονές δηλώσεις, θα μπορούσαν να φαντάζουν με γελούσις ή άγαρμους διπλωματικούς ελγυμάους αν όλο αυτά δεν τα συνέκεινε η κοινή ανάγκη της οξυτερής και αιματρότερης διακείφοπτης της σειράς των υπηκόων.

έριδες στην αγία δυτική οικογένεια

Η αντίφαση του αμερικανικού κράτους, που ενώ συνεκίνησε και στο Αγγλονιότικό τόπος και πέθανον στο άμεσο μέλλον στο Ιράκι την μονομέρη "απελευθερωτική" του πολιτική και την ταυτόχρονη σκληρή επίκριση των ευρωπατρατών για την καθυστέρηση της δημιουργίας του ευρωπατρατού (αλλά και για τις "λεπτές" στρατιωτικές των δυνάμεων), μόνο φανομενική είναι. Αφού αυτή η λογική ακαλούθει κατά γράμμα τόσο το νεόκαπο ιδεολόγημα της παγκόσμιας ασφάλειας που απαιτεί περαιτέρω ενίσκυση των πολεμικών δομών, όσο και ταυτόχρονα πάει με τις αντιθέτες των ευρωπαϊκών κρατών και την οδεύσια χάραξης ενιαίος πολιτικής. Αυτή η έλλειψη ενός "κοινού οράματος" (το οποίο ενδικευτικό δύο και ευρω-απλωτικού) προκρίνει για το αμερικανικό κράτος τη σύνεση των επελκυτών συμμάχων, που ικανοποιούν έτσι και μια βραχυπρόθεσμή αναγκαιότητά του. Παρόλαστα οι φίλες 50 χρόνων δεν μπορούν να ξεκατοντάνε πώληση, όπι βέβαια για λόγους πληκτής πολιτικής τάξης, αλλά γιατί αυτή η συντηρητική (πολιτική και στρατιωτική) έχει μέσα στα κράνια χαρέδει κάποιους κοινωνικές κάθισες συναντήσης και αροτρίσεις δεσμεύσεις. Τόσα χρόνα παρίστανται στα καρκίνωμα και τις λεπτασίες. Από κεί και πέρα η δημιουργία μιας ευρωπαϊκής δύναμης κρούστης μπορεί κάλλιστα να απαλλάξει το αμερικανικό κράτος από την ανάγκη πορούσιας του στις ασύμφορες πλέον περισσές του πλανήτη (π.χ. Βαλκανία). Ακόμη όμως και στον πυρήνα της κρατικής διακείφοπτης των ΗΠΑ υπάρχουν οι αντιθετικές εκείνες προσεγγίσεις δύον αφορεί την αναγκαιότητα πλέον του NATO ακανονικού πολεμικού στρατηγισμού (και κατά συνέπεια την αναγκαιότητα πολιτικής και στρατιωτικής σύμπλοκης με τους ευρωπαϊκούς πυγμάνους), που δημιούργησε δικό δικό δικό μέρος από τη σύντηξη της αρχής για την επιβολή της παγκόσμιας. Τάξης. Ανέμεσα στην στροφή προς την απόλυτη μονομέρεια για την προστασία του δυτικού κόσμου και την αυτοεργασία με το "πήδη και πολιτικό βάρος των ευρωπαίων εταίρων στη διεθνή στάχτηρα" στη θαμνώδη περίπτωση (και εκτεραθεύτη) δεν μπορεί να δικαιούεται η παραδιεγματική πυραρία των "ταράχων". Δεν έχουμε λοιπόν από την πλευρά των ΗΠΑ να κάνουμε απλά με μια γνώμην πατριωτική και κοσμηματική εμμαντή, αλλά με μια υπηράλια υπηράλια πολιτική, που δέρει καλά να κερίζεται προς το συμφέρον της όχι μόνο τα όλα της αλλά και τις όποιες διοικησίες ή αντιθέτες προκύπτουν στο σκληρό κυριαρχικό πορίγνοντα της κάτω από το οποίο ιδεολόγημα περι ασφάλειας. Και τα όλα πλέον δεν αποδειχθούν κάποιους "πηματάρρων" ή "βάρβαρους" μοκασιδιώδους αλλά αποιδόποτες ενοντωματική (και με οποιον τρόπο) κίνηση. Το νέο στρατιωτικό δόγμα αφορά (πέρα από τους ψευτικούς χώρους των αμερικανικών συμφερόντων) εξίσου το εσωτερικό της ίδιας της -όπως απόλυτα ελεγχόμεντος κοινωνίας, που όλο μόνο θα υποστεί τις επιλογές "εκτάκτου ανάγκης" των εξουσιοδοτικών της σε όλα τα δεδικιασμένα περιφερειακά της (από την κατασταλή, τη μετανάστευση, την γραμματική, αλλά και όποτε δεν θα πιερίνεται από τις πατριωτικο-αντιπατριωκρατικές ιακες διαρκώς θα της επιρυπάνεται ο ρόλος και η τιμονιού τους ληπτούτο).

στην εδώ πλευρά του ατλαντικού

Η στρατιωτική ορμή της αυτοκρατορίας και οι αντιπροσωπικές της διοικήσεις, έχουν φέρει σε δύσκολη θέση το ευρωπαϊκό εξουσιοδοτικό μπλοκ. Δεν έχουμε βέβαια να κάνουμε με μια στάση "ανθρωπιστικό" αντιπολιτεύμενη στην τρομούστερη πολιτική των ΗΠΑ, αλλά με την ίδια την ευνοϊκότερη εξιπηρέτηση των ευρωπαϊκών σταθεροποίησην για την πάταξη συμμετρικών και ασύμμετρων απειλών (επτάς συνόρων τουλαχιστού), δεν οφείλεται απλά σε μια "δύναμη γραφειοκρατική δυστοκαία" (δηλαδή στον ενδοευρωπαϊκό ανταγωνισμό που αρέβασθη της Κομισιόν που έθεσε επιτελικά το στίγμα της ομοσπονδιοποίησης της ΕΕ και την ανάγκη χάραξης ενιαίας εξωτερικής πολιτικής). Η πράκτιση μιας γνώμης -φαινόμενη λιγότερο επιθετικής- φιλοσοφίας, που αναζητά τη χρονική αναλογία ανάμεσα στην έξιντα όπλα και τις έξιντες και ευέλικτες πολιτικές κομβούποδος, έχει εξυποβληθεί σε κορυφαίο σπηλιού διαφωνίας με την ΗΠΑ ακριβώς γιατί η ΕΕ δεν έχει μια δυνατή και αποτελεσματική στρατιωτική αυτονομία για να επιβάλλει ανά τον πλανήτη (όπως οι αγάθοι της φιλοτίης την βούληση της. Κι αυτό το αδύνατο σπηλιού έρκεται να καλύψει τη σύσταση του ευρωπατρατού. Οι ευρωπαϊκοί πυγμάνος (και αυτή τη φορά ανεξαρτέως) γνωρίζουν καλά ότι δεν αποδίδει τα μέγιστα για αυτούς το διαρκείς σύρτημα τους πίσω από τις αυτοκρατορικές επιλογές. Ο κίνδυνος να καταστούν αποδινομένοι είναι ορατός: "η συνέξιση της "μαλακής" πολιτικής της ΕΕ θα την καταστήσει σε σκοπιδιάρη της Αμερικής" συμπυκνώνει το ISS (ινστιτούτο στρατιωτικών μελετών, ευρωευαντιποτο think-tank). Το τέλος του ρόλου του "ειρηνοποιού" είναι μάλλον επιτακτικό. Οι νέες παγκόσμιμες συνθήκες δεν ταιριάζουν σε λιπόφυκος πυγμάνος.

Για το ευρωπαϊκό διευθυντήριο, το NATO ως πολεμικός μπλοκαρισμός της "δημοκρατικής δύσης" πρέπει και να εκτυγχωνιστεί για να αντιμετωπίσει τις νέες προκλήσεις αλλά και παράλληλα να καταστεί ένα πεδίο ανάσκεψης των αμερικανικών εμπορών (στο μέτρο του δυνατού βέβαια, γιατί τίποτα μέχρι στιγμή μπορεί να κανείσει την ΗΠΑ να δογματίσουν για τις επιλογές της). Η εξουσία των δυτικών αρεντικών δεν μπορεί να αρθεί σε βραχύβια σκέδια, ταχιδευτικούς, μυωπικές πολιτικές αλλά ακόμη "και οι καλύτεροι φίλοι πρέπει να διαφωνούν" δηλώνει ο Σολάνα (26/5) προκαθόντως να ρίξει τους τόνους σε ένα εν εξέλιξη οχυρόν ενδοκυριαρχικό ανταγωνισμό. Εξάλλου ο "εποκοδομητικός διαλόγος" των αρεντικών της σειράς δεν έκανε ποτέ οικονομία σε πειραματισμούς, διαφωνίες και αίμα. Και μπορεί ακόμη υπηράλια να συνεχίσει. Ο σκοπός εξάλλου είναι κοινός...

ΕΝΤΟΣ των συνόρων

"Οι πόρουλοι μεγάλου βεδπινεκούς δεν μπορούν να προστατεύσουν τα εθνικά σύνορα". Η δύσκολη του γερανού υπουργού άμυνας, συμπυκνώνει στο έπακρο -έξω από οπαριστήσεις ανταγωνισμό- αυτόν ακριβώς του κοινού σκοπού. Η κοινωνική συνέβοπτη πρέπει να αφορηθεί από τον κρατικό τρόμο. Η προώθηση του ευρωπατρατού (έπειτα από τα γαγιάτα Ελλάδας-Τουρκίας), η πληρέστερη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής φρούριος (οι ενιαίοι νόμοι για τη μετανάστευση, η θέσπιση ευρωπαϊκούντος συνόρων γνησία που για τον ευρωπατράπη επείγουν, πρέπει να κλειστούν το συντομότερο και διεζόδικο στη συνδιάσκεψη της Σεβίλης. Και όλα αυτά δεν αποτελούν αγκαρένο βήματα επονόματος καμένου εδάφους στο πεδίο της ασφάλειας (όπτε βέβαια δεξιές ή αντιδημοκρατικές εκτροπές), αλλά απορρίπτουν δρού μετεπατούς βαθύτερες και οδύσσειες εντός και εκτός συνόρων. Οι απαντήσεις από την πλευρά των καταπιεσμένων μένουν να δοθούν. Βαθύτερες οξύτερες, αδιαμεσολόγιτες ολοκλήρωσης.

για την κατανόηση του πολαιστικού ζητήματος

Θερσίτης

Πρέπει να αποτίσουμε φόρο τιμής στον Ιιτζακ Ράμπτιν και στον Σμόν Πέρες...Κατά τη διάρκεια των κυβέρνησεων τους ανεγέρθηκαν χιλιάδες κατοικίες και ο αριθμός των Εβραίων κατοίκων της Ιουδαϊκής Σαμάρειας έγινε από 100 σε 140 χιλιάδες. Πρέπει επίσης να επανέσουμε την ισταηλινή αριστερά και την αρμόδιωσα συμπεριφορά που έδειξε στο θέμα, καθώς και την αμερικανική κυβέρνησή που, ενώ ήταν ενήμερη για τους εποικισμούς, δεν έδωσε καμία σημασία. Εξίσου επίσης πρέπει να ευχαριστήσουμε την Παλαιστινιακή Αρχή που, μολονότι γνώριζε ότι χτίζαμε, δεν διέκοψε την ειρηνευτική διαδικασία. Είναι απολύτως ζεκάθαρο ότι σε αυτό το θέμα η δράση μας ήταν εφάμιλλη της Εργατικής Κυβέρνησης".

(Νταν Μεριντόρ, υπουργός Οικονομικών του Ισραήλ από το ακροδεξιό κόμμα Λουκούντ, 1996)

Εισαγωγή

Πρωθυπουργοί και Εργατική Κυβέρνηση, ισταηλινή αριστερά και δεξιά, αμερικανική κυβέρνηση, Παλαιστινιακή Αρχή. Αυτό λοιπόν είναι το ένα μέτωπο που με τις "παράδοξες" συμμαχίες του διαφεύδει τον κοινό τυφλοσύρτη ελλήνων σοβινιστών αλλά και θλιβερών σοσιαλιστών στην γηγεώρια προπαγάνδα τους. Δεν υπάρχει κανένα απολύτως παράδοξο στο ότι ο παλαιστινιακός λαός αλλά και οι μοναχοί ισταηλινοί αντιφρονούντες είναι στην ουσία "μόνοι" τους χωρίς ηγέτες και γηγετικά σχήματα αποτελώντας το άλλο μέτωπο. Το προδευτικό ισταηλινό Εργατικό Κόμμα, η ισταηλινή αριστερά αλλά και ακροαριστερά, όπως και ο Αραφάτ με τους σωματοφύλακές του βρίσκονται στο "σωστό" μέτωπο, αυτό που οι επιλογές τους επιτάσσουν: στο μέτωπο της εξουσίας, φροντίζοντας για την συντήρηση και ενίσχυση των μηχανισμών τους με τέτοιο τρόπο που δισοδολεύουν τις προσχηματικές αντιλήψεις για την αριστερά και τη δεξιά, εντέλει, αποκαλύπτοντας τες. Αυτοί οι τοπικοί διαχειριστές αλλά και επίδοξοι διαχειριστές της εξουσίας είναι που μαζί με τους "πόλους" της παγκόσμιας πηγεμονίας διαμορφώνουν τους όρους της λεηλασίας των λαών της περιοχής.

Είναι πολύ δύσκολο να κατανοήσει κανείς την ιστορική συνέχεια και να τεκμηριώσει τους όρους αυτής της λεηλασίας ανάμεσα στην χαρτούρα των σιωνιστών ιστοριών και του αστικού τόπου. Ο παλαιστινιακός λαός που όταν δεν εξεγέρεται προετοιμάζεται για εξέγερση, είναι φυσικό να μην έχει τη διάθεση να επιδειξει την επιστημονική ιστορική καταγραφή του αγώνας του και των καταβόλων του. Φαινομενικά παράδοξα δύμας, τα στοιχεία της υπεράσπισης των παλαιστινιακών θέσεων μπορεί κανείς να τα βρει σε μια ισχυρή ακαδημαϊκή ιστορική σχολή των εβραϊκών πανεπιστημίων. Παράλληλα, η συσχέτιση των λεγόντων έστω στοιχείων και πληροφοριών που εξορίζονται τις περισσότερες φορές σε μονόστηλα αλλά και σε μια αυστηρά περιορισμένη βιβλιογραφία, δίνουν την ευκαιρία να ξεφύγει κάποιος από τις προσχηματικές θέσεις που πρωθυβόνται από τους μηχανισμούς της κοινωνικής χειραγώγησης όχι μόνο σε οικονομικό επίπεδο αλλά και στο επίπεδο των ελληνικών ιδιαιτεροτήτων. Ποιος μπορεί να κατανοήσει τις αντιφάσεις της ελληνικής κοινωνίας όταν αυτή υποστηρίζει τους ορθόδοξους Σέρβους ενάντια στο ισλαμικό τόξο και ταυτόχρονα τους ισλαμιστές Παλαιστίνιους απέναντι στον ιουδαιοχριστιανισμό; Προφανώς, δεν πρόκειται για λαϊκή σχίζοσφρένεια αλλά για αποτέλεσμα της προπαγάνδας του ελληνικού κράτους και των ομάδων συμφερόντων του. Αν προσέξει κανείς την ιστορία των ελληνικών συμφερόντων στα Βαλκάνια και στη Μέση Ανατολή δεν θα βρει καμία απολύτως αντίφαση.

Στόχος αυτού του κειμένου είναι η κατανόηση όλων όσων συμβαίνουν στην Παλαιστίνη χωρίς καμία διάθεση να επιβεβαιωθεί κάποια ιδεολογικοποιημένη προσέγγιση. Τα παράδοξα και αντιφατικά μένουν ως έχουν, έτοι, σε πείσμα της οποιαδήποτε ιδεολογικής υπόταξης της ιστορικής συνέχειας. Η δομή της ανάλυσης είναι εμφανής, με σημείο αγκαφοράς την αντίθεση κυριαρχίας και κυριαρχούμενων, με παράθεση ιστοριών γεγονότων ξεχωριστά αλλά και διάσπαρτα μέσα σε σκέψεις και απόψεις προσεγγίσεων. Οι ταξικές σχέσεις στην Παλαιστίνη έχουν την τιμητική τους χωρίς εδώ να θεωρούνται ο κινητήριος μοχλός των γεγονότων στην Μέση Ανατολή. Εκτιμήσεις γίνονται χωρίς να διεκδικούν φυσικά το αλάθητο. Στο πρώτο πλάνο αυτής της προσπάθειας σημασία έχει η κατανόηση των γεγονότων στην Παλαιστίνη.

Οι ρίζες του προβλήματος

Ο αιώνιος αντισυμπιεσμός της Γηραιάς Ηπείρου και η αναφοροποιούτωσή της των Εβραίων

Πρόκειται για μια αντιπάθεια και ένα μίσος κατά των Εβραίων που κατέληγε σε κάθε έιδους διάχεις εναντίον τους. Η αντιπάθεια αυτή, έχει πολλές πηγές που αφορούν στην κοινωνική συμπεριφορά αλλά και στην θρησκευτική ιδιαιτερότητα των εβραϊκών κοινωνήτων. Ξεκινούσε από την άρνηση των Εβραίων να συγχωνευτούν με τους ντόπιους πληθυσμούς, την επιλογή τους να μένουν σε κλειστές θρησκευτικές κοινότητες αλλά και την απαγόρευση της επιμείξιας με μη Εβραίους. Από την άλλη οι χριστιανικοί πληθυσμοί βιθύστηκαν στην σκοταδιστική προκατάληψη απέναντι σε ένα λαό που θεωρούσαν υπεύθυνο για τη σταύρωση του Χριστού τους. Μια προκατάληψη που θεωρούσε ότι η περιπλάνηση και οι ταλαιπωρίες των Εβραίων είναι η δίκαιη τιμωρία για τις ανομίες τους. Ο αποκλεισμός τους από την "χανονική επαγγελματική ζωή" τους έσπρωχνε σε απαγορευμένα από την Εκκλησία επαγγέλματα. Το πιο διαδεδομένο στους κύρους των Εβραίων ήταν η τοκογλυφία. Αυτό τους έκανε ακόμη περισσότερο μιστήτους. Με τον καιρό βέβαια, τους επιτράπηκε να ασχοληθούν και με άλλα επαγγέλματα. Σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα οι εβραϊκές κοινότητες συγκέντρωναν κάποια οικονομική δύναμη και οι κυβερνήσεις για οποιοδήποτε οικονομικό πρόβλημα απέδιδαν την αιτία στους Εβραίους χρηματιστές και τραπεζίτες.

Από τον 17ο ως τον 19ο αιώνα, μια μεγάλη πλειοφηφία Εβραίων της Δύσης προσχώρησε στο Διαφωτισμό. Πολλοί ήταν εκείνοι που πολέμησαν για τον "αφομοιωτισμό" και κατάκτησαν σιγά-σιγά την ιδιότητα του πολίτη. Σαν κατάληξη αυτής της προσφοράς, στη Γαλλία, η Συντακτική Συνέλευση μετά την Επανάσταση σε μια ισόρροπη και εξορθολογισμένη διάταξη "ανακαλεί όλες τις αναβολές, επιφυλάξεις και εξαιρέσεις που είχαν καταχωρίσει στη προηγούμενα διατάγματα σχετικά με τους Εβραίους που θα δώσουν τον πατριωτικό όρκο, ο οποίος θα θεωρηθεί ως παραίτηση από όλα τα προνόμια και εξαιρέσεις που είχαν εφαρμοστεί προηγούμενα προς όφελό τους".

"Έναν αιώνα μετά, ένας σκληρός πυρήνας Εβραίων διακηρύχτηκε ότι ο "αφομοιωτισμός" απέτυχε: "Παντού επιχειρήσαμε έντιμα να συγχωνευτούμε με τα εθνικά κοινωνικά σύνολα που μας περιβάλλουν διαφέροντας μόνο την πίστη των πατέρων μας...Μάταια είμαστε πιστοί πατριώτες, και, μάλιστα, σε ορισμένες χώρες φλογεροί πατριώτες. Μάταια δεχόμαστε να κάνουμε τις ίδιες θυσίες σε χρήμα και σε αίμα με τους συμπολίτες μας. Μάταια πασχίζουμε να εξυφαντώμε τη δύση των αντίστοιχων πατριδών μας στο χώρο των τεχνών και των επιστημών που αυξήσουμε το πλούτο τους με το εμπόριο και τις συναλλαγές. Οι λαοί ανάμεσα στους οποίους ζουν οι Εβραίοι είναι δίχως εξαιρέση, φανερά ή επαίσχυντα αντιστοιχίες" (Θεοντόρ Χερλ, ιδρυτικό κείμενο του πολιτικού οικισμού, 1896). Πατόσιο, ο σιωνισμός ήταν για αρχετά χρόνια μετά την ίδρυση του αστήμαντη μειοφυλία στις τάξεις των Εβραίων, με δια αυτό μπορεί να σημαίνει για τη σχέση τους με τις "πατρίδες" που τους περιβάλλαν. Στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, ο αντισυμπιεσμός θεωρούσεται,

άγριος στην Ανατολή, πιο πολιτισμένος στην Ευρώπη. Η ιστορία των Εβραίων της Ρωσίας δεν είναι παρά μια σύνθετη έκτακτων νόμων και πογχρόμη συνοδευόμενων από λεπλασίες και σφαγές. Στη Δύση, ο αντισημιτισμός απολαμβάνει ελεύθερα όλα τα δίκαιωματα στην πολιτική ζωή: συνέδρια, συζητήσεις στη Βουλή, κόμματα, εφημερίδες και αντισημιτικά φυλλάδια.

η εμφάνιση δύο εθνικισμάτων, του εβραϊκού και του αραβικού, στον ίδιο χρόνο, πάνω στην ίδια γη

Ο σιωνισμός αποτελεί ένα κίνημα που επιδιώκει την κυριαρχία και την ανεξαρτησία σε μια περιοχή, στην οποία ο λαός που εκπροσώπει δεν διαθέτει πλειοψηφία. Ο στόχος του σιωνισμού είναι η δημιουργία, για τον εβραϊκό λαό, εστίας στην Παλαιστίνη με την μέθοδο του εποικισμού. Εδραιώθηκε το 1896 με τη μαρφή ενός "ριζοσπαστικού κινήματος" για την εβραϊκή κοινότητα μια και πρόσκειται για την - μετά από 18 αιώνες - εμφάνιση της ανάγκης για "εθνική εστία" που ταυτίζεται και με μια από-ιεροποίηση των βιβλικών εντολών για την επιστροφή στη "Σιών", στη Γη της Επαγγελίας. Σύμφωνα με την Βίβλο, οι Εβραίοι πρέπει να επιστρέψουν στην Σιών μόνο με τον ερχομό του Μεσσία και μετά από θεϊκή εντολή.

Οι Εβραίοι εκδιώγητηκαν από την περιοχή της Παλαιστίνης σε δύο κύματα, μετά τις μεγάλες εξεγέρσεις τους: τη γνωστή ως Μεγάλη Εξέγερση (66-73μ.Χ.) όταν καταστράφηκε ο Ναός και την εξεγέρση του Bar Kochba (132-135μ.Χ.) έναν άνθρωπο που τον είχαν αναχρύψει Μεσσία. Από τότε, μέχρι την εμφάνιση του σιωνιστικού κινήματος στα τέλη του 19ου αιώνα, δεν επεδίωκαν την δημιουργία κράτους. Το 1882 εγκαταστάθηκαν στην περιοχή της Παλαιστίνης είκοσι Εβραίοι, σηματοδοτώντας και την πρώτη επιστροφή. Ο ιουδαϊσμός φαινόταν να είναι περισσότερο θρησκεία και οι Εβραίοι θρησκευτική κοινότητα, παρά λαός ή θεού. Όσο αυξάνονταν οι διώξεις των Εβραίων, ο σιωνισμός κέρδιζε έδαφος έως ότου επιχράτησε ως πλειοφηφία στο μεσοπόλεμο. Ήταν υπόθεση μια μειοφήφιας που νομιμοποιήθηκε και έγινε ευρύτερα αποδεκτή μετά τις αγριότητες των ναζι.

Αντιδράσεις προέρχονταν -και συνεχίζονται και σήμερα σε χαμηλότερους τόνους- από τους ορθόδοξους Εβραίους (τη επιστροφή στην Σιών είναι παράβαση της θεϊκής εντολής), τους ρεβιζιονιστές (ο ιουδαϊσμός ήταν συνυφασμένος με την άνοδο της ανθρωπότητας, με την θρησκεία της τελείωσης, τη δικαιούση και την αδελφότητα των λαών και οι Εβραίοι δεν αποτελούσαν θεούς αλλά θρησκευτική κοινότητα) και τους αριστερούς σιωνιστές Εβραίους (το εβραϊκό κράτος του Ισραήλ θα ήταν ενάντια στο δίκαιο μια και η πλειοφηφία της Παλαιστίνης ήταν Άραβες).

Οι αντιδράσεις αφορούσαν στην ιστορική συνέχεια από μια φασίζουσα εκδοχή του σιωνισμού, τον ρεβιζιονιστικό σιωνισμό, που εμπλούτισε τα εθνικιστικά-νιτσεϊκά του χαρακτηριστικά με τα επιχειρήματα του θρησκευτικού σιωνισμού και οδήγησε μεταπολεμικά στην δημιουργία των πρώτων ισραηλινών παραστρατιωτικών εκκλησιαστικών οργανώσεων. Για τους Εβραίους του Ισραήλ, το Ισραήλ είναι "θεούς-κράτος" όμως θα μπορούσε να το πει κανείς και "θρησκεία-κράτος".

Όσον αφορά τους Άραβες, ξεκίνησαν με ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα απόσχισης από την Οθωμανική Αυτοκρατορία και μετέπειτα ένα αντι-αποικιακό, απελευθερωτικό κίνημα κατά της Μεγάλης Βρετανίας και της Γαλλίας. Το πραγματικό ξεκίνημα του αραβικού εθνικισμού σημειώθηκε στα μέσα του 19ου αιώνα και άρχισε να αναπτύσσεται σταδιακά μέχρι τις αρχές του 20ου, δηλαδή την ίδια περίοδο εποχή με τον σιωνισμό. Η θεωρία του αραβικού εθνικισμού ή παναραβισμού άρχισε να διαμορφώνεται στο μεσοπόλεμο. Το μήνυμα του είναι απλό: εφόσον υπάρχει αραβικό θεούς θα πρέπει να υπάρχει ένα ενιαίο αραβικό κράτος από τον Ατλαντικό έως τον Ινδικό Ωκεανό. Ο αραβικός εθνικισμός είναι ο πλέον δύναμις. Οι άλλοι δύο εθνικισμοί είναι ο πανισλαμισμός ή αραβικός ισλαμισμός και τοπικός "πατριωτικός εθνικισμός" που βρήκε την καλύτερη έκφραση του στην αιγαιοπατριακό εθνικισμό του Νάσερ. Και οι δύο αυτές τάσεις προϋπήρχαν του παναραβισμού και διατηρούν ακόμη την επιρροή τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι στην αραβική γλώσσα, που βέβαια αντανακλά την αραβική ιστορία και τον πολιτισμό, δεν υπάρχει έννοια του θεούς αντίστοιχη με την ευρωπαϊκή. Οι σημαντικότεροι παρεμφερείς δρού είναι περιοχή ή κράτος του Ισλάμ, κοινότητα ή εθνότητα,

λαός, πατριός, ομαδική ταυτότητα. Ο πιο καυστικός δρός για το αραβικό έθνος είναι ούμα αλ-αραμπίγια (αραβικό γλώσσα έπη της έθνος της). Στα πλαίσια του αραβικού εθνικισμού, οι Παλαιστίνιοι θεωρούνται ξεχωριστός λαός μέσα στο ευρύτερο αραβικό "Έθνος" που ακόμη και μετά την προσφυγιά τους στις τριγύρω γειτονικές αραβικές χώρες δεν αφομούθηκαν, παρά σε ελάχιστο βαθμό, συγχροτώντας ξεχωριστές παλαιστινιακές οργανώσεις. Δεν είναι επ' ουδενὶ διατεθειμένοι να ακολουθήσουν οποιαδήποτε λύση συγχώνευσης με τους άλλους Άραβες, χωρὶς βέβαια να ξεχάμε, επιπλέον, ότι και στις γειτονικές χώρες κρατούνται αποκλεισμένοι σε προσφυγικούς καταλισμούς και τους απαγορεύονται διάφορα επαγγελματικά και πολιτικά "δίκαιωματα". Υπάρχει μια εκτίμηση από κάποιους σιωνιστές ιστορικούς ότι η γέννηση του παλαιστινιακού λαού ήταν ευρεγγεικό αποτέλεσμα του σιωνισμού. Ωστόσο, κάποιοι άλλοι Ισραηλινοί ιστορικοί απαντούν τοποθετώντας την γέννηση του παλαιστινιακού έθνους στο 1834, ημερομηνία εξέγερσης των Αράβων αγροτών της Παλαιστίνης εναντίον του Ιμπραΐμ Πασά, του τότε Αιγύπτιου κυβερνήτη της χώρας.

η βρετανική αποικιακρατία σε πολιτικές επιλογές των Βρετανών στους κατείχαν την Παλαιστίνη

Ενώ η Οθωμανική Αυτοκρατορία αποσυνθετόταν, οι Βρετανοί διαμόρφωναν τους όρους της αποικιακρατικής τους παρουσίας στην Παλαιστίνη. Με μια διακήρυξη το 1917 δηλώνονταν η υποστήριξη της Μεγάλης Βρετανίας στη δημιουργία εθνικής εστίας του εβραϊκού λαού στην Παλαιστίνη (που ήταν τότε τουρκική επαρχία με πληθυσμό 700.000 κατοίκους, από τους οποίους 642.000 ήταν Άραβες και 58.000 Εβραίοι, δηλαδή το 8,3% του πληθυσμού). Την διακήρυξη αυτή είδαν ευνοϊκά και η Γαλλία (14/2/1918), η Ιταλία (9/5/1918) και οι ΗΠΑ (31/8/1918).

Το 1918, σε μια μυστική επιστολή Βρετανού ύπατου αρμοστή της Αιγύπτου που αφορούσε στον εδαφικό διαχανονισμό ανάμεσα στις δυνάμεις της περιοχής μετά την επερχόμενη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η Μεγάλη Βρετανία υποσχόταν τη δημιουργία αραβικού κράτους σε περιοχές στις οποίες δεν αναφερόταν η Παλαιστίνη. Η επιστολή ήρθε το φως από νεοφερμένους στην περιοχή σοβιετικούς διπλωμάτες με σκοπό να σαμποταριστούν τα σχέδια των δυτικών δυνάμεων. Ήταν η απαρχή της προστριβής μεταξύ Αράβων και Μεγάλης Βρετανίας.

Το σημερινό σκηνικό, ωστόσο, της διένεξης διαμορφώθηκε την περίοδο 1920-1948 με την ανάληψη της βρετανικής εντολής στην Παλαιστίνη. Μετά την ήττα των Οθωμανών και στις 25/4/1920, μαζί με τα αγγλικά στρατεύματα της "κηδεμονίας" μπήκαν στην Παλαιστίνη και 25.000 Εβραίοι, για τους οποίους φημίστηκαν πολύ ευεργετικοί νόμοι, που τους παραχώρησαν πολλά προνόμια. Η Παλαιστίνη κλιμαντιζόταν από τις συγχρούσεις μεταξύ Αράβων και Εβραίων που κατέληξαν σε πραγματική εξέγερση των Αράβων εναντίον τόσο των Βρετανών όσο και των Εβραίων. Οι κατατρεγμένοι από το ναζισμό Εβραίοι, εν τω μεταξύ, αυξάνονταν ραγδαία. Από 56.000 στις αρχές της βρετανικής εντολής, έφτασαν σε 608.000 το 1946 (δηλαδή το 31% του πληθυσμού). Αρχισαν οι προτάσεις τόσο των Βρετανών όσο και του ΟΗΕ για την δημιουργία δύο κρατών: οι

οποίες αποφριφτήκαν εκατέρωθινα σημαντικά. Το 1947 ο ΟΗΕ αποφάσισε να δώσει το 56,47% στους Εβραίους που ήταν 608.000 και το 42,88% στους Αράβες που ήταν 1. Γεγονότη μόνιμα. Ένων η απόφαση δεν γινόταν αποδεκτή από τους Αράβες, οι Εβραίοι εσπευσμένα κήρυξαν την ανεξαρτησία τους στο τμήμα του εδάφους που προβλεπόταν από την απόφαση το 1948.

Ακολούθησε ο πρώτος αραβοϊσραηλινός πόλεμος και η μαζική έξοδος

των Αράβων από την Παλαιστίνη, οι οποίοι είχαν πανικοβλήθει από τις βιαιότητες που διέπρατταν σε βάρος τους οι παραστρατιωτικές σωματικές οργανώσεις των Ισραηλινών. Το νεοσύστατο κράτος του Ισραήλ, με 77,4% του εδάφους, βρέθηκε τελικά μεγαλύτερο από ότι δρίζει η απόφαση του ΟΗΕ, ενώ αραβικό-παλαιστινιακό κράτος δεν δημιουργήθηκε πουθενά, ούτε στο μικρό τμήμα της Παλαιστίνης που κατέληθε από την Υπεριορδανία (τη Δυτική Όχθη) ούτε στη Λωρίδα της Γάζας.

Οι διάζεις από τους ιαζιστές, το Ολοκαύτωμα των 6 εκατομμυρίων Εβραίων, το σύμπλεγμα εισοχής των διπλικών κρατών Χρονικό δεν χρειάζεται. Οι λέξεις κόβονται στα δύο όταν προσπαθείς να περιγράψεις των αμότητα των διωγμών και τα "επιτεύγματα" των κρεματορίων. Ο θάνατος αποκάλυψε σε μια σχεδόν φευγαλέα ιστορική στιγμή τα απεριόριστα εκατομμύρια ονόματα του. Οι ιστορικοί έχουν δηλώσει την πλήρη ανικανότητα των εργαλείων τους και ξορκίζουν συχνά τα συγχειριμένα γεγονότα με το ανάθεμα της ιστορικής αυτονέγειας, την παράλογη και ακατανόητη παρεμβολή γεγονότων στην λογική ιστορική ροή ή για άλλους στην ιστορική νομοτέλεια. Σταματάμε εδώ τη θλιψμένη αναφορά με μια όχι και τόσο εγκάθετη επιστήμανση που έχει να κάνει με την κυριαρχη μεταπολεμική τάση να διαμονοποιηθεί το Ολοκαύτωμα για να καθαρθούν τα μικρά ολοκαύτωματα της θεσμισμένης καθημερινότητας: "ο κόσμος των στρατοπέδων συγκέντρωσης δεν αποτελούσε μια εξαιρετικά κτηνώδη κοινωνία. Εκεί είδαν απλούστατα την εικόνα, κατά κάποιο τρόπο την "πεμπτουσία", του κολασμένου κοινωνικού περιβάλλοντος που από πάντα είμαστε, καθημερινά, βυθισμένοι μέσα του" (E. Ιονέσκο, στη Nouvelle Revue Française, Ιούλιος 1956).

Ο οργανωτισμός, ο διπλωματικές υιονότητες και επιτυχίες και η αδέσποτη δινομική των Εβραίων σιωνιστών στο διεθνές σκηνικό και στην Παλαιστίνη.

Η πρόσβαση των δυνατών -σε κάθε επίπεδο- εβραϊκών λόμπιων οικαδών συμφερόντων στις δυτικές κυβερνήσεις, τη απίθανη εμμονή στη θρησκευτική τους υπόσταση και οι βιβλικές καταβολές του σιωνιστικού οράματος, η ευχέρεια να κατεύθυνουν όλες τις δυνάμεις τους σε μια κοινή κατεύθυνση δεν θα μπορούσαν παρά να υπερκεράσουν με ευκολία την αντιδιαστολή τους με την αδυναμία, την φατριαστική αντίληψη, την απειρία των Αράβων της Παλαιστίνης αλλά και των δουλικών αραβικών κρατών της εποχής εκείνης.

-οι εκκαθαριστικές ενέργειες των ρεβεντινών σιωνιστών που αρχίγησαν στη φυγή των περισσότερων Αράβων της Παλαιστίνης.

Το μέγεθος της λύσσας των δύο παραστρατιωτικών σιωνιστικών ομάδων, που έδρασαν στην περιοχή λίγο πριν, κατά τη διάρκεια και ιδιαίτερα αμέσως μετά τον B- παγκόσμιο πόλεμο ενάντια στον αραβικό πληθυσμό, μπορεί να γίνει αντιληπτό μέσα από ένα και μόνο σχετικά άγνωστο γεγονός. Η μία από αυτές τις οργανώσεις, η οργάνωση Λεχομέι Χερούτ Γιζραέλ (πολεμιστές για την ελευθερία του Ισραήλ) προσπάθησε στα 1942 να έρθει σε διαπραγματεύσεις με τους Γερμανούς (μέσω της Δαμασκού που τότε βρισκόταν υπό το καθεστώς της ναζιστικής γαλλικής κυβέρνησης του Βιαιού) ώστε να αποστάσει βοήθεια για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης από τη βρετανική κατοχή, πράγμα που θεωρούσε υψηλή προτεραιότητα για το σιωνισμό. Ο σιωνισμός λοιπόν αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά ως μια -εξόχως επικινδυνή ανάμεσα στις άλλες- εθνικοθρησκευτική ιδεολογία που τελικά μπόρεσε να "υπερβεί" ακόμη και το ίδιο το ζεστό αίμα και τις σε εξέλιξη διώξεις των ίδιων των Εβραίων "ομοαίματων" στα μνημειώδη στρατόπεδα εξόντωσης την ίδια ακριβώς εποχή για να συνέφει συμμαχία με τους δύμιους. Μπορούμε τώρα εύκολα να φανταστούμε ποιο ήταν το μέγεθος της αποκτήνωσης που βίωσαν χιλιάδες Αράβες της περιοχής τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

Ενδιαφέρουσα "λεπτομέρεια" είναι ότι μέλος της Λεχομέι Χερούτ Γιζραέλ ήταν και ο πρωθυπουργός του Ισραήλ στις αρχές της δεκαετίας του '90 Γιτζάκ Σαμίρ με την πιο σκληρή κυβέρνηση από την ιδρυση αυτού του κράτους.

Σύνοψη των γεγονότων 1948-1991

Μετά από την απόφαση του ΟΗΕ το 1947 για την δημιουργία δύο κρατών στην Παλαιστίνη, που τελικά οδήγησε όπως αναφέραμε στην ιδρυση Ισραηλινού κράτους το 1948 αμέσως μετά την λήξη της βρετανικής κατοχής, οι Αράβες απάντησαν με την κήρυξη ενός αναποτελεσματικού εντέλει πολέμου. Οι Ισραηλινοί νίκησαν στον πόλεμο με τσέχικα όπλα και ανατολικοευρωπαϊκή βοήθεια. Αμέσως μετά την ήττα επεκτάθηκαν οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις των σιωνιστικών παραστρατιωτικών ομάδων και ακολούθησε η μαζική "έξοδος" των Παλαιστινών από την περιοχή. Περίπου ένα εκατομμύριο Παλαιστινοί οι διώχθηκαν από τα εδάφη τους. Μέχρι το 1956 οργανώνεται μαζική μετανάστευση Εβραίων από όλον τον κόσμο που εγκαθιστούνται σε αγορασμένη γη, εξαπλώνοντας ακόμη περισσότερο τα σύνορα του Ισραήλ. Οι προβληματικές ζυμώσεις στο διασπασμένο μέτωπο των αραβικών κρατών μαζί με μια αγγλοαλλική επέμβαση στην περιοχή οδηγούν σε έναν νέο πόλεμο το 1967, τον πόλεμο του Σουέζ, και μισά νέα ήττα με αποτέλεσμα το κράτος του Ισραήλ, που εν τω μεταξύ είχε στραφεί ολοκληρωτικά προς τις ΗΠΑ για "στήριξη", να επεκταθεί στην περιοχή. Αν το 75% της ισραηλινής κατοχής των παλαιστινιακών εδαφών κατοχυρώθηκε το 1948, με τις εξελίξεις του 1967 πέρασε και το υπόλοιπο 25% στο κράτος του Ισραήλ. Από το 1964 είχε ιδρυθεί η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) υπό το Αιγυπτιακό κράτος για την εξυπηρέτηση των σχεδίων του στην περιοχή. Το 1969 η ΟΑΠ περνάει στο χέρια των παλαιστινιακών ανταρτικών οργανώσεων (Φενταγίν) και στην ηγεσία του Αραφάτ. Τα χρόνια που ακολουθούν γίνονται διαρκώς μικρότεροι πόλεμοι πόλεμος του Γιούμ Κιπούρ μεταξύ Αράβων και Ισραήλ το 1973, αραβοϊσραηλινοί αλλά και μεταξύ των Αράβων, εμφύλιος στο Λιβανό το 1975, εισβολή της Συρίας στο Λιβανό το 1976, εισβολή του Ισραήλ στο Λιβανό δύο φορές το 1978 και το 1982, επιτυχημένη ιρανική θεοκρατική επανάσταση το 1979, εξοντωτικός πόλεμος μεταξύ Ιράκ και Ιράν το 1980. Οι μαίνομενες εξουσίες αναδεικνύουν την περιοχή το μέγιστο σημείο αναφοράς των διεθνών συμφερόντων και των εκτεταμένων ωμοσήτων τους. Οι ακροδεξιοί ανεβαίνουν στην εξουσία του Ισραήλ και κάποια στιγμή την μοιράζονται με τους Εργατικούς χωρίς αυτό να έχει καμία επίδραση στο σιωνιστικό παραλήρημα. Η ΟΑΠ από την άλλη μεριά περιφέρεται κυνηγημένη από την Ιορδανία στον Λιβανό και από την Αλγερία στην Τυνησία. Ο παλαιστινιακός λαός εξεγερέται για την κατάργηση της καταπίστες και την εκμετάλλευση του από τις εξουσιοσυχές επιλογές των ντόπιων και των κατοχικών διευθυντηρίων. Πρόκειται για την άσπλη γενικευμένη λαϊκή παλαιστινιακή εξέγερση, την Ιντιφάντα του Δεκέμβρη του 1987 που διε-

"σταμάτησε" παρά μόνο σχεδόν όταν "εξαντλήθηκε". Την χυβέρνηση του Ισραήλ το 1990 μετά την πτώση της "χυβέρνησης εθνικής ενότητας" αναλαμβάνουν οι ακραιφνείς ακροδεξιοί του γνωστού μας Γιτζάκ Σαμίρ. Γίνεται ο πόλεμος του Κόλπου με τον αμερικανικό στρατό σε δυο μήνες να συντρίβει τον ιρακινό και την απαρχή μιας "οριστικής διευθέτησης" του προβλήματος στην περιοχή. Το 1993 ιδρύεται οριστικά η Παλαιστινιακή Αρχή, ένα υψηλό διεθνές κράτος με χυβέρνηση τον Αραφάτ που επέστρεψε από την εξορία του στην Τυνησία μαζί με την ΟΑΠ. Πρόκειται στην ουσία για έναν διορισμό του από το Ισραήλ και τις ΗΠΑ με σκοπό να ελέγχει την περιοχή. Η πρώτη φροντίδα της Παλαιστινιακής Αρχής είναι η αστυνομία και οι φυλακές της με σκοπό τις διώξεις ανυπότακτων παλαιστινίων αγωνιστών και την καταστολή της ανεξέλεγκτης από κάθε εξουσιαστικό διευθυντήριο και ως εκ τούτου επικίνδυνης Ιντιφάντα.

Χαρακτηριστικά των εξουσιαστικών διευθυντηρίων

Ιεραπήλ

Πρόκειται για ένα ιδιόμορφο κράτος που εδώ και πενήντα χρόνια περίπου από την ίδρυση του δεν έχει βρει ακόμη την "ταυτότητα" του. Εδώ εννοείται μια ταυτότητα όπως αυτή προσδιορίζεται από την κλασική εθνοκρατική ιδεολογία. Ενώ έχουν υιοθετηθεί προχωρημένες μορφές διακυβέρνησης σε σύγκριση με τα πλαίσια των φιλελεύθερων δημοκρατιών, αυτές δεν μπορούν να συνυπάρχουν σε ισορροπία με τις δυναμικές καταλυτικής σιωνιστικής κοινωνικής συνεκτικότητας. Ο πληθυσμός μέσα στα σύνορα του είναι κάτι παραπάνω από πολυποίκιλο κράμα πολιτισμών, καταγωγής και παραδόσεων. Αυτό που περισσεύει δεν είναι μόνο ο ενδο-αντιθετικές δυναμικές αλλά ο τρόπος που όλοι οι "πολίτες" του κράτους του Ισραήλ αντιλαμβάνονται τη σχέση μαζί του. Ένας τρόπος που δεν μπορεί να κατανοήσει ούτε την ίδια την ιδιαιτερότητα καθώς η πληθυσμιακή σύνθεση δεν σταματά να αλλάζει επηρεάζοντας και τα σημεία αναφοράς αυτής της ίδιας της προσπάθειας κατανόησης. Χαρακτηριστικό είναι ότι το Ισραήλ μέχρι και σήμερα είναι το μόνο κράτος στον κόσμο που δεν είχε ποτέ διεθνώς δηλωμένο σύνορα. Όσον αφορά τις ενδοαντιθέσεις, συγχρονούνται οι ορθόδοξοι με τους μη ορθόδοξους, οι εργατικοί "προοδευτικοί" σιωνιστές με τους ακροδεξιούς και χυρίων με τους θρησκευτικούς σιωνιστές που έχουν σε μεγάλο βαθμό ενσωματώσει τους ακροδεξιούς εθνικιστές. Φυσιολογική είναι και η υπολανθάνουσα διαμάχη προνομιούχων με μη προνομιούχους που αντιστοιχούν στους Ασκενάζι (Εβραίους από την Ευρώπη και την Αμερική) και τους Ανατολικούς Εβραίους ή Σεφαρντιμ που πρόερχονται από την Μέση Ανατολή και την Βόρεια Αφρική. Οι Ασκενάζι είναι ως επί το πλείστον οπαδοί του εργατικού κόμματος και της αριστεράς γενικότερα, ενώ οι Ανατολικοί Εβραίοι είναι η συνεπής πελατεία των δεξιών κομμάτων. Προνομιούχοι όμως παραμένουν οι Ασκενάζι που χωριαρχούν στα πιο σημαντικά κόμματα, χυμενούν το Ισραήλ από το 1948 και ελέγχουν το σιωνιστικό κίνημα από το 1897. Οι Ανατολικοί Εβραίοι δεν θα μπορούσαν να έχουν δυναμική πρόσβαση στην εξουσία μια και βρίσκονται μορφωτικά και κοινωνικο-οικονομικά ταφώς χαμηλότερα.

Μια άλλη αξιοσημείωτη ιδιομορφία του κράτους του Ισραήλ είναι αυτή του εκλογικού συστήματος. Πρόκειται για την εφαρμογή της απλής αναλογικής, τη λίστα και μια και μοναδική εκλογική περιφέρεια: το Ισραήλ. Το σύστημα αυτό δεν επιτρέπει τη διακυβέρνηση από ένα κόμμα χωρίς την συνεργασία των μικρών κομμάτων, γεγονός που δίνει σε μικρά κόμματα (σχεδόν όλα ακροδεξιά, θρησκευόμενα και με ποσοστά 3 και 2%) ρυθμιστική πολιτική δύναμη ανεξάρτητα με την ισχνή τους κοινωνική ισχύ.

Είναι προφανές ότι ο στρατός, η Τσαχάλ, έπαιζε ανέκαθεν καθοριστικό ρόλο στην ιστορία του κράτους του Ισραήλ. Τεράστια ποσά από τον κρατικό προϋπολογισμό προωθούνται ανελλιπώς εδώ και δεκαετίες για τη διατήρηση και ενίσχυση του, μια και θεωρείται ο κύριος όρος ζωής του κράτους απέναντι σε ένα όλως εχθρικό περιβάλλον. Αν και η Τσαχάλ αναφέρεται ως όρος αποτροπής των "Αράβων εισβολέων" ποτέ δεν έχασε ευκαιρία επιθετικότητας και κατακτητικότητας. Κοινωνικό συνακόλουθο είναι ένας γενικευμένος μιλιταρισμός (με στρατιώτες που αφού υπηρετήσουν τη θητεία

ους καλούνται μέχρι τα 60 τους χρόνια διαρκώς -παίδευση) προσθέτοντας άλλο ένα "παράδοξο", αφού αυτός ο μιλιταρισμός συνυπάρχει με ένα κοινωνικό φιλελεύθερο καθεστώς αλλά και με ένα πολιτικό καθεστώς "απλής αναλογικής".

Η αναφορά στις συγκεκριμένες ιδιομορφίες του ισραηλινού κράτους (παρακάμπτοντας μια συνολική και διεξοδική παρουσίαση των χαρακτηριστικών του) γίνεται στη βάση των πιο καταλυτικών συντασών που αφορούν σχετικά άμεσα συγκεκριμένα το παλαιστινιακό πρόβλημα.

Συνοφίζοντας -για την υπόθεση της κατοχής των παλαιστινιακών εδαφών που μας αφορά- τις καίριες θέσεις που έχει πάρει το κράτος του Ισραήλ από το 1967 έως σήμερα:

-έθνος (ή λαός) παλαιστινιακός δεν υπάρχει. Οι αυτοαποκαλούμενοι Παλαιστίνιοι είναι απλώς Αραβές.

-κράτος γι' αυτούς που αυτοαποκαλούνται Παλαιστίνιοι ήδη υπάρχει, η Ιερουργία.

-η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) είναι τρομοκρατική οργάνωση

-η ΟΑΠ επιδιώκει την εξόντωση του Ισραήλ όπως φαίνεται από το καταστατικό του. Ως εκ τούτου η δημιουργία παλαιστινιακού κράτους δίπλα στο Ισραήλ είναι αδιανόητη εφ' όσον εξ ορισμού ένα τέτοιο κράτος θα είχε ως κύριο στόχο την εξόντωση του Ισραήλ.

-τα Ιεροσόλυμα ανήκουν στους Εβραίους. Επιπλέον το Ισραήλ είναι πολύ μικρό για να εκχωρήσει όλα τα υπό την κατοχή του εδάφη. Οι αραβικές χώρες που είναι αχανείς και αραιοκατοικημένες είναι πιο πολύ σε θέση να παραχωρήσουν γη στους παλαιστίνιους.

Παλαιστινική Αρχή

Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ), με ισόβιο ηγέτη τον Αραφάτ αποτέλεσε, από το 1968 έως το 1993, ένα είδος "ομπρέλας" που κάλυπτε το σημαντικότερο κομμάτι του εθνικοπλευθερωτικού παλαιστινιακού αγώνα. Ως τέτοια και σε σύγκριση με άλλα αντίστοιχα κινήματα διέθετε υφήλιο επίπεδο δημοκρατικότητας και διαλόγου στους κόλπους της. Διέθετε ένα είδος κοινοβουλίου με 350 μέλη και αξιοσημείωτη δύναμη μια και

στοιχειοθετούσε τις βασικές πολιτικές της ΟΑΠ, έδινε κατευθυντήριες γραμμές στο Εκτελεστικό το οποίο στη συνέχεια του έδινε αναφορά και μπορούσε να καταργήσει ή να θεσπίσει όργανα της ΟΑΠ. Το Εκτελεστικό, η "χυβέρνηση", αποτελούνταν από 114 μέλη που ανήκαν στο -και εκλέγονταν από το- Κοινοβούλιο και επέλεγαν με τη σειρά τους τον πρόεδρο. Ανάμεσα στο Κοινοβούλιο και το Εκτελεστικό βρίσκονταν το κεντρικό Συμβούλιο με 60 μέλη που συνέρχονται κάθε τρεις μήνες με τον πρόεδρο για να εξεταστούν οι δραστηριότητες του Εκτελεστικού και να προσδιοριστεί η πολιτική της ΟΑΠ.

Ο κορμός της ΟΑΠ αποτελούνταν χυρίων από την Φατάχ που το 1983 διέθετε το 80% των ανταρτών, το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης που είχαν σαρή μαρξιστική καταβολή και αποτέλεσαν την αντιπολίτευση μέσα στην ΟΑΠ. Η Φατάχ θεωρούνταν ανέκαθεν το πλέον μετριοπαθές τμήμα της παλαιστινιακής επανάστασης και από τις αρχές του 1970 είχε απο-

φύγει τις "τρομοκρατικές" ενέργειες τους και την ανάμιξη στα εσωτερικά των αραβικών κρατών. Μη καλύπτοντας συγκεκριμένο ιδεολογικό φάσμα και θέτοντας σε δεύτερη μοίρα τον παναραβισμό, είχε αποφύγει αποτελεσματικότερα από άλλα παλαιστινιακά μέτωπα την κηδεμονία από τα αραβικά κράτη. Οι δυνατότητες προσαρμογής μέσα στις συγκυρίες ήταν μέσα στην βασική θεώρηση της οργάνωσης για την εθνικοπαλαιευθερωτική δράση. Ο βασικός πυρήνας της οργάνωσης δεν θεωρούσε τίποτε δεδομένο, από τις δυναμικές του παλαιστινιακού πληθυσμού μέχρι και τις διεθνείς αναχατατάξεις, προσπαθώντας να ελίσσεται μέσα στην πραγματικότητα. Το 1974 αναγνωρίζεται επίσημα και από τον ΟΗΕ ως "ο μόνος νόμιμος αντιπρόσωπος του παλαιστινιακού λαού". Λειτουργούσε για μεγάλα χρονικά διαστήματα από την εξορία λόγω των διαρκών διώξεων. Το 1970 η ΟΑΠ πολεμά με το στρατό της Ιορδανίας ο οποίος κατακρεούργει άσπλους Παλαιστίνιους τον λεγόμενο "Μαύρο Σεπτέμβρη", αποσύρεται στον Λιβανό όπου και γίνεται κράτος εν κράτει. Το 1982 οι ισραηλινοί εισβάλλουν στον Λιβανό και 12.000 μαχητές της ΟΑΠ διασπέρονται στη Συρία και σε άλλες αραβικές χώρες, αφήνοντας πίσω όπλους, γυναίκες, γλικιωμένους και παιδιά που τους "αναλαμβάνουν" οι Λιβανέζοι Φαλαγγίτες. Το αρχηγείο της ΟΑΠ εγκαθίσταται στην Τυνησία και βομβαρδίζεται από τους ισραηλινούς το 1985. Ο Αραφάτ, η Φατάχ, και η ΟΑΠ είχαν γίνει συνάντημα. Με το απρόβλεπτο ξέσπασμα της Ιντιφάντα του Δεκέμβρη του 1987, ξεκίνησε μια γενικευμένη άρνηση από την παλαιστινιακή νεολαία και ένα ξεπέρασμα όλων των ως τότε εθνικοπαλαιευθερωτικών επιλογών που είχαν προκαλέσει κοινωνικές αγκυλώσεις. Ένα χρόνο μετά και διάλογο τυχαία άρχισε να δρομολογείται από όλους τους "παράγοντες" της υπόθεσης -μηδενός εξαιρουμένου- η συγκρότηση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Ένα χύριο επιχείρημα της μη βιωσιμότητας ενός ελάχιστου κρατιδίου που θα γίνονταν εύκολο έμφατο στα σχέδια του Ισραήλ, ξεπερνέται με την "εθνικοπαλαιευθερωτική" απάντηση του Αραφάτ: "τα κράτη δεν είναι εμπορικές επιχειρήσεις, μπορούν, ωστόσο, να συντελέσουν και οικονομικά θαύματα". Ένα άλλο χύριο επιχείρημα από τα αριστερά του εθνικοπαλαιευθερωτικού για απαίτηση ενός κράτους στην περιοχή της Παλαιστίνης από Παλαιστίνιους, απαντιέται με μετριοπάθεια: "μα σε ένα τέτοιο κράτος θα ήμασταν μειοφηφία". Το Ισραήλ "παραδέχεται" ενδιδει στην συγκυρία και συμφωνεί για την ίδρυση της Παλαιστινιακής Αρχής. Κύριος διεκδικητής της παλαιστινιακής εξουσίας δεν θα μπορούσε παρά να είναι η από δεκαετίες αναγνωρισμένη ΟΑΠ με τηγέτη τον Αραφάτ, ένα οργανωτικό σχήμα που είχε αποδείξει τις δυνατότητες του "να ελίσσεται μέσα στην πραγματικότητα".

Τον Σεπτέμβρη του 1993 κατασκευάζεται ένα υβριδικό κρατικής οντότητας 6.000 τετραγωνικών μέτρων, στη Δυτική Όχθη και την Λωρίδα της Γάζας, ρητορικής αυτονομίας και απόλυτης εξάρτησης από τις ισραηλινές και αμερικανικές επιλογές στην περιοχή. Τα τελευταία ισραηλινά στρατεύματα αποχώρησαν από την περιοχή τον Μάη του 1994.

Οι θέσεις των Παλαιστίνιων -αλλά και των Αράβων- για την υπόθεση που τους αφορά, συνοψίζονται στα εξής:

-οι ισραηλινοί είναι σιωνιστές-ψηπειραλιστές στους οποίους δεν μπορεί να έχει κανένας εμπιστοσύνη. Η μόνη λύση είναι ο ένοπλος αγώνας.

-οι ισραηλινοί δεν αποτελούν έθνος, δεν έχουν εθνική ταυτότητα, αλλά είναι μια θρησκευτική κοινότητα. Ως εκ τούτου, η λύση θα επλήσσει με ένα κράτος χωρίς επίσημη θρησκεία που θα αποτελείται από μουσουλμάνους, Εβραίους, καθώς και χριστιανούς

-συμφωνία θα μπορούσε να υπάρξει μόνο με τους Εβραίους μη σιωνιστές (δηλαδή μόνο με μια πάρα πολύ μικρή μειοφηφία ισραηλινών).

Τα αραβικά κράτη

Πολλά κράτη της Μέσης Ανατολής θεωρούνται τεχνητά κατατεκμηθέματα από τις Μεγάλες Δυνάμεις. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι τα νομαδικά "αραβικά φύλα" της περιοχής είχαν την οποιαδήποτε σχετική υποδομή για να οικειοποιηθούν την εθνοκρατική παθολογία που άφησαν πίσω τους φεύγοντας, χυρίσοι, οι Γάλλοι και οι Αγγλοι αποκιοκράτες. Τα αραβικά κράτη πέρασαν σε ένα καθεστώς "ημιεξάρτησης" με ιδιαίτερο δεσποτικό πολιτικό χαρακτήρα το καθένα, που μπορούσε να εμπεριέχει στοιχεία θρησκευτικής μεραρχίας, καθεστώτος συστάρευσης χεφαλαίου αλλά και μαρξιστικής ρητορείας ταυτοχρόνως.

Η Ιορδανία, προτεκτοράτο των Αγγλών μέχρι το 1956 και μετέπειτα των ΗΠΑ μέχρι τον Πόλεμο του Κόλπου στο οπόιο και πήρε θέση υπέρ του Ιράκ, με μόνιμο εχθρό την Συρία, με πλήθυσμό στον οποίο υπερτερούν τα πρόσφυγες Παλαιστίνιοι και με οικονομία εξαρτημένη απόλυτα από την Σαουδική Αραβία, αντιμετωπίζει εδώ και 45 χρόνια ένα ανοιχτό ερωτήμα αν έχει ως κράτος λόγο υπαρχής. Μια ανοιχτή θέση υπέρ των Παλαιστινίων θα έβαλε σε κίνδυνο την υπάρχουσα κυριαρχηδομή έχουσίας, ενώ μια θέση υπέρ του Ισραήλ θα σήμανε απομόνωση από τον αραβικό κόσμο.

Η Αίγυπτος θεωρείται το μεγαλύτερο αραβικό κράτος με 51 εκατομμύρια κατοίκους και την μεγαλύτερη ομοιογένεια, τον μεγαλύτερο αραβικό στρατό αλλά και η φτωχότερη αραβική χώρα με τις μεγαλύτερες κοινωνικο-οικονομικές ανισότητες. Στη σοιά της Βρετανίας μέχρι το 1952 και τη στρατοκρατίας μέχρι το 1980, λόγω γεωγραφικής θέσης κέντρου ενός ιδιόμορφου κοσμοπολιτισμού που όμως τη τελευταία χρονία έχει αρχίσει να χαρακτηρίζεται από την κυριαρχία ενός επελαύνοντος ισλαμισμού. Μετά το 1955 πέρασε σε μια ιδιότυπη συμμαχία με την Σοβιετική Ένωση μέχρι το 1970, χωρίς αστόσο να γίνει δορυφόρος στο "σοσιαλιστικό" στρατόπεδο, με αποτέλεσμα να διατηρεί σήμερα καλές σχέσεις και με την ΗΠΑ και με τη Ρωσία. Με σημείο αναφοράς το παλαιστινιακό ζήτημα, πολέμησαν το 1967 και το 1973 ενάντια στο κράτος του Ισραήλ και ηττήθηκαν, θεωρώντας ότι θυσίαζεται μόνη η Αίγυπτος στο όνομα των Αράβων και των Παλαιστινίων με ανυπόλογιστο κόστος σε δύλα τα επίπεδα. Τελικά, συμμάχησαν με τους ισραηλινούς υπό την "στήριξη" των ΗΠΑ το 1979, χωρίς να επιτευχθεί οποιαδήποτε θετική εξέλιξη για τους Παλαιστίνιους. Από το 1988 διατηρεί καλές σχέσεις με την ΟΑΠ και σήμερα με την Παλαιστινιακή Αρχή "πιέζοντας" τις ΗΠΑ να τιθασίφουν το Ισραήλ.

Οι Σύριοι θεωρούν τη χώρα τους ως την "παλλόμενη καρδιά του αραβικού έθνους" χωρίς να έχουν ποτέ αντιμετωπίσει ενδοιασμούς ταυτότητας παρ' όλο τον μεγάλο αριθμό μειονοτήτων ανάμεσα τους. Υπό την κατοχή των Γάλλων έως το 1945 και έκτοτε της πολιτικής αστάθειας, της απολυταρχίας και της στρατοκρατίας διαδοχικά, εδώ και καιρό έχει καταστεί δύναμη που υπολογίζουν δύο οι παράγοντες όχι μόνο στην περιοχή αλλά και στη διεθνή σκηνή: η υπεροχή έναντι της Ιορδανίας, η αντιμετώπιση του ισχυρότερου Ιράκ, η εξάρτηση των Παλαιστινίων απ' αυτήν, οι επωφλείς συμμαχίες με τη Σοβιετική Ένωση και το Ιράν, οι ιδιαίτερες ψυχρές σχέσεις με τις ΗΠΑ, η σταθεροποίηση των Τουρκίας, η κηδεμονία του Λιβάνου. Η Συρία βρίσκεται στην πρώτη γραμμή πυρός με το κράτος του Ισραήλ λαμβάνοντας έτοις αυξημένη οικονομική βοήθεια από τις πετρομοναρχίες. Η σχίση με τους Παλαιστίνιους έχει περάσει πολλά χρόνια οφείλονται, ως επί το πλείστου, στην δηλωμένη αντιπάθεια των ΟΑΠ -λόγω της "μετριοπαθής αραβικής συνειδητησης" της. Η αντιφατική αυτή σχέση, αλλά και η αντοχή και διάρκεια της μέσα στο χρόνο, γίνεται αντιληπτή από μια δήλωση του Αραφάτ: "αν η Συρία μας κλείσει έξω από το στέιτη της θα μπουλι-

από το παράδυτο κι αν δεν τα καταφέρουμε να σκάψουμε τουνελ και θα μπούμε από κάτω".

Η Σαουδική Αραβία είναι από τα μοναδικά κράτη στον κόσμο (μαζί με τις Φιλιππίνες) που πήρε το όνομά της από τον ιδρυτή της, τον Ιμπν Σαούντ. Θεοκρατικό, πατριαρχικό και οικογενειοκρατικό κράτος, μικρή στρατιωτική δύναμη αλλά οικονομική υπερδύναμη με το 1/3 των μη ανατολικών αποθεμάτων πετρελαίου. Αναλαβητισμός και αυστηρός ισλαμισμός, με βαθιά αντιπάθεια στην "άληθη Ρωσία" και τον "σοσιαλισμό" και με αυτοπόδεικτη αραβική ταυτότητα. Υπήρξε ανέκαθεν φυλοδυτική και φιλοαρεματική όσον αφορά την εξωτερική της πολιτική, όπως και αφόρητα αντικομμουνιστική (αναγνωρίζοντας δύο πηγές του κακού στον κόσμο: τον σιωνισμό και τον κομμουνισμό). Η κύρια δυσκολία στις σχέσεις με τις ΗΠΑ είναι η άρρητη σχέση τους με το κράτος του Ισραήλ, οδηγώντας τους μέχρι του σημείου της διπλωματικής σχίζοφρονειας. Η οικονομική βοήθεια προς τους Παλαιστίνιους είναι αμεριστή, όχι μόνο λόγω της ισλαμικής και αραβικής αλληλεγγύης αλλά και για την διαρκή διεκδίκηση και μονοπάληση του παναραβισμού και της ισλαμικής πρωτοπορίας από αντιαμερικάνους εθνικιστές Αραβες και δογματικούς ισλαμιστές. Όλες οι συμφωνίες που έχουν υπογραφεί μέχρι σήμερα ήταν εν πολλούς αποτέλεσμα συνεννοήσεων μεταξύ των αραβικών κυβερνήσεων και του Αραβάτ προς να αποκλείσουν κυρίως το ενδεχόμενο παλαιστινιακών εξεγέρσεων που θα τους οδηγούσε σε ανεπιθύμητους πολέμους.

Μετά την επίθεση της 11/9/2001 στη Νέα Υόρκη τα αραβικά κράτη δηλώνουν πλήρη ανικανότητα και κυρίως απροθυμία να προκαλέσουν πόλεμο ενάντια στο κράτος του Ισραήλ, να πάρουν μέτρα εν είδει εμπάργκο, να χρησιμοποιήσουν το πετρέλαιο ως μέσο πίεσης στο δυτικό κόσμο ή να ασκήσουν διπλωματικές πίεσεις στις ΗΠΑ και την ΕΕ. Ποτέ δεν έχουν πέσει οι αραβικές κυβερνήσεις τόσο χαμηλά στην λαϊκή εκτίμηση. Μια αραβική εφημερίδα, η "Άλ Χαλίτ" σχολίαζε ήδη από τις 11.1.2001 με αποκαλυπτική πυρλα: "Ούτε η Ιντιφάντα ούτε ο Οσάμα Μπιν Λάντεν κατάφεραν να ξεσκάσουν τους Αραβες. Μήπως ο αραβικός κόσμος έχει εξαντλήσει πια τον ιστορικό του ρόλο και την ικανότητα του να ανθίσταται στις απόπειρες κατά της ύπαρξης του; Οι Αραβες πρέπει να αποφασίσουν σύντομα αν η Παλαιστίνη εξακολουθεί να είναι το κεντρικό τους πρόβλημα".

ΗΠΑ, ΕΣΣΔ-Ρωσία, ΕΕ

Η επιρροή των ΗΠΑ στην περιοχή έδειχνε να αυξάνεται στη δεκαετία του 50, και στη συνέχεια ανελλιπώς από τη δεκαετία του 70 έως σήμερα. Σε γενικές γραμμές, ο κύριος και σταθερός σύμμαχος τους, το κράτος του Ισραήλ επηρέαζε πολύ περισσότερο την πολιτική τους στην Μέση Ανατολή απ' ότι οι αμερικανικές αποφάσεις το Ισραήλ. Κατ' αρχάς, στις ΗΠΑ θεωρείται ότι η υποστήριξη προς το Ισραήλ αποβαίνει υπέρ του εθνικού τους συμφέροντος κι αυτό έχει καλλιεργηθεί από τα διευθυντήρια εξουσίας που προφανώς εξυπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα. Σημαντικό ρόλο επίσης παίζει και ο παράγοντας του εβραϊκού λόγου στις ΗΠΑ. Μπορεί ο Εβραιός εκεί να μην υπερβαίνουν το 3% του πληθυσμού, έχουν όμως πολύ σημαντική πολιτική, οικονομική και κοινωνική δύναμη, με επιρροή στα ΜΜΕ και την Γερουσία. Θεωρείται ότι τρεις στους τέσσερις Αμερικανούς έχουν θετική εικόνα για το Ισραήλ. Δεν γνωρίζουμε πόσο μπορεί ο εβραϊκός παράγοντας να καθορίσει την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ στο Μεσανατολικό, αλλά σίγουρα, με τα μέσα του μπορεί να μπλοκάρει την παροχή οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας προς τις αραβικές χώρες. Το κράτος του Ισραήλ πάντως, από το 1967 με τη βίβιση του αμερικανικού κατασκοπευτικού πλοίου, έχει δείξει ότι προκρίνει τα δικά του συμφέροντα ακόμη και στα πλαίσια της οποιαδήποτε συμμαχίας, στάση που φαίνεται να τηρεί ανελλιπώς μέχρι και σήμερα.

Στη δεκαετία του 50, για τις ΗΠΑ, προτεραιότητα είχε η αναχαίτιση της σοβιετικής επιρροής μέσω της συμμαχίας με Τουρκία, Ιράκ, Ιράν, Πακιστάν και Μεγάλη Βρετανία. Στη συνέχεια ενδιαφέρονταν για το λεγόμενο "Νότιο Ζεύγμα", δηλαδή για την Ιορδανία και τον Λιβάνο. Μετά το 1970 απέκτησε προτεραιότητα το Ισραήλ και ακολουθούσαν σε βαθμό ενδιαφέροντος η Σαουδική Αραβία, οι χώρες του Κόλπου και η Αίγυπτος. Μέχρι το 1970 οι ΗΠΑ ήθελαν να εμφανίζονται ως "αντικείμενο" στην περιοχή. Το 1973, στον πόλεμο του Κιπρού, φάνηκε καθαρά η στρατιωτική εξάρτηση του Ισραήλ από τις

ΗΠΑ. Μετά το 1973 το Ισραήλ θεωρείται ως ο πιο αποκλιτικός σύμμαχος των ΗΠΑ στην περιοχή και "ο διάδοχος τους μοιάζουν περισσότερο με διαφωνίες ενός αγαπημένου ζευγαριού παρά με σοβαρές κρίσεις". Σήμερα, ποιοι οι ΗΠΑ φαίνεται να έχουν εξασφαλίσει την πολιτική τους κάλυψη για μια αντι-αραβική εξωτερική πολιτική, ιδιαίτερα μετά την επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, και την ενεργειακή τους κάλυψη με τα σημαντικά αποθέματα των πετρελαίων της Ρωσίας, γεγονός που σημαίνει την δυνατότητα απεξάρτησης από την Σαουδική Αραβία, οι κινήσεις στηρίζεις των επιλογών του Ισραήλ είναι πολύ πιο εύκολη.

Είναι γεγονός ότι η Σοβιετική Ένωση παρέιχε στην Μέση Ανατολή την περισσότερη στρατιωτική βοήθεια από ότι οι οποιαδήποτε άλλη περιοχή εκτός του σοσιαλιστικού μπλοκ. Απ' ότι φάνηκε στόχος δεν ήταν η υπεροχή των Αράβων αλλά μια ισορροπία με το Ισραήλ στην περιοχή, γι' αυτό και εξαρχής αναγνώριζε τόσο την ΟΑΠ όσο και το

κράτος του Ισραήλ. Αναμφισβήτητα, η Σοβιετική Ένωση προσπάθησε να επηρεάσει το "πλέγμα των ταξικών δυνάμεων" που εχθράζονταν με τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα αλλά πάντα προκρίνοντας τα συμφέροντα και την ασφάλεια των συνόρων του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Ο πόλεμος της Ανεξαρτησίας του Ισραήλ έγινε με σοβιετικά και ταχύκα δύλα, γεγονός που μείωσε την αξιοποστία της Σοβιετικής Ένωσης στους Αραβες. Μετά το θάνατο του Στάλιν, εγκαίνιαστηκε η φιλοαραβική πολιτική, με την οικονομική και στρατιωτική βοήθεια προς την Αίγυπτο του Νάσερ, και την μέχρι το 1967 αύξηση της επιρροής στον αραβικό κόσμο. Χωρίς βέβαια να καταδικάσει το Ισραήλ ή να ακολουθήσει μια ανοιχτά φιλοπαλαιστινιακή πολιτική. Με την διακοπή των διπλωματικών σχέσεων με το Ισραήλ το 1967 αρχίζει να διαμορφώνεται η φιλοπαλαιστινιακή στάση των σοβιετικών. Στη δεκαετία του 80, τα γεγονότα στο Αφγανιστάν και η παρεμβατικότητα στα εσωτερικά των αραβικών χωρών καθιστούν τους σοβιετικούς αντιπολικαρχούς στόχο του αραβικού εθνικισμού. Η Σοβιετική Ένωση, μέσω στη δεκαετία αυτή χάνει όλους τους συμμάχους της, διατηρώντας μόνο τη σχέση της με την Συρία, τη Λιβύη και την μικρή και απομακρυσμένη Νότια Υεμένη. Στη δεκαετία του 90, μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ και τη λήξη του φυχρού πολέμου, το γεγονός της στήριξης της μετανάστευσης Ρωσοεβραίων από την νεοφιλελεύθερη πα Ρωσία στο κράτος του Ισραήλ, έστρεψε

τους Παλαιστίνιους και τους Αράβες στην περιοχή. Οι Ρώσοι, σε επίπεδο συνολικής εξωτερικής πολιτικής, έχουν το νέο τους δόγμα που είναι να αποφεύγουν διεθνείς διαμάχες, να στρέφονται προς τα "ειρηνικά μέσα" και να προσπαθούν να εμποδίσουν την άλλη άγολάθλαδά. Υπάρχει ήδη συμφωνία με την Αίγυπτο από το 1988, βελτίωση των σχέσεων με την Ιορδανία και πάγωμα των σχέσεων με την Συρία, εφ' όσον η Ρωσία δεν υποστηρίζει την αρχή της στρατηγικής ισότητας Συρίας-Ισραήλ. Η "παρουσία" της Ρωσίας στην Μέση Ανατολή σήμερα είναι εκ των πραγμάτων "διαχριτική" και η δυνατότητα καταλυτικής επιρροής στα γεγονότα ανύπαρκτη.

Πολλά από τα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήταν πρώην αποικοχριτικές δυνάμεις και ιδιαίτερα η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία στην συγχειριμένη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Η Ιταλία είχε ιστορικούς δεσμούς, η Ολλανδία οικονομικούς, η Ελλάδα πολλαπλές σχέσεις με τους Αράβες και η Γερμανία το σύνδρομο των ευνοχών της απέναντι στους Εβραίους. Οι δεσμοί αυτοί, αλλά και περισσότερο τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, κατέστησαν την Μέση Ανατολή προτεραιότητα της εξωτερικής πολιτικής της Ευρώπης ακόμη και επί ΕΟΚ. Το 1974 καθιερώθηκε ο θεσμός του ευρωαραβικού διαλόγου με τους Αράβες να θέλουν τους Ευρωπαίους περισσότερο παρεμβατικούς υπέρ τους στην περιοχή. Μετά το 1980 η ΕΟΚ μεταστρέψει την αρχική φιλοϊσραηλινή της στάση, με σημείο αναφοράς, φυσικά, τα συμφέροντα της στις ενεργειακές πηγές της Μέσης Ανατολής, καθιερώνει μια στάση υπέρ των αραβικών χωρών που διατηρείται μέχρι και

Ισραήλ ως παράγοντα καπιταλιστικού ορύχευματος στην περιοχή και φυσικά, τη συνεργασία με τις ΗΠΑ.

Σκέψεις για τις ιδιαίτερότητες του παλαιστινιακού εθνικοπελευθερωτικού αγώνα

Το παλαιστινιακό απελευθερωτικό κίνημα έχει αλλάξει τόσες μορφές όσες και στόχους. Μέχρι το 1948 ήταν κλασικό αντιαποικιακό κίνημα αλλά και με ταυτόχρονο αγώναν ενάντια στην εποικιστική πολιτική του σιωνισμού. Από τα τέλη της δεκαετίας του '50 μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '70 ήταν κατά βάση αγώνας μιας μειοφηβίας ενάντια σε μια πλειοφηβία εβραϊκού πληθυσμού (όπως και οι σιωνιστές παλαιότερα, αν και το παλαιστινιακό αίτιμα επιστροφής και κατοχής όλης της γης της Παλαιστίνης ήταν πολύ πιο νομιμοποιημένο από αυτό των σιωνιστών). Από τότε ήταν και είναι χυρίων κίνημα αντικατοχικό ενάντια στον εβραϊκό εποικισμό της Δυτικής Όχθης και της Γάζας. Η χύρια πολιτική υπόσταση αυτού του απελευθερωτικού αγώνα ήταν η ΟΑΠ, ως ομπρέλα των πιο σημαντικών παλαιστινιακών οργανώσεων όπως προαναφέρθηκε.

Ο παλαιστινιακός λαός είναι πολύ διαφορετικός στην δόμηση των κοινωνικών σχέσεων από τους άλλους αραβικούς λαούς. Στην "παράλληλη ιστορικότητα" με τις γειτονικές χώρες, χωρίς να έχει μεσολαβήσει τίποτα άλλο πέραν του διαρκούς αγώνα για την ελευθερία ενάντια σε κάθε είδους κηδεμονία, η παλαιστινιακή κοινωνία τελικά έχει να επιδείξει στοιχεία μιας ζωντανής απελευθερης συλλογικής ζωής συγχριτικά με τον συντρητικό κοινωνικό σκοταδισμό που την περιβάλλει. Δεν είναι τυχαία ούτε η -μοναδική σε αντιστοιχία- ανοιχτή και πολυπρόσωπη μορφή αποφάσεων του απελευθερωτικού κίνηματος, ούτε η θέση των γυναικών σε όλο το φάσμα των καθημερινών δραστηριοτήτων. Το ζητούμενο, προφανώς, δεν ήταν -ούτε και είναι- η αποκατάσταση μιας παλαιστινιακής "εθνικής κουλτούρας" και των αξιών της, μια και αυτά έχουν ήδη εμφανώς "μεταλλαχθεί" μέσα από τον ίδιο τον αγώνα. Ούτι βέβαια είναι ζητούμενο "η εθνική απελευθέρωση ως εκείνο που κάνει δυνατή την παρουσία του έθνους στη σκηνή της ιστορίας" όπως αλλού. Τέτοιες λογικές είναι ξένες ακόμη και από την ρητορεία αυτού του απελευθερωτικού αγώνα.

Είναι γνωστό ότι ο αραβοϊσλαμικός πολιτισμός, για να υποστηρίξει τον αγωνιστικό χαρακτήρα του, δεν εκδηλώνει μόνο τις κατακτητικές του πλευρές αλλά εκδηλώνεται και βαθύτερα ως ένα είδος "πολιτικής" σοφίας. Αυτή μάλιστα η διάσταση τον έχανε ευπρόσδεκτο, κατά την περίοδο της εξάπλωσης του, ως ελευθερωτική ιδεολογία και του επέτρεψε κατά την μακραίωνη υποδούλωση, να διατηρήσει σταθερά την κοινωνική συνοχή. Ο θρησκευτικός νόμος, όπως φαίνεται ότι έχει προσληφθεί από την παλαιστινιακή κοινωνία, παρουσιάζεται όχι τόσο ως το όργανο και ο σκοπός μιας πολιτικο-στρατιωτικής εξουσίας, όσο ως η αρχή μιας δίκαιης οργάνωσης της συλλογικής ζωής δίνοντας στον καθένα τις δυνάμεις που του επιτρέπουν "να αντέξει στις αντιδράσεις και να αναζητήσει εδώ κάτω την ευτυχία που του αναλογεί".

Σε αντίθεση με κάποιες δυτικές διδασκαλίες που θέλουν τον ισλαμισμό δυτικό κατασκεύασμα του διαφωτισμού, ο οποίος ήρθε να πολιτικοποιήσει την απολίτικη θρησκεία του Ισλάμ, η "μίμηση του Μωάμεθ"-συνεπάγεται τη στενή "διαπλοκή" της θρησκείας, της ηθικής, της πολιτικής και του μυστικισμού, τις ηθικοπλαστικές σκέψεις και τις ανάγκες της στρατηγικής. Στην ισλαμική παράδοση, η επέμβαση του γεγοδόμου στο πνευματικό ήταν εκ προϊμίου δικαιολογημένη: η κοινότητα των πιστών ήταν αυτή καθεαυτή δύναμη πολιτική. Από τον Προφήτη, οι χαλιφήδες που τον διαδέχτηκαν κληρονόμησαν την υποχρέωση να είναι συγχρόνως φρουροί της πίστης και πολιτικοί ηγέτες. Αυτό συνεπάγεται βέβαια μια ευθέων ανάλογη θεοκρατική συνεπαγωγή: "η ισλαμική κυβέρνηση υπόκειται στο νόμο του Ισλάμ που δεν εκπορεύεται ούτε από το Λαό ούτε από τους αντιπροσώπους του αλλά απειλείται από το Θεό και τη θείκη του θέληση". Κι όμως, έχουμε στο προκίμενο μια διαφορετική πρόσληψη των θρησκευτικών συνεπαγωγών από τον παλαιστινιακό λαό που δεν είναι απαραίτητο να αποτελεί και παραδοξότητα. Μέχρι σήμερα, ο ίδιος ο αγώνας για την ελευθερία, με τους όρους που δόθηκε από τον παλαιστινιακό λαό, δεν θα μπορούσε να οδηγήσει σε θρησκευτικές δικτατορίες παρά σε μια πιο γήινη και απτή προσέγγιση του θρησκευτικού αισθήματος. Αυτήν ακριβώς την ιδιαίτε-

της Ε.Ε. διαμορφώνονται στην πράξη τρεις ομάδες που θέλουν να καθορίσουν τη στάση της στην αραβοϊσραηλινή διένεξη: η φιλοϊσραηλινή από την Ολλανδία, τη Δανία και το Λουξεμβούργο, η μεσαία γραμμή από την Γερμανία, το Βέλγιο και την Μεγάλη Βρετανία και η φιλοαραβική με την Γαλλία, την Ιταλία, την Ιρλανδία και φυσικά, την Ελλάδα που θεωρείται η πλέον φιλοαραβική ευρωπαϊκή χώρα. Ας μην φανταστούμε όμως κάποια δυναμική και ενεργητική υποστήριξη στις αραβικές χώρες από την Ε.Ε. που να υπερβαίνει έστω και στο ελάχιστο τα όρια των συμφερόντων της. Η ενεργητική της υποστήριξη φάντηκε ξεκάθαρα στον Πόλεμο του Κόλπου. Αυτό που η Ε.Ε. χρειάζεται και στις μέρες μας είναι τα πετρέλαια των Αράβων, η πολιτική σταθερότητα και η πρεμία ώστε να μην απελούνται οι εκμεταλλευτικές σταθερές, η επιβίωση του κράτους του

ρη προσέγγιση "σεβάστηκαν" και οι σχέδιοι υρημοί ισλαμιστές την τελευταία δεκαετία και συνόδεψαν την όποια τους αρωγή στον παλαιστινιακό λαό όχι με χορώνες απ' το χοράνι αλλά με τη "σεμνότητα" της έμπρακτης αραβικής ισλαμικής αλληλούποστερίξης. Περιορίστηκαν σε μια έκκληση που απευθύνεται στην "κοινότητα των πιστών" και θέλει να "καταγγελεῖ τις υποχρισίες που μεταφέρονται από τη Δύση, την απατηλή άφη της δήθεν δημοκρατίας, που είναι το χαθεστώς του κέρδους, καθώς κι εκείνη του μαρξισμού, που επιβάλλει την αρχή του εμφυλίου πολέμου".

Όπως και για όλους τους Αράβες έτσι και για τους Παλαιστίνιους δεν υπήρχε κοινωνική και οικονομική υποδομή για εθνοκρατική συγχρότηση στα εδάφη τους μετά το πέρας της αποικιοκρατίας. Η κατοχή και περικύλωση των εδαφών αυτών από κρατικά μορφώματα κάθε είδους δεν θα μπορούσε παρά να εμφανίσει την μονοδιάστατη εξουσιοκτική προοπτική του αιτήματος της αυτοδιάθεσης μέσα από ένα "ανεξάρτητο κράτος". Και ένα παλαιστινιακό κράτος ως αποκύττημα αυτής της ποιότητας του απελευθερωτικού κινήματος δεν θα μπορούσε να προσβείει ούτε τον καπιταλισμό, ούτε τον ψηφιαλισμό, ούτε και την αποικιοκρατία. Έτσι, για την ανάγκη μιας πειστικής κρατιστικής ρητορείας που να αντεπέξερχεται σ' αυτήν την περίσταση, όπως και σε άλλες αντίστοιχες του τρίτου Κόσμου, δεν μπορεί παρά να είναι μια θολή ασαφής αναφορά σε έναν "ανθρώπινο σοσιαλισμό". Κι έτοι: "Η σοσιαλιστική κοινωνία εφόσον συγχέεται με το κράτος δεν μπορεί να διαλύσει αυτό το ίδιο το Κράτος, διότι αυτή είναι που διαχειρίζεται, ο σχεδιαστής λαός, ο οικοδόμος λαός, ο επιστήμονας λαός και εκείνος που κυβερνά, που οργανώνει και διευθύνει την κοινωνία, κι αυτό σε συνάρτηση με το γίγνεσθαι του. Το Κράτος παραμένει μόνιμο μέσα σε μια τέτοια κοινωνία" μόνο η φύση του θα αλλάξει, που θα γίνει κοινωνική. Αν πρέπει να μιλήσουμε για εξαφάνιση του, αυτή θα είναι η εξαφάνιση του καπιταλιστικού, ψηφιαλιστικού ή νέο-αποικιακού Κράτους".

Αν η προοπτική του κρατισμού βρήκε ένα έδαφος στο παλαιστινιακό απελευθερωτικό λαϊκό κίνημα, το βρήκε -κι εδώ όπως και αλλού- μια προοπτική δικαιούνης και ελευθερίας στην συλλογική και ατομική ζωή. Αυτό το απελευθερωτικό κίνημα, που σκόπιμα σε επίπεδο ηγεσίας ποτέ δεν "ζεκαθάρισε" αν προτάσσει τον εθνικό του χαρακτήρα πάνω από τον κοινωνικό, συνάντησης των αντιεξουσιαστικού του χαρακτήρα στην απρόβλεπτη γενικευμένη εξέγερση του Δεκέμβρη του 1987. Μετά από την Ιντιφάντα τύποτε στην συνείδηση του παλαιστινιακού λαού δεν θα έμενε όπως ήταν πριν.

"Αναπόφευκτη η λειτουργία της βίας θα συναντήσει προσκόμιμα, ιδιαίτερα εκείνα που προβάλουν οι αποικιοκρατούμενοι διανοούμενοι και οι ηγέτες των εθνικιστικών κομμάτων, που υποκύπτουν στον πειρασμό του "συμβίβασμού": ο αποικιοκρατούμενος διανοούμενος, επειδή "έχει επενδύσει την επιθετικότητα του στην μόλις συγκαλυμμένη θέληση του να εξομοιωθεί με τον αποικιακό κόσμο", η εθνική αστική τάξη επειδή "φοβάται μήπως σαρωθεί από τούτη την καταιγίδα". Και ο ένας και η άλλη βοηθούνται στο "έργο του κατευνασμού των μαζών" από την αναπόφευκτη θρησκεία. "Όλοι οι άγιοι που έτειναν και το άλλο μάγουλο, που συγχώρεσαν τις προσβολές, που δέχτηκαν δίχως σύπαση του προσώπου τα φτυσίματα και τις βρισιές εξηγούνται και δίνονται ως παράδειγμα. Οι "ελίτ" των αποικιών, αυτοί οι απελεύθεροι σκλάβοι, όταν είναι επικεφαλής του κινήματος, καταλήγουν αναπόδραστα να δημιουργούν ένα υποκατάστατο αγώνα. Χρησιμοποιούν τη σκλαβιά των αδελφών τους για να κάνουν τους δουλοκτήτες να ντέρπονται και για να προσφέρουν ένα ιδεολογικό περιεχόμενο γελοίου ανθρωπισμού στους ανταγωνιζόμενους χρηματιστικούς ομέλους των καταπιεστών τους" (Φραντζ Φανόν, το μαύρο δέρμα είναι άσπρες μάσκες, 1952)

Η Παλαιστινιακή Αρχή έκανε δι, τι μπορούσε για να προωθήσει την κρατική ολοκλήρωση μέσα από συμβίβασμούς και αλισβερίσια. Μόνο που "αγίους" στην προκειμένη περίπτωση έχει το στρατόπεδο των ισλαμιστών. Και μάλιστα "αγίους" που δεν έχουν καμία σχέση με την ποιότητα μαρτυρικότητας της χριστιανικής υπομονής απέναντι στις ταπεινώσεις. Το παράδοξο της επιθετικής μαρτυρικότητας έρχεται να επηρέασει τα απελευθερωτικά μέσα και να παρακάμψει τον δοσιλογισμό των "απελευθερών σκλάβων". Ωστόσο, χανείς δεν μπορεί να μιλήσει -ακόμη και αυτές τις μέρες- για κυριαρχία του κανιδαλαμισμού, της θεοκρατίας και του αραβικού εθνικισμού στον απελευθερωτικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού.

Ιντιφάντα

Στις 9 Δεκέμβρη 1987, μετά από ένα τροχαίο ατύχημα στη Γάζα, ξεκίνησαν αναταραχές που επεκτάθηκαν σε όλα τα Κατεχόμενα. Η διαφορά ότι αυτή ήταν η πρώτη φορά που η εξέγερση γεννήθηκε στο εσωτερικό των Κατεχόμενων και όχι στο εξωτερικό, ήταν καταλυτική για την ανικανότητα κατανόησης και καταστολής της από τους Ισραηλινούς. Παρά τα άμεσα και σκληρά μέτρα του Γιτζάκ Ραμπίν και τους δεκάδες νεκρούς Παλαιστίνιους κάθε μήνα, η εξέγερση δεν σταμάτησε να απλώνεται.

"Η Ιντιφάντα άρχισε το Δεκέμβρη του 1987 στη Λωρίδα της Γάζας και σύντομα απλώθηκε στην Δυτική Όχθη και την Ιερουσαλήμ. Περιελάμβανε πετροπόλεμο με Ισραηλινούς στρατιώτες, απεργίες και οικονομικό σαμποτάζ. Όύτε η Ισραηλινή κυβέρνηση ούτε και η ΟΑΠ ήταν προετοιμασμένες για μια τέτοια εξέγερση. Τα αίτια που προκάλεσαν την Ιντιφάντα ήταν αναμφισβήτητα, η δυσαρέσκεια που αυξήθηκε με τις πολλές διπλωματικές αποτυχίες για τις προσδοκίες των παλαιστίνιων αράβων. Η Ισραηλινή απάντηση στην εξέγερση δέχτηκε παγκόσμια σκληρή κριτική για τη σκληρότητα της και η Ιντιφάντα πράγματι προκάλεσε την Ισραηλινή κυβέρνηση να επανεξέτασε τον παλαιστινιακό εθνικισμό καθώς επίσης και το βάθεμα της παλαιστινιακής δυσαρέσκειας, οργής και απόλυτης απογοήτευσης" (δικτυακός τόπος Al-Aqsa Νόν).

Παρ' όλη την εμμονή των αραβικών μέσων κοινωνικής χειραγώγησης να περιορίσουν το φαινόμενο της Ιντιφάντας γύρω από μια "εθνική δυσαρέσκεια", τα πράγματα δεν ήταν έτοι. Πρόκειται για μια εξ αρχής αυθύρμητη εξέγερση που προσπαθήθηκε να προσεγγιστεί και να τεθεί υπό την αιγιδά της ΟΑΠ, χωρίς εντέλει να κατορθωθεί. Μπορεί να μην έχει καταγραφεί η πλήρης ιστορία αυτής της εξέγερσης, ορισμένα στοιχεία της όμως, είναι εμφανή. Είναι γεγονός ότι η συμμετοχή στην εξέγερση κάλυψε ένα ευρύ φάσμα νεολαίας. Παρά τις ιδεολογικές-πολιτικές διαφορές που υπήρχαν ανάμεσα στους -χωρίς- νεολαίους (χωρίς να υπολείπονται φυσικά οι μαχητικές γυναίκες και τα ανυπότακτα παιδιά), δεν υπήρχαν μεγάλες εσωτερικές συγκρούσεις και φαίνεται ότι στα γεγονότα (παρά) σύρθηκαν με κάποιο τρόπο και ισλαμικές οργανώσεις. Η Ιντιφάντα "επέλεξε", χωρίς, την τακτική της μη χρήσης ένοπλης βίας παρόλο που, προφανώς, υπήρχε αριθμός όπλων στη διάθεση αυτών που συμμετείχαν. Μ' αυτόν τον τρόπο τελικά δεν μειώθηκαν τα θύματα από τη ισραηλινά αντίποινα αλλά οι Παλαιστίνιοι έγιναν στημένοι αναφοράς των αντιτεκμένων στις μητροπολιτικές χώρες και γενικότερα, κέρδισαν τις εντυπώσεις, ειδικά στη Δυτικό Κόσμο, τουλάχιστον μέχρι την κρίση στον Κόλπο. Το πνεύμα της Ιντιφάντας απλώθηκε σε όλες τις σχεδόν τις γειτονικές αραβικές χώρες με τα διάια ακριβώς χαρακτηριστικά της γενικευμένης εξέγερσης ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση όχι μόνο από τις κατοχικές δυνάμεις αλλά και από τα διπλωματικά αλισβερίσια των ηγετικών δυνάμεων του "εθνικοπαλευθερωτικού κινήματος". Καμία εξουσία δεν θα μπορούσε να μείνει στο απορρόβητο από μια εξέγερση που ήταν κι αλλιώς δεν ανέδειξε γιγέτες, όχι μόνο γιατί δεν είχε αλλά και γιατί δεν ήθελε τέτοιους.

Κάθε εξουσία είχε λόγος να φοβάται μια εξέγερση που δεν μπορεί να ελεγχθεί από μια ηγεσία.

Η επιτυχία της εξέγερσης συνίσταται στο ότι "ξάφνιασε και εντυπωσίασε" το κράτος του Ισραήλ δημιουργώντας πολιτική αναταραχή μέσα στην ίδια την χώρα, ενίσχυσε την απελευθερωτική κοινωνική συνειδηση στις τάξεις των καταπιεσμένων στην περιοχή, δημιουργήσε μια νέα αισθητή αλληλεγγύης και επιπλέον έστρεψε τη "διεθνή προσοχή" στο παλαιστινιακό πρόβλημα. Το κόστος είναι ο μεγάλος αριθμός των θυμάτων καθώς και η επίταση της οικονομικής εξαθλίωσης των Παλαιστινίων. Πάντως η εξέγερση αν και δεν χρησιμοποιήσε όπλα, δεν αποτέλεσε επ' ουδενί παθητική αντίσταση "μη βίας" τύπου Γκάντι. Αποτέλεσε λαϊκό κίνημα αντίστασης που απαιτήσεις κοινωνική αυτοδιάθεση και τίλος σε κάθε είδος κατοχής. Σαν τέτοιο εγκαίνιασε μια νέα φάση στο παλαιστινιακό "κίνημα" καθιερώνοντας μια ιδιότητη αντικατοχική σύγκρουση. Έχει ολόχληρα χρόνια αστομάτητης εξέγερσης πυροδότησαν οικονομικά ερείσματα ελευθερίας και αξιοπρέπειας, πυροδότησαν αναπάντητα ερωτηματικά στην Εξουσία που δεν θα αργούσαν, ωστόσο, να "λυθούν".

Σύνοψη της διένεξης την τελευταία δεκαετία

Σχεδόν αμέσως μετά την έναρξη της Ιντιφάντα, το 1988, η ΟΑΠ αποδέχτηκε τον διαχωρισμό της Παλαιστίνης σε δύο κράτη βάζοντας μπροστά μια διαδικασία διαπραγμάτευσεων που οδήγησε στη Συμφωνία του Όσλο το 1993. Ενώ διαφημίστηκε διεθνώς ως "διαδικασία ειρήνης", σε μια προσπάθεια να λειτουργεί η σκληρή εικόνα του αδιαπραγμάτευτου κράτους του Ισραήλ, τελικά δεν ήταν παρά αποδοχή δύον των ισραηλινών θέσεων στο παλαιστινιακό ζήτημα. Χωρίς το κράτος του Ισραήλ να αποδεχτεί από τη μερά του ουσιαστικά την αποδοχή υπάρχης δύο κρατών στην Παλαιστίνη, με την συμφωνία αυτή έδωσαν μια λύση στο πρόβλημα της Ιντιφάντα, χρησιμοποίησαν την ΟΑΠ ως δύναμη καταστολής και ελέγχου των ανυπότακτων παλαιστινίων και έδωσαν το άλλοθι στις αραβικές ελίτ για να καλλιεργήσουν τις σχέσεις με το ισραηλινό κράτος στην προσπτική παροχής στο τελευταίο της δυνατότητας να καλλιεργεί την ιδέα χρήσης του αραβικού χώρου για την οικονομική του ενδοχώρα. Ο Εβραίος συγγραφέας του βιβλίου "αντανακλάσεις της πραγματικότητας της συμφωνίας του Όσλο" Άζι Μπισάρα αναφέρει: "λόγω της απουσίας κάθε συμφωνίας για τους τελικούς στόχους, το σύνολο της διαδικασίας εξαρτάται από τις προθέσεις της ισραηλινής κυβέρνησης".

Η "διαδικασία ειρήνης", επιπλέον, λειτούργησε ως προκάλυμμα της επέκτασης του φαινομένου του εποικισμού παράλληλα με την εξαθλίωση της παλαιστινιακής οικονομίας. Ο Αραφάτ, σε κάθε περίπτωση κατασκευής και επάνδρωσης εποικισμών, σε κάθε κίνηση οικονομικού στραγγαλισμού, φέλλεζε κάποιες φραστικές διαμαρτυρίες.

Οι οδικές προσβάσεις, οι εύφορες περιοχές και οι υδάτινοι πόροι των κατεχόμενων εδαφών παραμένουν υπό ισραηλινό έλεγχο. Οι Παλαιστίνιοι αντιμετώπισαν ένα μέγεθος ανεργίας της τάξης του 65%, χωρίς να μπορούν να μετακινθούν, με τις πόλεις αποκομμένες τη μια από την άλλη, φυλακισμένοι σε μια χώρα διάσπαρτη από ισραηλινούς οικισμούς, χωρίς να μπορούν να έχουν εμπορικές σχέσεις παρά μόνο με το Ισραήλ (όπου αγοράζουν πανάκριβα και πουλάνε πάμφηγα), χωρίς δικαιώματα πάνω στη γη τους και χωρίς τη στοιχειώδη κοινωνική ασφάλιση.

"Επτά χρόνια μετά την υπογραφή της Διακήρυξης Αρχών του 1993 το Ισραήλ έχει τον διοικητικό και αστυνομικό έλεγχο του μεγαλύτερου μέρους της Δυτικής Οχθής και του 20% της Λωρίδας της Γάζας. Κατέρρευ μέσα στα τελευταία 10 χρόνια να διπλασιάσει τον αριθμό των εποίκων, να επεκτείνει τους εποικισμούς, να συνεχίσει να περιορίζει τους υδάτινους πόρους των παλαιστινών, να εμποδίζει την ανάπτυξή τους και να εγκλωβίζει ένα ολόκληρο έθνος σε περιοχές που αποκλείονται από ένα οδικό δίκτυο το οποίο προορίζεται αποκλειστικά για τους ιεραπόλιτους. Τις μέρες αυτές του αποκλεισμού των παλαιστινιακών περιοχών, μπορεί να παρατηρήσει κανείς πάσσο προσεκτικά σχεδιάστηκε ο κάθε δρόμος: προκειμένου 200.000 ιεραπόλιτοι να έχουν ελευθερία κινήσεων, τρία εκατομμύρια παλαιστίνιοι παραμένουν αποκλεισμένοι στα γκέτο τους μέχρι να υποκύψουν στις απαιτήσεις των ισραηλινών". (Ισραηλινή εφημερίδα Χααρέτ, 18.10.2000).

Στις αρχές του 2000, βρισκόμαστε σε μια κατάσταση όπου οι Παλαι-

στίνοι της Δυτικής έχουν περιοριστεί σε 200 διασπαρμένες περιοχές. Το κόμμα των Εργατικών στην κυβέρνηση Μπάρακ-Μπεν με δραχόντεια στρατιωτικά και αστυνομικά μέτρα σχεδόν σε όλη την Παλαιστίνη όλο αυτό το διάστημα υποδαύλισε ένα φασιστικό κλίμα μέσα στο οποίο οι ιεραπόλιτοι Εβραίοι μπορούσαν να επιτεθούν σε οποιονδήποτε Αραβά έβρισκαν μπροστά τους χωρίς την παραμικρή κύρωση. Και αυτό συνέβη αναρίθμητες φορές. Στα πλαίσια μιας καλοστημένης πολιτικής το κράτος του Ισραήλ αποχώρησε μονομερώς από τον Λίβανο κερδίζοντας σε εντυπώσεις, ανοίγοντας μέρους και ένα μεγάλο ερωτηματικό δύσον αφορά τα αποτελέσματα αυτής της κίνησης. Το Χεζουπολλά που έχει την έδρα του στον Λίβανο φάντηκε να κερδίζει μια μάχη, κερδίζοντας κι αυτό τις εντυπώσεις και αυξάνοντας το χώρο του στα κατεχόμενα μαζί με το βελτινές της πανισλαμικής προσπτικής. Με επιμονή του Μπάρακ και ανοχή του Κλίντον συγχλήθηκε το Κάμπ Ντέιβιντ, τον Ιούλιο του 2000. Από τις προτάσεις των Παλαιστινίων φαίνονταν πως είχαν κρίνει ότι έφτασε τη ώρα να πετύχουν όλα τα σιωνιστικά οράματα στην περιοχή: απαράδεκτες απαιτήσεις, με την καταγωγή τους στο 1948, λές και δεν είχε μεσολαβήσει τίποτε ενδιάμεσα. Οι άραβες πηγέτες που δεν θα μπορούσαν να έρθουν σε αντίθεση με τους πληθυσμούς τους συμφώνησαν με τον Αραφάτ να μην αποδεχτεί τίποτε απολύτως.

Δυο μόλις μήνες μετά, άρχισε η φάση που εξελίσσεται έως τις μέρες μας. Η κυβέρνηση Μπάρακ επέτρεψε την επίσκεψή του Αριέλ Σαρόν μαζί με 1000 αστυνομικούς στο μουσουλμανικό τέμενος αλ-Ακσά. Ο Σαρόν αποτελεί σύμβολο κρατικής τρομοκρατίας και επιθετικότητας του Ισραήλ. Ως υπουργός άμυνας της τότε κυβέρνησης, ήταν επικεφαλής των ιεραπόλιτων στρατευμάτων στη σφαγή των Παλαιστινίων στους προσφυγικούς καταυλισμούς της Σάμπρα και Σατίλα του Λιβάνου το 1982 και για αυτό τον αποκαλούν χαστάπη της Βυρητού. Διαθέτει ένα πλούσιο σε ωμότητες παρελθόν που φτάνει μέχρι το 1953. Ο διακηρυγμένος σκοπός της επίσκεψής Σαρόν ήταν η υπογράμμιση της "εβραϊκής κυριαρχίας" πάνω στο αλ-Ακσά. Όμως, η "Ιντιφάντα του αλ-Ακσά", όπως την αποκαλούν οι Παλαιστίνιοι, δεν πυροδότηθηκε από την επίσκεψη Σαρόν αλλά από την προχλητική αστυνομική και στρατιωτική παρουσία που επέβαλε ο Μπάρακ την επόμενη ημέρα, ημέρα της προσευχής, και οδήγησε σε συγκρούσεις και τον θάνατο 7 Παλαιστινίων και τον τραυματισμό άλλων 200. Το πράσινο φως για τις εκτεταμένες ωμότητες που ακολούθησαν είχε δοθεί.

Στις εκλογές που ακολούθησαν κάτω από το βάρος της σοβαρής κρίσης το 80% των Αράβων που ζουν στο Ισραήλ τις μπούκοτάρησαν. Ο Σαρόν εκλέχτηκε με το 35% των φήμων (αποχή 40,9%) και "με την υπόσχεση ότι θα φέρει ειρήνη". Η αναλογία των νεκρών της "ειρήνης" του Σαρόν ήταν 15 Παλαιστίνιοι προς 1 Ισραηλινό.

Η επίθεση της 11/9/2001, το υπόλογο μούδιασμα του αραβικού κόσμου και το κλίμα της διεθνούς νομιμοποίησης των αντιτοίνων ενάντια στον παναραβισμό και τον πανισλαμισμό, δεν θα μπορούσε παρά να σημαίνει για τον Σαρόν την μεγάλη δική του, επιτέλους, ευκαιρία να προχωρήσει στην τελική λύση του κράτους του Ισραήλ για το οριστικό κλείσιμο της υπόθεσης της Παλαιστίνης. Η "ευκαιρία" του αυτής συνεχίζεται απρόσκοπτη μέχρι τις μέρες μας.

Η τακτική των εποικισμών

Μια βασική συνιστώσα της σιωνιστικής ιδεολογίας, μια βασική τακτική των Ισραηλινών για τη αρχαγή της γης των Παλαιστινών είναι οι εποικισμοί. Σε μια περιοχή, στην οποία κατοικούν Παλαιστίνιοι, κατασκευάζονται εποικιστικοί οικισμοί για την εγκατάσταση ισραηλινών πολιτών. Τέτοιοι οικισμοί βρίσκονται σε προνομιούχες τοποθεσίες, κατέχουν το πιο εύφορο κομμάτι της γης και βέβαια κατάγονται οι υδάτινοι πόροι για τους Εβραίους εποίκους μια και "προκρίνονται" οι δικές τους ανάγκες. Το ισραηλινό κράτος τους διοχετεύει σύρεις επιδομάτων μια και τους θεωρεί το πιο σημαντικό κομμάτι για τη κατοχύρωση της επέκτασης του. Το σχέδιο εξελίσσεται με την κατασκευή δρόμων με τέτοιο τρόπο, ώστε και να συνδέουν τον εποικισμό με στρατιωτικούς σταθμούς και άλλους εποικισμούς, αλλά και να περικυλλώνουν τα χωριά και τις πόλεις των Παλαιστινών. Στους τελευταίους απαγορεύεται η δυνατότητα της μετακίνησης χωρίς τον ισραηλινό έλεγχο. Στη Δυτική Όχθη οι έποικοι από 12.000 το 1979, έφτασαν στους 75.000 το 1989 και στους 150.000 το 1994. Μέσα στην τελευταία επαετία που διήρκεσε η "διαδικασία ειρήνης" έφτασαν τις 300.000. Για αυτή τους την ανάπτυξη "φρόντισαν" οι εργατικές κυβερνήσεις.

Το σχέδιο των εποικισμών συμπληρώνεται με τη δολοφονία εκατοντάδων παλαιστινών, την καταστροφή χιλιάδων στρεμμάτων αγροτικής γης μακερσώσεις και μπαζώματα και την κατεδάφιση 10.000 παλαιστινιακών χωριών και συνοικισμών.

Προσέγγιση των ταξικών σχέσεων στην περιοχή

Ο σιωνισμός είναι ένα ιδιαίτερο είδος αποικιοκρατικού συστήματος που διαφέρει σε βασικά σημεία από άλλα αντίστοιχα. Οι σιωνιστές δεν είχαν σκοπό να ενεργούν σύμφωνα με τις αρχές κέρδους και ζημιάς. Οι Εβραίοι "έποικοι" δεν ήταν από μια και μόνο χώρα αλλά απότελουσαν μέρος μιας διεθνούς μετακίνησης και "καθοδηγούντων" από ένα "κοινό δράμα". Έφεραν χρήμα στη "Γη της Επαγγελίας" τους και δεν είχαν σκοπό να βγάλουν χρηματικά ποσά και πρώτες ύλες στο εξωτερικό.

Το 1909 μια ομάδα νεολαίων Εβραίων που αποστρέγγιζε βάλτους και ζούσε ως κοινόβιο, έστησε μια αυτόνομη και αυτοδιοικούμενη φάρμα στην Ντεγκάνα που την ονόμασε "χρούτζα" (δηλαδή "ομάδα" στα εβραϊκά). Οι άλλες παρόμοιες ομάδες που ακολούθησαν, μετονόμασαν τα εγχειρήματα τους σε "χιμπούτς" (δηλαδή "κοινότητα" στα εβραϊκά), ξεπερνώντας τις 30 στις αρχές του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου. Επρόκειτο για μετανάστες από την Ρωσία που εμπνέονταν από τις αρχές του σοσιαλισμού αλλά και του σιωνισμού. Αυτά τα πρώτα "δείγματα" αποικιοκρατίας στην περιοχή, χαρακτηρίζονταν περισσότερο από αντιφάσεις που προέρχονταν από την προσπάθεια της πραγμάτωσης των αρχών ενός προβληματικού Διαφωτισμού, παρά από την λύση μιας νέας αστικής τάξης να εκμεταλλευτεί τους -ανύπαρκτους- φυσικούς πόρους και τον άγριο, ανυπότακτο και εγχρυσό αραβικό πληθυσμό.

Η μέθοδος των εποικισμούς άρχισε και συνεχίστηκε με τρόπο που

έθεσε τις -αξεπέραστες ακόμη και σήμερα- ανησυχίες της ταυτότητας αλλά και των κατεύθυνσεων του σιωνισμού. Διαβάζουμε ότι κάποιοι εβραίοι μετανάστες, που έφτασαν το 1912 μετά από έκκληση του απεσταλμένου του σιωνιστικού κινήματος Γιαβνέλι, ζούσαν στην Υεμένη ως ελεύθεροι εργάτες και φυσικά δεν φαντάζονταν ότι ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της Ερετ-Ισραήλ θα μεταφερθούντων σε εβαθμιωμένους μισθωτούς. Υπήρχαν από την πρώτη στιγμή αντικείμενα φυλετικής διάκρισης από την πλευρά των χωρικών του οικισμού Χαντέρα και μετά από τους δημόσιους υπάλληλους και τα μέλη της επιχείρησης εποικισμού των χιμπούτς Κινέρετ. Οι Ασκεναζίμ (Εβραίοι από την Ευρώπη) τους απέρριψαν γιατί δεν είχαν τη δική τους σοσιαλιστική παιδεία, διέφεραν ας προς τη θρησκεία, την κουλτούρα, την οικογένεια. Οι διοικητικές αρχές του εβραϊκού κρατικού υβριδίου δεν πίστευαν ότι θα μπορούσαν να οργανωθούν, να δουλέψουν τη γη τους και να αξιοποιήσουν νερό και χρήματα.. Ο μισθός για τις δέκα αυτές οικογένειες ήταν δύο γρόσια τη μέρα, των γυναικών ενάμισι, ενώ οι Ασκεναζίμ έπαιρναν τέσσερα. Όταν το χιμπούτς οργανώθηκε σε ανεξάρτητη επιχείρηση, οι οικογένειες των Υεμενίων παραγκωνίστηκαν στην περιφέρεια, σ' ένα τιμήμα γιας εκτεθειμένο στους τέσσερις ανέμους, μέσα στη χειρότερη ένδειξη, παρατημένες και στριμωγμένες σε μερικά άθλια δωμάτια. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα τους ξαπόστειλαν στην πόλη Ρεγούροτ όπου χρησιμοποιούντων για τις πιο βαριές εργασίες όπως το ξεχορτάριασμα της γης και τη αποζήρωση των έλων. Το χιμπούτς μάλιστα επεδίωξε να τους πάρει την ελάχιστη γη που κατείχαν. Σχεδόν όλοι αυτοί οι έποικοι υποφέρανε από ελονοσία και πολλοί πέθαναν: μέσα σε δεκαοχτώ χρόνια υπέκυψαν 38 άνθρωποι.

Όλες αυτές τις πρώτες δεκαετίες, παρ' ότι δεν υπήρχαν σχέδιον καθόλου βιομηχανίες και καπιταλιστικές επιχειρήσεις, παρ' ότι δεν υπήρχε μπουργκουαζία ούτε προλεταριάτο, είχαν σχηματιστεί κάποια συνδικαλιστικά σχήματα Εβραίων. Οι εργαδότες, φυσικά, προτιμούσαν τον ανοργάνωτο αραβικό πληθυσμό από τους συνδικαλισμένους Εβραίους. Μέχρι το 1949 και στην υπό βρετανική εντολή Παλαιστίνη δεν μπορούσε να μιλάμε για μεγάλους ταξικούς αγώνες αλλά για κάποιες προστριβές με ιδιοκτήτες των χωραφών και για μερικές απεργίες στις λιγοστές φάμπλικες.

Το 1949, η μαζική μετανάστευση των Εβραίων από πολλά μέρη του κόσμου, επιβάρυνε την οικονομία της χώρας σχεδόν στο ύψος του συνολικού προϋπολογισμού του νεοσύστατου κράτους. Τα προβλήματα ξεπέραστηκαν και η κατάσταση βελτιώθηκε με πηγή εσόδων τις γερμανικές αποζημιώσεις και τη συμφωνία να αγοράζονται με γερμανικά κεφάλαια εμπορεύματα όχι για κατανάλωση αλλά για την δημιουργία εργοστασίων και έργων υποδομής.

Μαζί με την κρίση συγχρότησης ταυτότητας του ισραηλινού πληθυσμού αρχίζουν να επιστρέφουν και Αραβες που είχαν εκδιωχτεί από τις παραστρατιωτικές σιωνιστικές ομάδες τα προηγούμενα χρόνια. Οι Αραβες αυτοί θεωρούνται τρομοκράτες και πυροβολούνται σε κάθε τους προσπάθεια να περάσουν τα σύνορα με την Σιζιορδανία. Τη δεκαετία του '50 διαπιστώνει κανείς διαβάζοντας τις αναφορές της αστυνομίας και του στρατού, πώς η πλειονότητα των Παλαιστίνιων που προσπαθούσαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους ήταν ανοργάνωτοι πρόσφυγες, σπρωγμένοι μόνο από την οικονομική ανέγειρα, οι οποίοι προσπαθούσαν μέσα στην αβεβαιότητα των συνόρων να

ξαναβρούν τα αγαθά τους, να εγκαταστήσουν ξανά, να δουλέψουν στα εγκαταλειπμένα κομμάτια γης, να κάνουν συγχομιδή ή απλά να μαζέψουν σπόρους, να ξαναβρούν τα εργαλεία τους ή να επισκεφτούν την οικογένεια τους. Τα κίνητρα τους, φυσικά, δεν ήταν "εγκληματικού χαρακτήρα", όπως ισχυρίζονταν οι σιωνιστές για να δικαιολογήσουν τις εντολές για την εξόντωση τους.

Το πρόβλημα όμως, δύον αφορά τις κοινωνικές αντιθέσεις στην Ισραηλινή κοινωνία, δεν ήταν οι Αράβες. Διαβάζουμε ότι τον Ιούλη του 1959, σ' ένα χαροπείο του Ουάντι Σαλίμπ, μιας φτωχογειτονιάς της κάτω Χάιφα, ξέσπασε ένας καρβγάς. Το Ουάντι Σαλίμπ ήταν μια περιοχή μισοκατεστραμμένη από τον πόλεμο της Ανεξαρτησίας, όπου οι άνθρωποι ζούσαν μέσα σε τρώγλες. Ο ιδιοκτήτης του χαρενέου φώναξε την αστυνομία που δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει βία. Ένας άνδρας ήθελε στα χέρια με τους αστυνομικούς, τον πυροβόλησεν και τον πλήγωσαν. Άμεσως κυκλοφόρησε ότι αυτός ο μαροχινής καταγωγής άνδρας υπέκυψε στα τραύματα του. Οι 15.000 κάτοικοι της συνοικίας ήταν όλοι τους Εβραίοι από αφρικανικές και ανατολικές χώρες, οι περισσότεροι από το Μαρόκο. Το αυλαλητήριο της επόμενης εξέλιχθηκε σε εξέγερση. Η πικρία, ο θυμός και η ταπείνωση ξέσπασαν για πρώτη φορά μέσα σε μια απίστευτη έκρηξη βίας: ανατανάχθηκαν αυτοκίνητα, λεγκατάθηκαν κατοικίες και πυρπολήθηκαν τα γραφεία των κομμάτων. Ένα κύμα διαδηλώσεων ξέσπασε και σε άλλες πόλεις της χώρας όπου ζούσαν συγχεντρωμένοι Εβραίοι από αραβικές χώρες κάτω από άθλιες συνθήκες και το "Ουάντι Σαλίμπ" έγινε σύμβολο των ανατολικών Εβραίων.

Παράλληλα, στα τέλη της δεκαετίας του 50 η οικονομία εμφανίζει συνεχή άνοδο, μεγάλο ρυθμό ανάπτυξης, με το επίπεδο ζωής να βελτιώνεται, τη βιομηχανία να διευρύνεται σε τομείς, τα αποθέματα νερού να αυξάνονται και να αναπτύσσεται μια "σύγχρονη" γεωργία. Όμως στις αρχές της δεκαετίας του 60 τα μεγάλα δημόσια έργα φτάνουν στο τέλος τους, οι γερμανικές αποζημιώσεις τελεώνουν, οι ΗΠΑ μειώνουν τη δανειοδότηση τους στο εξωτερικό για δικούς τους λόγους και οι αμυντικές δαπάνες αυξάνονται. Στις αρχές του 1966 εφαρμόζεται σχέδιο οικονομικής λιτότητας. Την πρωτομαγιά του 1966 ξεσπούν εξεγέρσεις με μάύρες σημαίες και συνθήματα κατά της ανεργίας, συγκρούσεις και τραυματίες. Ανάμεσα στα 400.000 άτομα κάτω από τα όρια της φτώχειας, οι Εβραίοι των αραβικών χωρών ήταν οι πιο φτωχοί, αυτοί που χτυπήθηκαν περισσότερο από την κρίση. Είναι η εποχή που ενισχύθηκε το βασικό πολιτικό φαινόμενο: η τάντιση των Σεφαράδιμ και των ανατολικών Εβραίων με την ακροδεξιά που αντιμαχόταν τον "σοσιαλισμό" των Ασκενάζι. Η κρίση συνεχίζεται και τον Ιανουάριο του 1967 ο αριθμός των ανέργων ξεπερνάει τις 100.000. Διαδηλώσεις ξέσπασαν και πάλι τις οποίες η αστυνομία κατέστειλε βίαια.

Ερχόμαστε στη νίκη του 1967, του πολέμου των εξι ημερών, που από τους σιωνιστές θεωρείται η αρχή της παρακμής της "συλλογικής μνήμης": αίσθηση παντούναμίας, διαφορές πάνω στο θέμα του μέλλοντος των εδαφών, επιθυμία πλουτισμού, πειθήμιο και φτηνό εργατικό δυναμικό, κούρσα στων ηρώων, κλπ.. Τα νεοκατακτηθέντα εδάφη, που περιελάμβαναν πληθυσμό 1.500.000 Παλαιστίνων, προκάλεσαν μεγάλη χαρά αλλά και μεγάλη αβραμιστήτη. Αναφέρεται στην

Ισραηλινή ιστοριογραφία μια μεγάλη έκπληξη: οι Ισραηλινών: ήταν η ανακάλυψη των Παλαιστίνων, μιας κοινωνίας εντελώς διαφορετικής απ' αυτό που φαντάζονταν, ένας πληθυσμός κοινωνικά προτυπών, φιλόπονος και εφευρετικός, με πολλούς διανοούμενους, στελέχη, γιατρούς, δικηγόρους: καμιά σχέση με τον αραβικό πληθυσμό του Ισραήλ το 1949. Οι Ισραηλινοί είχαν πειστεί πως οι Παλαιστίνιοι των Κατεχόμενων θα έμεναν για πάντα ήσυχοι, από τη στιγμή που θα τους έδιναν δουλειά και θα βελτίωναν το επίπεδο ζωής τους, το οδικό δίκτυο, την παιδεία, την υγείαν, την ιατρική περιθώλη. Δεν τους πραχωρίουσαν, φυσικά, ούτε εθνική ταυτότητα ούτε "πολιτικές φιλοδοξίες".

Μια από τις πρωτοβουλίες του γερακιού υπουργού Άμυνας Νταγιάν ήταν να ανοίξει την αγορά εργασίας στο Ισραήλ για τους κατοίκους των κατεχόμενων εδαφών, χάτι "επαναστατικό" όχι μόνο για την οικονομία αλλά και για την ισραηλινή κοινωνία: ο αριθμός των εργατών συνεχώς αύξανε, άφθονα και φτηνά εργατικά χέρια πλημμύρισαν την ισραηλινή αγορά εργασίας. Ο Νταγιάν επέτρεψε ακόμα επισκέψεις, στη διάρκεια του καλοκαιριού, πολιτών των αραβικών κρατών στους συγγενείς τους των κατεχόμενων εδαφών. Όλα αυτά τα μέτρα θεωρούνται οι Ισραηλινοί ότι κατάφεραν να διατηρήσουν την τρεμέα στους κατοίκους της Σιζιορδανίας και της Γάζας και να καθυστερήσουν για είκοσι χρόνια το γενικό ξεσηκωμό. Η άποψη του υπουργού Άμυνας ήταν πως ανά πάσσα στιγμή οι Παλαιστίνιοι έπρεπε να σταθμίσουν αυτά που θα έχαναν σε περίπτωση που θα δημιουργούσαν προβλήματα... Μπορεί να προχαλούσαν αναταραχές, απεργίες, εξεγέρσεις αλλά η καταστολή τους θα ήταν γρήγορη και σκληρή. Οι ισραηλινές υπηρεσίες πληροφοριών είχαν έτοις κι αλλιώς αναπτύξει τα δίκτυά τους στα κατεχόμενα.

Πολύ γρήγορα οι Ισραηλινοί εξοικειώνονται με τη φτηνή "αραβική εργασία". Συνηθίζουν στις χαμηλότερες αμοιβές των Αράβων εργατών έναντι των Ισραηλινών, οι κάτοικοι των κατεχόμενων εδαφών αντικαθιστούν τους Εβραίους εργάτες στη χαμηλόμισθη κλίμακα. Στο εξής, οι Αράβες θα αναλάβουν τις κοπιαστικές και δύσκολες εργασίες που δεν απαιτούν ειδίκευση: κατασκευή δρόμων, φασίνα στα εστιατόρια του Τελ-Αβίβ, συγκομιδή φρούτων από τα κτήματα. Οι Παλαιστίνιοι εργάτες πηγαίνουν εκεί όπου οι Εβραίοι δεν θέλουν να απασχοληθούν. Έτσι, οι εργαλάβοι που απασχολούν με "άτυπη σχέση" αυτά τις εργατικά χέρια, χωρίς κοινωνική ασφάλιση και εγγυήσεις, συσσωρεύουν τεράστια κέρδη.

Η γρήγορη ανάπτυξη επέφερε όμως αύξηση του κόστους ζωής και διαρκή αύξηση του πληθωρισμού. Οι τιμές ανέβαιναν, η ιδιωτική κατανάλωση αυξήθηκε, οι Ισραηλινοί αγόραζαν διαμερίσματα, καινούργια αυτοκίνητα, λεκτρικές συσκευές. Οι εισαγωγές αύξαναν, το έλλειμμα ισοζυγίου πληρωμών γινόταν σοβαρότερο. Άλλα αυτό που κυρίως μεγάλωνε ήταν το χάσμα μεταξύ φτωχών και πλουσίων, προκαλώντας μεγάλη δυσαρέσκεια στις φτωχογειτονίες των μεγαλούπλεων. Μια δεύτερη γενιά φτωχών, χυρίων ανατολικών, έβλεπε με φθόνο και οργή τις κρατικές ενισχύσεις προς τους νεοφερμένους μετανάστες από τη Δύση ή τη Ρωσία, υπό μορφή νέων κατοικιών, φορολογικών εκπτώσεων στις αγορές τους και κάθε είδους προνόμια στα οποία εκείνοι, αν και γηγενείς, δεν είχαν δικαιώματα. Ο πυρήνας αυτού του νέου κινήματος διαμαρτυρίας των νέων σχηματιστηκε στην Μουσράρα, μια φτωχοσυνοικία της Ιερουσαλήμ. Με το όνομα "Μαύροι Πάνθηρες", διανείμενο από το κίνημα των μαύρων της Αμερικής, κατέφευγαν, χωρίς να χρησιμοποιούν βία, σε συμβολικές ενέργειες, για παράδειγμα, έκλεβαν τους διανομείς γάλακτος των πλουσίων συνοικιών για να το μοιράσουν στις φτωχές.

Ένα μεγάλο πρόβλημα του ισραηλινού κράτους ήταν ότι κατά τη διάρκεια των πολεμικών του αναμετρήσεων με τα γειτονικά αραβικά κράτη, αναγκάζονταν σε γενική επιστράτευση, πράγμα που σήμαινε την καταστροφή της οικονομίας του. Αυτό δεν συνέβη όμως και με τον πόλεμο του 1973, τον πόλεμο του Γιουμ Κιπούρ, για ένα λόγο που εκπλήσσει με την παραδοξότητα του. Στη διάρκεια αυτού του πολέμου με το Ισραήλ αντιμέτωπο με την Αίγυπτο και τη Συρία οι Παλαιστίνιοι των κατεχόμενων συνέχισαν να ασχολούνται με τις δουλειές τους τηρώντας μια "ήρεμη και εποικοδομητική στάση" κατά του Ισραηλινούς. Είτε γινόταν πόλεμος είτε όχι, δεκάδες χιλιάδες Αράβες των Κατεχόμενων διέσχιζαν καθημερινά την πράσινη γραμμή χωρίς επεισόδια, για να έρθουν στη δουλειά τους στο Ισραήλ. Οι Ισραηλινοί θεώρησαν αυτή τη στάση των Παλαιστίνιων ως οριστική

και μεταξύ 1967 και 1975 επέτρεψαν 30.000 κατοίκους των Κατεχόμενων, οι οποίοι είχαν φύγει, να επιστρέψουν στις εστίες τους. Το 1977 εμφανίζεται μια απότομη δικονομική ύφεση με αύξηση του πληθωρισμού 100% και διαρκείς ανατιμήσεις. Εγκαινιάζεται νέα οικονομική πολιτική από την κυβέρνηση Μπεγκίν χωρίς αποτέλεσμα. Αποτέλεσμα ήταν το 70% των αναμενόμενων μεταναστών από τη Ρωσία να φτάσουν μέχρι τον ενδιάμεσο σταθμό της Βιένης και να μη συνεχίσουν. Το 1981 ο Μπεγκίν για να μείνει στην κυβέρνηση παίρνει καθαρό δημαγωγικά μέτρα και πετυχαίνει το στόχο του. Έτοι, το 1983, μετά τον πόλεμο στον Λίβανο ο πληθωρισμός φτάνει το 132%, το ΑΕΠ μειώνεται και εμφανίζεται χρηματιστηριακή κρίση και ακολουθεί υποτιμήση του νομίσματος.

Το 1987 οι Παλαιστίνιοι των κατεχόμενων εξεγερίσουν. Οι συνθήκες ζωής τους επιδεινώθηκαν σε μεγάλο βαθμό όλα τα χρόνια που διήρκεσε η κατά τη Ιντιφάντα: οι συνεχείς συσκοτίσεις και ο αποκλεισμός των περιοχών στερούσαν από τους κατοίκους ακόμη και την τροφή, αφού δεν μπορούσαν να δουλέψουν στο Ισραήλ. Παρ' όλα αυτά η εξέγερση δεν κάμφθηκε ούτε στιγμή. Αυτό που επιδείνωσε κι άλλο την κατάσταση ήταν ο πόλεμος στον Κόλπο. Επειδή οι Παλαιστίνιοι υποστήριξαν την εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ, διώχτηκαν από τις δουλειές τους στο Κουβέιτ. Τα αραβικά κράτη που είχαν υποστηρίξει τον πόλεμο κατά του Ιράκ, τώρα σταμάτησαν την οποιαδήποτε οικονομική τους υποστήριξη.

Παράλληλα, στις αρχές του 1992, μόνο οι μισοί από τους νεοφερμένους 400.000 μετανάστες Εβραίους από την πρώην Σορβιετική Ένωση είχαν βρει δουλειά και μεταξύ αυτών μόνο το 20% εργαζόταν στο επάγγελμά του. Οι περισσότεροι αναγκάστηκαν να ασκήσουν επαγγέλματα χαμηλά και κακοπληρωμένα, όπως καθαρισμός διαμερισμάτων και σκουπίσμα δρόμων. Διαβάζουμε ότι στις αρχές της δεκαετίας του 80 "υπήρχαν στο Ισραήλ παιδιά που πεινούσαν, νεαρά κορίτσια που επιδίδονταν στην πορνεία, μετανάστες που έφαχναν στα σκουπίδια, απελπίσια και αυτοκτονίες. Αυτή η κατηγορία του πληθυσμού γνώρισε κάθε είδους δυσκολίες: εργασία, κατοικία, γλώσσα, θρησκευτικές απαγορεύσεις".

Μετά τις 29 Μάρτη του 1993 αποφασίζεται ο επ' αόριστον αποκλεισμός των Κατεχόμενων και η στέρηση από χιλιάδες παλαιστίνιους της δυνατότητας να εξαφαλίσουν τα προς το ζεν. Η κατάσταση επιδεινώθηκε περισσότερο τα χρόνια της "διαδικασίας του Όσλο". Η κυριότερη αιτία γι' αυτό ήταν οι "οικονομικοί αποκλεισμοί" που εφάρμοζαν οι κυβερνήσεις των Εργατικών. Όπως γράφει και η ισραηλινή Αμίρα Χας, η πολιτική αυτή τίθηκε για πρώτη φορά σε εφαρμογή από την κυβέρνηση Ραμπίν "πολλά χρόνια πριν η Χαμάς εξαπολύσει βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας και τελειοποιηθεί με τον καιρό, ιδίως μετά την συγκρότηση της Παλαιστινιακής Αρχής". Ο αποτελεσματικός αυτός μηχανισμός οικονομικού στραγγαλισμού και ελέγχου συνοδεύτηκε από την εισαγωγή ενός βασικού "αγαθού" που θα αντικαθιστούσε τη φτηνή εργατική δύναμη των παλαιστινίων στην οποία βασίζεται η ισραηλινή οικονομία: τους εκαποντάδες χιλιάδες λαθρομετανάστες από ολόκληρο τον κόσμο, πολλοί από τους οποίους αποτελούν θύματα των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων των πρόσφατων χρόνων της "παγκοσμιοποίησης". Ο Μπάραχ επέκτεινε αυτό το πρόγραμμα, μειώνοντας έτσι ακόμη περισσότερο τις προοπτικές επιβίωσης του παλαιστινιακού λαού. Ένα σημαντικό εμπόδιο στην εφαρμογή αυτού του προγράμματος ήταν η αντίθεση της επιχειρηματικής κοινότητας του Ισραήλ, που βασίζονταν στην αιχμάλωτη παλαιστινιακή αγορά για ετήσιες εξαγωγές ύψους 2,5 δισεκατομμύριων δολαρίων και η οποία είχε "δημιουργήσει δεσμούς με παλαιστίνιους αξιωματούχους ασφαλείας" και "τους οικονομικούς συμβούλους του Αραφάτ, που τους επιτρέπουν να σχηματίζουν μονοπώλιο με την επίσημη συγκατάθεση της Παλαιστινιακής Αρχής" (Financial Times, 22.10.01). Το εμπόδιο όμως ξεπέραστηκε από την συνεργατική πρόκριση του σιωνισμού.

Η χρησιμοποίηση του παλαιστινιακού εργατικού δυναμικού έδειξε σε πολλούς ότι μπορούσαν να διευθύνουν και να πλουτίζουν χωρίς να εργάζονται. Επειδή δεν υπάρχουν πια Παλαιστίνιοι εργάτες, αφού τους περιόρισαν στα εδάφη τους, έφεραν μαζικά, νόμιμα ή παράνομα, δεκάδες χιλιάδες ξένους εργάτες, Ταϊλανδούς ή Ρουμάνους. Πλάι σε έναν υπερκαπαναλωτικό πληθυσμό, υπάρχει πια κι ένας άλλος που ζει μέσα στη φτώχεια και την ανεργία, σε φτωχοσυνοικίες των μεγαλούπολεων και κυρίως στις υπό ανάπτυξη πόλεις όπως το Οφακίμ, το

Συντερότ, η Ντιμόνα κλπ. πρόκειται για τους διάφορους της ισραηλινής κοινωνίας.

Λίγο πριν το 2000, κυριαρχούσαν οι επιχειρήσεις υφηλής τεχνολογίας που απαιτούν ειδικούς τεχνικούς πληροφορικής στους οποίους προσφέρονταν εκπληκτικές αποδοχές. Οι τράπεζες διασφαμίζονταν παντού, απειθυνόμενες σε δύος είχαν χρήματα (ο διευθυντής μιας τράπεζας κέρδιζε είκοσι φορές περισσότερα από τους υπαλλήλους της) και το Χρηματιστήριο είχε τιμητική θέση, ενώ ένα στα πέντε παιδιά ζούσε μέσα στη φτώχεια, και οι Ρώσοι ή οι Αιγαίοτες Φελάχοι έφαχναν στα σκουπίδια. Ένας Ισραηλινός που πέρασε την ηλικία των 50 δεν μπορούσε να βρει δουλειά, κανείς δεν ενδιαφερόταν για τους εργάτες που απολύθηκαν μετά από τριάντα χρόνια αποδοτική δουλειάς και οι Κοινωνικές Ασφαλίσεις παρείχαν στους φτωχούς επιδόματα που δεν αρκούσαν σύτε για την διατροφή τους.

Με πληθυσμό το 1999 6.300.000 κατοίκους, απ' τους οποίους εργάζονταν οι 2.350.000, το 40% με 13 χρόνια υποχρεωτικής επαγγελστής, το 58% των φοιτητών να σπουδάζει ανθρώπινες και κοινωνικές επιστήμες και το 91,4% να μένει στις πόλεις, διαμορφώνονταν μια ισραηλινή οικονομία "σε ανάπτυξη". Σήμερα λόγω της δεύτερης Ιντιφάντα, η οικονομία αυτή βρίσκεται σε κρίση με την αμερικανική βοήθεια των εκαπομμυρίων δολαρίων σε πρώτο πλάνο.

Οι Παλαιστίνιοι εκτιμούν παράλληλα ότι η οικονομία τους έχει απώλειες 900 εκαπομμύρια δολαρία εξαιτίας της διακοπής λειτουργίας του αεροδρομίου και του αποκλεισμού των συνόρων.

Οι Άραβες εργάτες των Κατεχόμενων είναι πλέον εγκλωβισμένοι στις περιοχές τους. Οι ξένοι εργάτες από την Ταϊλάνδη και τη Ρουμανία, μεγάλο μέρος των Σεφαραδίμ και των ανατολικών Εβραίων ζουν και εργάζονται κάτω από εξευτελιστικές συνθήκες. Η "τελική λύση" των Ισραηλινών περιλαμβάνει την εκδίωξη των Παλαιστινίων από τα εδάφη τους κι όχι τον εξανδραποδισμό τους. Η σύγχρονη "Σπάρτη" δεν θέλει τους "Ελλώτες". Προτιμάει ένα πολυεθνικό προλεταριάτο μηδενός εξαιρουμένου: ακόμη και των Εβραίων.

Οι πόλοι των αντιστάσεων σήμερα

Δεύτερη Ιντιφάντα

Οι Παλαιστίνιοι σήμερα συνεχίζουν την δεύτερη Ιντιφάντα, την "Ιντιφάντα του αλ-Ακσά", που άρχισε τον Σεπτέμβρη του 2000 με αφορμή τα γεγονότα στο μουσουλμανικό τέμενος. Τα χαρακτηριστικά της, ωστόσο, είναι διαφορετικά από την πρώτη Ιντιφάντα του 1987. Από τα μέσα της περασμένης δεκαετίας οι ισλαμικές οργανώσεις, με πρώτη την Χαμάς, έχουν εδραιώσει το κύρος τους όχι τόσο με τους ιμάμηδες, όσο με τους γιατρούς και τους δασκάλους, που κανείς άλλος δεν ενδιαφέρθηκε να παράσχει στους ανθρώπους των κατεχόμενων. Αυτή είναι η μια πλευρά της δράσης τους, με χρήματα που παρέχουν ισλαμικοί πυρήνες από τα αραβικά κράτη. Η άλλη πλευρά είναι η προσπάθεια να εξαναγκάσουν το Ισραήλ σε απόσυρση από τα παλαιστινιακά εδάφη, υπονομεύοντας την εσωτερική του

ασφάλεια. Για αυτόν τον όχοπο επιοίκησε τυφλές επιθέσεις αυτοκτονίας, στον βαθμό που ήσουν να αντιστέθουν τεθωρακισμένα και ελικόπτερα Απότολο, με την ποσοτιά που Ισραήλ υπονομεύει: αντίστοιχα την εσωτερική ασφάλεια των Παλαιστινών. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας και τα σκληρά αντίποινα του ισραηλινού χράτους έχουν ανεβάσει τον πήχη της αντικαράθεσης σε τέτοιο βαθμό που ξεπερνούν κατά πολὺ τον "πετροπόλεμο" και την γενικευμένη λαϊκή εξέγερση της πρώτης Ιντιφάντα.

Παράλληλα με την Φατάχ, τον πυρήνα που μετά την διάλυση της ΟΑΠ έχει ενσωματωθεί στην Παλαιστινιακή Αρχή και το μαρξιζόν Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (που έχει οικειοποιηθεί τις επιθέσεις αυτοκτονίας), έχουν εμφανιστεί δυναμικά στο προσκήνιο κι άλλες δυο μη ισλαμικές οργανώσεις:

Τανζιμ: Ένοπλο παραχλάδι της Φατάχ του Αραφάτ. Δρα από το 1995 ως ανεπίσημος παλαιστινιακός στρατός με ηγέτη τον Μ. Μπαργκούτι που πρόσφατα συνελήφθη από τους Ισραηλινούς.

Ταχαρχίες των μαρτύρων του Αλ Αχτσά: καινούργια οργάνωση που ξεπήδησε από την δεύτερη Ιντιφάντα και πήρε το όνομά της από το ομώνυμο τέμενος που βεβήλωσε ο Αριέλ Σαρών το 2000. Συγκεντρώνει μαχητές της Φατάχ που θεωρούν ότι ο πόλεμος είναι το μόνο μέσο για την απόκτηση ανεξάρτητου παλαιστινιακού χράτους και γενικός αυτονομίας της θεωρείται πάλι ο Μπαργκούτι.

Αυτές οι οργανώσεις προσπαθούν να δράσουν και ως αντίποδας των ισλαμικών οργανώσεων. Απ' ό,τι μπορούμε να γνωρίζουμε μέσα από τα όρια του αστικού τύπου για τις ισλαμικές οργανώσεις, πρόκειται για τις:

Χαμάς: "Ισλαμικό Κίνημα Αντίστασης", τη μεγαλύτερη ένοπλη οργάνωση με την ανάληψη των αιματηρότερων χτυπημάτων ισραηλινών στόχων. Στόχος της είναι ο αρανισμός του Ισραήλ και η εγκαθίδρυση ενός ισλαμικού παλαιστινιακού χράτους. Έχει δεκάδες χιλιάδες υποστηρικτές κυρίως στην Λωρίδα της Γάζας αλλά και στη Δυτική Όχθη. Χαρακτηριστικό της οργάνωσης, που ίσως την καθιστά και τόσο δημοφιλή ανάμεσα στους Παλαιστίνιους, είναι ότι παράλληλα με την ένοπλη δράση της έχει αναπτύξει έντονη πολιτική και κοινωνική δραστηριότητα με τη λειτουργία σχολέων και νοσοκομείων και την οργάνωση συσσιτίων για τους φτωχούς. Χρηματοδοτείται από Παλαιστινίους της διασποράς, από το Ιράν, από αραβικές κυβερνήσεις και Σαουδάραβες ιδιώτες.

Τζιχάντ: ισλαμική οργάνωση με στόχο την καταστροφή του Ισραήλ αλλά και των φιλοδοτικών αραβικών χρατών. Δεν έχει αναπτύξει καμία πολιτική και κοινωνική δραστηριότητα και είναι χωρίς ουσιαστικά ερείσματα μέσα στον παλαιστινιακό πληθυσμό.

Ισραηλινές αντιφρονώντες

Μετά το 1968 οι φοιτητικές εξεγέρσεις σε όλους σχεδόν τον κόσμο είχαν τον αντίκτυπό τους στο Ισραήλ. Στα πανεπιστήμια του Τελ-Αβίβ και της Ιερουσαλήμ ομάδες φοιτητών οργανώθηκαν στην νέα ισραηλινή αριστερά, υπό το όνομα Σάιχ. Οι κάτοικοι των κυμπούτες, μερικοί από τους οποίους εγκατέλειψαν το μετριοπαθές σοσιαλδημοκρατικό ιδεώμα, οι μετανάστες από την Ευρώπη και τη Νότια Αμερική οργάνωσαν διαδηλώσεις ενάντια στη θεοκρατικές επιλογές του καθεστώτος. Εισήγαγαν την απόρριψη των ιδεολογιών, την αλλαγή στην τεχνουαλική συμπεριφορά, την οικολογία. Μετά τον πόλεμο του Κιπούρ, το 1973, η Σάιχ θα διχαστεί στο θέμα της συμμετοχής στις εκλογές και θα εξαφανιστεί. Όλες αυτές οι ομάδες, όσο μισητές και να ήταν στις λαϊκές μάζες, προετοίμασαν αυτό που αργότερα ονομάστηκε κίνημα ειρήνης.

Τέτοιες οργανώσεις σήμερα είναι: η "Ειρήνη Τώρα" που ιδρύθηκε από έφεδρους αξιωματικούς το 1978 καθώς και η πιο πρόσφατη από εφέδρους και κληρικών του στρατού "Υπάρχει Ένα Όριο", το Ισραηλινό-Παλαιστινιακό Κέντρο Ερευνας και Εντμέρωσης, διακοινοτικό από διανοούμενους το 1997, το "Μέτωπο για την Ειρήνη στο Ισραήλ" από πρώην βουλευτή της Κνεσέτ (ισραηλινής βουλής) το 1992, η "Για την Ειρήνη" μετά τη δολοφονία του Ράμπιν, οι "Γυναίκες με τα Μαύρα", η "Bat Shalom" από ισραηλινές φεμινίστριες που μαζί με το "Κέντρο Γυναικών Ιερουσαλήμ" από Εβραίες και Παλαιστίνιες έχουν σχηματίσει το "Σύνδεσμο της Ιερουσαλήμ", η "Εβραϊκή Αδελφότητα υπέρ της Ειρήνης", το Ariga: κίνημα των "Ραβίνων για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα".

Κανένας δεν πρέπει να ξεχάσει ότι αμέσως μετά την 16 Σεπτέμβρη του 1982, γιατί σφαγή εκατοντάδων Παλαιστίνιων στους προσφυγικούς

χατσκούλισμούς της Σάμπαρα και της Σατιτά, πάνω από 400-400.000 Ισραηλινοί αντέδρασαν και διαδήλωσαν στο Τελ-Αβίβ. Αυτό δεν αποτελεί βέβαια έργο των τότε οργανώσεων ειρήνης, αλλά συνδέεται με μια ενστικτώδη λαϊκή αντίδραση που διαφύνησε κάθεται με τις δολοφονικές επιλογές της εξουσίας.

Οι μοναχικές φωνές που διαφοροποιούνται, δημος, δύο δύσκολο και να είναι μέσα στις "νηφάλιες" ιστορικές στιγμές φαινομενικής ειρήνης, δεν σταμάτησαν ποτέ. Ένα παράδειγμα στα τέλη του Απριλίου του 1995, ο καθηγητής Μωάμεθ Ζίμερμαν καθηγητής γερμανικών σπουδών του Εβραϊκού Πανεπιστημίου, με δηλώσεις σε τοπική εφημερίδα της Ιερουσαλήμ, σύγκρινε τα παιδιά των Εβραίων εποίκων στη Χερσόνησο με τη χιτλερική νεολαία. Ισχυρίστηκε ότι δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα τους, προσθέτοντας ότι η Βίβλος ήταν "πιο επικινδυνή από το Μόλλο Κάτζαν (Ο Αγώνας, του Χίτλερ)" και ότι οι Ισραηλινοί στρατιώτες που έσπευσαν εθελοντικά να υπηρετήσουν στο Κατεχόμενα θύμιζαν του Γερμανούς εθελοντές των Ε-Ες. Έγινε στόχος.

Στις μέρες μας, αυτές τις δύσκολες μέρες για τους Παλαιστίνιους των

κατεχόμενων, 500 έφεδροι στρατιωτικοί του ισραηλινού στρατού, συνέταξαν κοινή δήλωση στην οποία χαρακτηρίζουν τη δράση του ισραηλινού στρατού στα κατεχόμενα εγκληματική απέναντι στους παλαιστίνιους αλλά και συγχρόνως ζημιογόνα για το ίδιο το χράτος του Ισραήλ. Πρόκειται για μια παρήγορη κίνηση μέσα στον ανωντικό ολοκληρωτισμό που έχει επιβληθεί στην ισραηλινή κοινωνία.

Κατό τη διάρκεια της δεύτερης Ιντιφάντα, το κίνημα των ειρηνιστών πέρασε σε κρίση. Πολλοί ιπποτηρικτές του, απήγουνται από τις επιθέσεις αυτοκτονίας των ακριών παλαιστινιακών ομάδων, είτε αγκαλιάζουν την δολοφονική πολιτική του Σαρόν, είτε έχουν απλά παραιτηθεί. Μέσα στις γραμμές του κινήματος εκφράζεται ήδη μια αδυσάπητη κριτική: "τα περισσότερα μέλη του στρατοπέδου της ειρήνης έχουν μεταβληθεί σε χαρεκολοκένταρους επαναστάτες που δεν είναι έτοιμοι να προβούν σε προσωπικές θυσίες. Όταν οι οργανώσεις ειρήνης αρνούνται να υιοθετήσουν την ιδέα της συνειδητής άρνησης στο όνομα της δημοκρατίας, που δεν υπάρχει και εξαιτίας του φόρου να πάνε κόντρα στην εθνική συναίνεση, τότε παύουν να αποτελούν κίνημα ειρήνης και μετατρέπονται σε συνεργάτες του καθεστώτος κατοχής, δίνοντάς του νομιμότητα" (Μπαρούχ Κίμμερλινγκ, καθηγητής στην εβραϊκό πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ και ένας από τους 500 περίπου ισραηλινούς έφεδρους που αρνούνται να υπηρετήσουν).

Παρ' όλα αυτά στα μέσα του Απριλίου που πέρασε, σε πορεία εναντίως στην πολιτική του Σαρόν συμμετείχαν περίπου 3000 ισραηλινοί. Η πορεία χτυπήθηκε και διαλύθηκε από την ισραηλινή αστυνομία. Τούτες τις μέρες του Μάη μπορούμε να μιλάμε ήδη για "επιπδοφόρα" συγκέντρωση 100.000 ισραηλινών που διεκδικούν ειρήνη στην περιοχή, όχι στα πλαίσια της προπαγάνδας του ειρηνιστικού κινήματος αλλά στη βάση του λαϊκού ενατίκου ενάντια στην αδιέξοδη δολοφονική τακτική του Σαρόν. Ο στιγματισμός των προδοτών, οι φτυσιές, οι προπληκτισμοί και οι εξευτελισμοί που ακολουθούσαν την δημόσια δράση των αντιφρονούντων και την έκαναν όχι απλώς δύσκολη αλλά αφόρητη, έχουν αρχίσει να υποχωρούν.

Να μην ξεχνάμε όμως και κάτι. Με τον ίδιο τρόπο που οι ισλαμικές οργανώσεις έχουν αποχτήσει ισχυρό έρεισμα στην δεύτερη Ιντιφάντα των Παλαιστίνιων, οι Εβραίοι ορθόδοξοι προσπαθούν αν αποκτήσουν τα δικά τους σρείσματα στην ισραηλινή κοινωνία. Το αυστηρά ορθόδο-

ένο κόμμα των Σεφαραντίμ, ως, χάρη στην αποδοτική παρουσία του σε όλα τα ισραηλινά κυβερνητικά σχήματα των τελευτών δεκαετιών, μεταξύ 15 χρόνων, απέσπασε από τον κρατικό προϋπολογισμό στημαντικά κονδύλια που του επέτρεψαν να διαθέτει σήμερα σε χιλιάδες ιδρύματα κάθε είδους: παιδικών σταθμών, σχολεία, λύκεια, λέσχες αλληλοβοήθειας κλπ. αλλά ακόμα και καταστήματα ειδών διατροφής. Χάρη στις παροχές του στα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού, είναι το μοναδικό κίνημα που παρέχει δωρεάν κάθε είδους υπηρεσίες καταφέρνοντας να διευρύνει το κοινό του και μέσα στους κύκλους των λαϊκών...

Σημερινά αίτια της σύγκρουσης

Ας προσπαθήσουμε, εν συντομίᾳ, να προσεγγίσουμε τα σημερινά αίτια της σύγκρουσης όπως έχουν διαμορφωθεί μετά από έναν ολόκληρο αιώνα.

Μια αιτία που έρχεται από τα παλιά, ίδια κι απαράλλαγτη, είναι ότι οι στόχοι του Ισραήλ και των Παλαιστινίων είναι ασυμβίβαστοι μια και τα δυο μέρη ταυτίζονται με το ίδιο ακριβώς κομμάτι γης που θέλουν να έχουν υπό την κατοχή τους.

Υπάρχει παραπέρα μια φυχολογική δυναμική της διαμάχης. «Ένα παραδειγμα που χρησιμοποιείται από τους Ισραηλινούς: «Ο δισταγμός του Αραφάτ μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες να υπογράψει τους συνηγμένους στη συμφωνία του Κάιρου όρους, ή ακόμα η ομιλία του σ' ένα τζαμί του Γιοχάνεαμπουργκ απ' όπου καλεί τους μουσουλμάνους σε ιερό πόλεμο για την Ιερουσαλήμ, ή ο παραλληλισμός πού κάνει μεταξύ των αποφάσεων του προφήτη Μωάμεθ με την αραβική φυλή Quraysh, ανακωχή που ο προφήτης δικαίως ακύρωσε λίγο αργότερα...» Είναι γεγονός ότι ο αντίπαλος σε μια διένεξη που είναι βίαιη θεωρείται ανάχος εμπιστοσύνης, πανούργος, χωρίς κανέναν θηβαϊκό ενδιαίσμο ή σεβασμό προς την έννοια της δικαιοσύνης, πάντοτε αποφασιστικός και βασισμένος σε μια μακρόχρονη επιβετυκή πολιτική.

Υπάρχει ο εσωτερικός παράγοντας. Όταν μια διαμάχη συνεχίζεται, η ηγεσία και η αντιπολίτευση δεν διακινούνενον μια συμβιβαστική λύση, εάν αυτή δεν είναι «δημοφιλής», έστω κι αν είναι φανερό ότι η ανένδοτη στάση είναι η πλέον επιζήμια. Ακόμη, για το Ισραήλ η διαμάχη είναι λειτουργική γιατί ενισχύει την εσωτερική συνοχή. Ένα Ισραήλ απογυμνωμένο από την εξωτερική απειλή δεν θα μπορέσει να

από την άλλη. Αξίζει εδώ να αναφερθεί ότι σε όλη την γη των γειτονιών, στο Ισραήλ η άκρα αριστερά και οι Ασκενάζι είναι περισσότερο διαλλαγέτες από ότι οι Σεφαραντίμ. Αντίθετα η άκρα αριστερά είναι από πλευράς Παλαιστινίων και Αράβων η πλέον αδιάλλακτη. Οι δροι αριστερά και δεξιά που πρώτα χρησιμοποιούνταν στη βάση των πολιτικών και οικονομικών επιλογών, μετά το 1967 εφαρμόζονται αποκλειστικά για στάσεις που αφορούν το μέλλον των εδαφών.

Φαίνεται ότι μια αξεπέραστη αιτία της σύγκρουσης είναι ότι από τη μικρή έχουμε ένα στρατό ενός ισχυρού κράτους κι από την άλλη ένα γενικευμένο κίνημα ελευθερίας. Δεν πρόκειται για μια σύγκρουση που μπορεί να εξελιχθεί με κανένα από τα γνωστά στρατιωτικά δύομάτα αλλά ούτε και με κοινωνική πρόνοια με όρους κατοχής.

Οι υπερδυνάμεις έχουν αλλάξει συσχετισμούς επιρροής στην περιοχή αλλά δεν έχουν πάψει ούτε στιγμή να δηλώνουν παρουσία και δυναμικό «ενδιαφέρον» για τις εξελίξεις προσπαθώντας να τις κατευθύνουν προς τα συμφέροντα τους. Τα γεωποτατικά συμφέροντα ακολουθούνται και από τον περιφερειακό ανταγωνισμό των εξοπλισμών.

Η επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001 έχει επιτείνει την βούληση της παγκόσμιας τηγεμονίας να συντρίψει κάθε εστία αντίστασης, κάθε περιφερειακή δυναμική που θα ήθελε να «συνδιαμορφώσει» ακόμη και τους όρους του εξανδραποδίσμου της επικαλούμενη το θλιβερά καταστατικά των διάφορων ΟΗΕ. Όσο περισσότερο «ασύμμετρη» γίνεται η απειλή για την παγκόσμια τηγεμονία τόσο περισσότερο και η «πάταξη» της γίνεται όρος ζωής γι' αυτήν.

Προς την «τελική λύση»

Αυτές τις ώρες που γράφονται αυτές οι γραμμές, ο ισραηλινός στρατός έχει καταστρέψει ήδη σχεδόν όλη την υποδομή διαβίωσης του παλαιστινιακού πληθυσμού των κατεχόμενων. Ισπεδώθηκαν κτίρια, κινητές και ακίνητες περιουσίες, ελαιώνες, υποδομή υδροδότησης, καταστροφή σε περιβόλια και οικωνόμες. Ολοκληρώνεται ένα σχέδιο που έχει ξεκινήσει τα τελευταία χρόνια και στο οποίο συμμετείχαν η Αίγυπτος και η Ιορδανία (με δώρο 800 εκατομμύρια δολαρίων από τις ΗΠΑ) για την «υποδοχή» στην Ιορδανία των διαρκώς διωκόμενων Παλαιστινίων από τα κατεχόμενα εδάφη, κυρίως της Δυτικής Όχθης. Η Ιορδανία χρηματοδοτήθηκε γι' αυτή της την υπηρεσία στο Ισραήλ

επολέωσει τις παραμελημένες εσωτερικές του πληγές. Θα μπορέσουν άραγε οι κοσμικοί και οι θρήσκοι, οι Ευρωπαίοι και οι Μεσανατόλιτες, οι εβραϊστώντων και οι ρισόφωντοι Ισραηλινοί να μάθουν να ανέχονται ο ένας του άλλο; Τα δεξιά κόμματα κυριολεκτικά ζουν από την αραβοσιρατινή διαμάχη αλλιώς θα έχαναν όχι μόνο την απήχηση αλλά και τον λόγο υπαρξής τους.

Επι τόνον του εθνικισμού θα μπορέσουμε να προσθέσουμε και την θρησκευτική διάσταση. Οι ιδεολογικές και πολιτιστικές διαφορές των δυο αντιμεχόμενων μερών που βρίσκουν την πλέον αρχαία τους έκφραση στις ιδεολογίες που εμπνέονται από την θρησκεία -δογματικής θρησκευτικής σιωνισμός από τη μια και δογματικός ισλαμισμός

με 1,2 δισεκατομμύρια δολάρια. Επίτης ολοκληρώνονται οι συζητήσεις που κι αυτές έχουν αρχίσει εδώ και καιρό για την μετεγκατάσταση άνεργων Παλαιστινίων σε άλλες αραβικές χώρες. Εκτυλίσσεται παραλλήλη και ένα σχέδιο πογκρόμ (σύμφωνα με την ισραηλινή οργάνωση «Peace Block») ενάντια στους Αράβες Ισραηλινούς με συνδιασμένες επιθέσιες ρατσιστών και αστυνομίας.

Από την αρχή της δεύτερης Ιντιφάντα φαίνοταν ότι το κράτος του Ισραήλ οδεύει προς την λεγόμενη «τελική λύση». Σύμφωνα με αυτήν πρέπει να εκτοπιστεί ο παλαιστινιακός πληθυσμός από την περιοχή και παραλλήλη να μπαντουστανοποιηθούν (το κράτος της Νότιας Αφρικής για δημαρχιακούς λόγους έφτιαξε το Μπαντουστάν, γη των

Μπαντού, μιας φυλής, σε άγονη περιοχή, υποτοαυτόνομη και αποχλείσμένη, απόλυτα εξαρτώμενη από τις επιλογές των ρατσιστών) τα κατεχόμενα, να σφραγιστεί και να περιφράχτει κάθε σήμερο επαφής με τους Παλαιστινίους είτε μέσα στα κατεχόμενα είτε μέσα στο Ισραήλ και επιπλέον, όσον αφορά την Ιερουσαλήμ να κατακευχούται ένα τείχος.

Στις εργμερίδες της 25ης του Μάη διαβάζουμε ότι "ο ισραηλινός στρατός καθώς και κυβερνητικοί αξιωματούχοι της κυβέρνησης Σαρόν, ανακοίνωσαν στους απεσταλμένους χωρών που παρέχουν οικονομική βοήθεια στην ευρύτερη περιοχή, την πρόθεσή τους να κλείσουν τα μεγάλα αστικά κέντρα της Δυτικής Οχθής και να απαγορεύσουν τις, δίχως ειδική έγκριση, μετακινήσεις των Παλαιστινίων από πόλη σε πόλη. Οι εν λόγω άδειες θα ισχύουν για ένα μήνα και θα αφορούν μετακινήσεις από τις 5 έως τις 7 το βράδυ. Οι μετακινήσεις των Παλαιστινίων προς το Ισραήλ και την ανατολική Ιερουσαλήμ θα απαγορευτούν. Η μεταφορά των αγαθών μεταξύ των πόλεων της Δυτικής Οχθής αλλά και από το Ισραήλ προς τη Δυτική Οχθή και αντίστροφα θα τίθενται υπό αυστηρότατους και σχολαστικούς ελέγχους των φορτηγών". Πρόκειται για την ντε φάκτο επιβολή ενός απαρχάιντ στα κατεχόμενα. "Η εφαρμογή του νέου αυτού συστήματος θα χωρίσει τα κατεχόμενα σε οκτώ περιοχές. Τέτοιου είδους μέτρα αναμένεται να "βουλιάξουν" κυριολεκτικά την ήδη παραπάνουσα παλαιστινική οικονομία. Σύμφωνα με τις διεθνείς οργανώσεις το κόστος μόνο της ανοικοδόμησης των περιοχών στις οποίες εισέβαλε ο ισραηλινός στρατός ξεπερνάει τα 4 δις δολάρια ενώ το ΑΕΠ της Παλαιστινιακής Αρχής το 1999 δεν ξεπερνούσε τα 3,5 δις δολάρια. Η εφαρμογή των παραπάνω μέτρων θα επιβραδύνει την παραγωγή, θα αυξήσει δραματικά την ανεργία (που έχει ξεπεράσει το 50%) και θα επιδεινώσει την τραγική οικονομική κατάσταση πολλών οικογενειών στα κατεχόμενα, όπου το ήμισυ του πληθυσμού ζει πολύ κάτω από τα δρις της φτώχειας".

Στις εργμερίδες της 21ης του Απριλίου είχαμε ήδη διαβάσει ότι προτείνονται στην ισραηλινή Βουλή για έγκριση διαχωριστικές ζώνες μεταξύ Ισραήλ και κατεχόμενων εδαφών: "Οι διαχωριστικές ζώνες, οι οποίες θα έχουν μήκος 57 χιλιομέτρων, θα αποτελούνται από οχυρωματικά έργα, όπως φράχτες και ηλεκτρονικούς αισθητήρες, και θα φυλάγονται από στρατιωτικές δυνάμεις".

Η "τελική λύση", που έχει δρομολογηθεί τα τελευταία χρόνια, βρίσκεται ήδη στο τελικά της στάδιο.

Ανοιχτές πληγές

Μετά τον πόλεμο των έξι ημερών, το 1967 και την συντριπτική τους νίκη, πολύ γρήγορα οι Ισραηλινοί ανακάλυψαν ότι οι Άραβες τηρήτες, παρά την ήττα τους στον πόλεμο του 1967, δεν είχαν μετακινηθεί ούτε πόντο. Στα τέλη του Αυγούστου του 1967, οι ηγέτες των αραβικών κρατών, στη διάσκεψη του Σουδάν, διακήρυξαν τα "τρία όχι" του Χαρτούμ: όχι στη ειρήνη με το Ισραήλ, όχι στην αναγνώριση του Ισραήλ, όχι σε κάθε διαπραγμάτευση με το Ισραήλ. Με λίγα λόγια, τόσο η ισραηλινή πλευρά όσο και η αραβική, εμμέναν στις θέσεις τους. Είναι ένα ιστορικό δείγμα ακύρωσης της σωνιστικής ισχύος που μπορεί να αφορά στο προκείμενο επίπεδο ηγεσιών αλλά ενσάρχει την παραδοξότητα των προσδοκιών της σημερινής "τελικής λύσης" από το κράτος του Ισραήλ.

Ποιες είναι οι ανοιχτές πληγές; Θεωρείται ότι το 2025 οι Παλαιστίνιοι θα αποτελούν την απόλυτη πλειοφηρία στην περιοχή, ενώ εδώ και καιρό πλειοφηρούν στην γειτονική Ιορδανία, μια και πάνω από το 50% του πληθυσμού τους είναι κάτω των 25 ετών. Από την άλλη, υπολογίζεται ότι η επήισια μετανάστευση των Εβραίων του Ισραήλ προς τις ΗΠΑ όλα τα τελευταία χρόνια είναι γύρω στις 50.000 άτομα. Μέσω στις ΗΠΑ, η επίθεση της 11ης Σεπτέμβρη και οι διώξεις που ακολούθησαν συσπέιρωσε το αραβικό λόγιμο που απέκτησε την λανθάνουσα δυναμική δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων. Κανείς δεν γνωρίζει επίσης τις κοινωνικές αναδιατάξεις όπως και τα αποτελέσματα των εκλογών στις αραβικές χώρες και ιδιαίτερα στην Αίγυπτο, με τους ισλαμιστές να αποκτούν ανοδική πολιτική και κοινωνική επιρροή. Η "τελική λύση" του απαρτχάιντ δεν μπορεί παρά να οδύνει στο έπακρο την διάθεση αντίστασης των Παλαιστινίων και τη λύσης τους για την ελευθερία με κάθε μέσο. Οι παράμετροι για την αποτυχία του σωνιστικού σχεδίου στην περιοχή είναι πολύ πιο ισχυροί από την οργανωμένη και καλά υπολογισμένη επιτυχία του.

Επίλογος

Το 1896 και στο ιδρυτικό χείμενο του πολιτικού σιωνισμού ο Θεοντόρης Χερζλ, έγραψε: "Αν η πίστη μας δημιουργεί την ενότητα μας, η επιστήμη μας κάνει ελεύθερους. Δεν δεχόμαστε συνεπώς να ενταθούν οι θεοκρατικές ορέξεις των θρησκευτικών μας ηγετών. Θα μπορέσουμε να τους κρατήσουμε μέσα στους ναούς τους, όπως θα κρατήσουμε και τους μόνιμους στρατιωτικούς μας στους στρατώνες τους".

Τραγική διάφευση επί 50 τουλάχιστον συναπτά έτη για τον ιδρυτή του σιωνισμού, ο οποίος, βέβαια, θα μπορούσε να είναι κάλλιστα υπόπτος για ρήτορική υποχρισία. Κανείς δεν κρατήθηκε μέσα στους ναούς και πολύ περισσότερο κανείς στρατιωτικός δεν κρατήθηκε μέσα στο στρατώνα του. Σήμερα περισσότερο από ποτέ, ακόμη και τούτη την εποχή που στο Ισραήλ είχαν αρχίσει να μιλάνε για μετασιωνισμό, ο ίδιος ο σιωνισμός βρίσκεται στο απόγειο της πραγμάτωσης των πιο ακραίων οραμάτων του. Διαβάσαμε στις εργμερίδες της 21 Απριλίου: "Οι διαχωριστικές ζώνες, οι οποίες θα έχουν μήκος 57 χιλιομέτρων, θα αποτελούνται από οχυρωματικά έργα, όπως φράχτες και ηλεκτρονικούς αισθητήρες, και θα φυλάγονται από στρατιωτικές δυνάμεις".

Είναι σίγουρο ότι οι κάθε είδους αξιωματούχοι κερδίζουν για μια ακόμη φορά και το μίσος μας και την απέχεια μας. Και για την υπόθεση της Παλαιστίνης.

αργεντινή: η φωτιά συνεχίζει να καίει

"Οι συνελεύσεις των γενονιών αντιρροστημένων τους απόρρητης ριζοσπαστικότητας που φέρνει η νέα γενιά και που δεν έχει πιστώγρισμα. Είναι η 19η και 20η Δεκέμβρη που άλλαξαν την υποκειμενικότητα σε έναν πληθυσμό που ανοίγει δρόμους από τα βόρια των ονείρων και του πόνου. Αρδιότερα μα τοπική διαμαρτυρία από τους κολασμένους προς τους εξουσιούτες τους, για τα τόσα χρόνια που βρισκονταν στο περιθώριο..."

(από την ομάδα OSL)

απελευθερωτικές απόπειρες

Οι μέρες φωτιάς του περασμένου Δεκέμβρη δεν έσπειραν απλά τον πανικό στους υπόπτους και μη πυγμόνες. Αυτό που μπόρεσαν κυρίως ν' ανοδέψουν και να αποξιώσουν πάνω την "κοινωνική λεπτουργικότητα" των δεσμοτιμένων μπαχανισμών και απαντήσεων. Η οργή του μεγαλύτερου κομματού της αργεντινής κοινωνίας δεν εκδηλώθηκε μόνο ενάντια στους φυλακικούς αυτοφργούδες της εδώ και χρόνια λεπλασίας της, αλλά και ενάντια σε εκείνους που σφικταγγόλασαν και άφούσαν αυτή την οργή κάπου ανάμεσα στην κομματική αστυνόμευση, τη ματαιότητα και την άσφαρη διεκπεραϊσμό.

Κι αυτό ακριβώς το ιστορικό "καινοφανές"-τουλάχιστον για την εκεί κοινωνική εμπειρία- έκουν φέρει στο προσκήνιο οι επιθετικές και αυτοφργούντων απόπειρες στις γενονιές, στους εργασιακούς χώρους, στους περιθωριοποιημένους προλετάριους που ζουν περικυλλώνοντας τις πόλεις και στην ακανή ενδοκάρα. Όλους αυτούς τους μήνες οι προσπάθειες αυτές που θέλουν να θέσουν το τέλος της διαρκούς κοινωνικής επερνόμπτης, έκουν προκαλέσει μικρές ή μεγάλες αλλά σίγουρα καταλυτικές ριψήματα στον τρόπο που το ίδιο το κοινωνικό σώμα αντιλαμβάνεται την δύναμη και τη διδακτισία της εκτροπής.

Το κοινωνικό αυτό πείραμα βρίσκεται ακόμη στην αρχή του, σκοτώντας πολλές φορές στην "ανωρίπτητή" του, στις αντιράσεις του, στις οξειδρύστικες κατευθύνσεις, την κρατική καταστολή, τις αριστεριστικές εμμονές και τα συνακόλουθα πολιτικά τους σχέδια, στην ίδια την αναποτελεσματικότητα πολλές φορές να πράξει και σύμφωνα με το κοινωνικό επίθημπτο να το πραγματώσει.

Το ότι σε γενικές γραμμές οι συνελεύσεις γενονιάς και οι άλλες ριζοσπαστικές κινήσεις έκουν υιοθετήσει οριζόντιες δαμές και λεπτουργίες, δεν πηγάζει τόσο από μια αντίτυπη "μεταποκής δράσης" που τους χωρίζει δύος, αλλά περισσότερο από μια αυθόρυμη κίνηση αποφυγής πυγετισκών κορδανικών και συνδικαλιστικών. Και ακριβώς δύο τέτοιων προβλημάτων που προέκυψαν στις διαδικασίες, η διασυνοικική συνέλευση (που βρίσκεται πλέον μια φορά το μίνι στο πάρκο centenario) αλλά και οι περισσότερες οράδες των πικνετέρος, αρνητικανά να συμπράσουν ή να αφορούσαν από κόμματα ή συνδικάτα (πχ. με την CTA ή με το αριστεριστικό Polo Obrero) αλλά και διαρκώς προσποδούν να απομονώσουν λογικές και άτομα που λεπτούργουν σαν κομματικούς "προμαχώνες".

Από την άλλη πλευρά η έλλειψη μιας σαρώσι και καθορισμένης κατεύθυνσης που ζεπερνώντας τις αιματητικές λογικές, θέτει μπροστά το πρόβλημα της γενικευμένης αμφιβολίτης -όπως αυτό έτυπε στις μέρες οργής του Δεκέμβρη-, οδύγιος ορικά τις κινήσεις αυτές σε ένα ευρότερο όντων που μπορούσε να καρέσει το πάντα: από συναινετικές ως πριξιακές λογικές, πατριώτες δημόκρατες που διαρκώς πιλήγουν την καραμέλα της "κοινωνικής συναίνεσης ως εθνικής ανάγκης". Άπομα χωρίς κομμάτι πολιτική εμπειρία ή κάποιους που έθεταν γνητήματα ενάντια στην ίδια την αυτοφργούντων δύνητ των συνελεύσεων. Ένα επεργενές μήγα που βρακακύλινε πολλές φορές τη λήπη κανών επιθετικών πρωτοβουλιών. Αυτή ακριβώς η ανομοιογένεια οδήγησε μέσα σε λίγους μήνες σε διάφορες "αγκυλώσεις" και σε μια κούρσα για την αναποτελεσματική σπατάλη χρόνου (δεν πάντα λίγες οι φορές που έποι ήταν και μόνο διαδικαστικό σήμη συμπειστώντων αποκλειστικά στη σερά παραζήφων). Είναι ενδεικτικό -και οδύμαρο- ότι η συμμετοχή του κόσμου σε αυτού του είδους τις συνελεύσεις έχει μενεύει ποσοτικά ενώ ταυτόχρονα πληθαίνουν οι μικρότερες και πιο επιλεκτικές πρωτοβουλίες. Παρόλας τά οι δυσκολίες αυτές λειτούργησαν κάποιες φορές πρωτηγητικά για την ίδια την ταυτόπτη των εγκειρήστων. Οι ίδιες οι αποφάσεις των γενικών διασυνοικικών αντανακλάνειν έκαθαρα τη φύση και την πραγματικότητα αυτού του κινήματος. Αποφάσεις ριξιακού χαρακτήρα (πχ. "ο λόρδος πρέπει να κυβερνή μέσα από τις συνελεύσεις του") συντηρούνται και αλληλοακριβώνται με αποφάσεις που προκρίνουν τρόπους συνδικαλισμός με φορές υπαρχεία, MME, κρατικές επιτροπές.

Η αναγκαίωτη απεγγλυφήση από μια σπατάλητη, που έκουν θρέψει αστές οι αντιράσεις αλλά και οι γνωστές "περιφορέμενες λατές πρωτοπορίες" που έκουν βρει ένα ανοικτό πεδίο δημαργίας και "φαρέματος", κινείται πλέον στο να πραγματώνει και υλικά την συλλογή διδίκεπτ αντίστοιχη. Πέρα από την οργάνωσης καντοποιήσεων, απαλλοτριώσεων ειδών πράξης ανάγκης, δηλας από πολλές περιοχές του Βικέντο Aires τουλάχιστον λευκοργκούν αυτοδιοικητισμένα κατεξ. Βοηθούνται καταληφίες εργάτες, σπίνονται συνεργάτες για την επανασύνδεση των κομμάτων παρ-

χώρων πρόσφερα εργαστήρια ή κοινωνικό εστιατόριο που λεπτουργούν κυρίως στη βάση της ανταλλαγής προϊόντων, στην επαρχία προινδούται απαλλοτριώσεις γης με σκοπό τη συλλογική καλλιέργεια.

Εργκιο, καταστολή και κρατικές μεθοδεύσεις

"Δεν μπορούμε να κυβερνούμεστε από συνελεύσεις. Η δημοκρατική μέθοδος οργάνωσης και συμμετοχής είναι μόνο μέσος της φύσης". Ο πρόεδρος Ντουάλιντε δεν διατυπώνει απλά το "αδιαπλήσιο" χαρακτηριστικά της αστικής δημοκρατίας, όπως μόνο μια αποξιώση, αλλά μια άφεση απελή. Κι ομάς όλα αυτά δεν ορκούν για να εξοπραΐσουν τις επικίνδυνες για το σύστημα καινωνικές πράξεις. Το αργεντινό κράτος έχει προ παλλού απωλέσει το ιαρές του, και καινωνικά απονομιμοποιήσεις όπως είναι εγκαταλελεύμενό από τους αγαστούς του συνεργάτες, βρίσκεται αποδυναμωμένο πλέον ακόμη και στο να επικαλεστεί τις χρόνιες ριπορίες περί "εθνικής ανάγκης", "θυσίαν", "ρεαλισμού".

Η ανυπαρχία ενός ταχύρρευμού "αντίτιπου" προγράμματος, η απρόθυμη "παγκόσμια κοινότητα", αλλά κυρίως το διάκοπο καινωνικό μίσος, θέτουν δυσκολίες στην πρόθυμη εμπειρία από τον "οχλό" των καθεστωτικών επιλογών.

Το πολυθύλιπτο δάνειο του ΔΝΤ δεν μπορεί να αποδεσμεύει "χωρίς τις αναγκαίες και ακόμη μεγαλύτερες υποχειρίσεις" (πχ. περικοπές των κρατικών δαπανών κατά 60%). Στη αργεντινή ενδοκυριαρχική παράσταση οι τοπικοί κυβερνήτες (με αρκετά μεγάλη διακεριτική αυτονομία των κονδυλίων) -ακόμη και αυτοί που ελέγχονται από το κυβερνόν κόμμα- δεν μπορούν να κατανοήσουν τον "ρεαλισμό" τέτοιων οικονομικών προγράμματων όχι βέβαια γιατί διαφανώνουν αλλά γιατί μένουν τόσο τα συμφέροντά τους όσο και οι ίδιοι έκθετοι μιας ενδεχόμενης νέας αποποιίας αλλά και τις συνεχιζόμενες και διογκώνεταις καινωνικές οργής (δεν είναι λίγες οι επιθέσεις εναντίον τους και εναντίον των περιοχών τους). Τα πανχώρια του ΔΝΤ δεν έχουν στόχο από την επιτορφή των διανοιοδοτήμενων χρημάτων. Η σκληρή αυτή πολιτική στοκεύει την ευρύτερη λατινοαμερικανή επικράτεια, για να αποδυναμώσει τις οποιες "ανασφαλείς και αντιρρήσεις" των ντόπιων διευθυντηρίων, αεράνοντας τη δικαία του πορευτικότητα και διευκολύνοντας έτσι ακόμη περισσότερο τη βαθύτερη λεπλασία που προτιμάται από συμφωνίες τύπου FTAA/ALCA (αυμφανία για το ελεύθερο εμπόριο και τις επενδύσεις με σκοπό απονομικούς όρους).

Την ίδια σπηλιή το αργεντινό κράτος προτρέπει παντού να συνθέσει όσο το δυνατόν αρμονικότερα τη σπλαχνή καταστολή με την πετυχημένη μέσα στα χρονια λογική της καινωνικής διορεύσης. Δεν πάντα απλά στις μέρες της εξεγερτών που σύστασαν τη MME λειτούργησαν σαν το πιο πρωτηγότερο πύργονα δημιουργίας καινωνικής αύξησης (tότε διαρκώς απέφευγαν να διεισδύουν σκινής από τις αγκαδές πορειών της γενιάνς τους). Σημερά πιστό δύο μόνο στα συμφέροντα των αρεντικών τους αλλά και στη ίδια τους πις δομή με μία χερούλωγης, είτε προπαγανδίζοντας τον "πατριωτισμό των νέων μέτρων" είτε προντίζοντας τη καινωνική διασφαλίσκεια με τη γνώριμη αδιαλλοίξια τους προς μια εξουσία που δεν μπορεί να φέρει σε περας το "καθαρισμένο" λειτούργημα της. Κα δύον πορά την κρατική καταστολή, πολλές φορές αυτή μένει "διακριτική" στο πλάνο αφίνοντας διάφορες παρακρατικές ομάδες -στα πρότυπα των οράδιων της δεκαετίας '70 και '80- να αναλόβουν το δύσκολο ρόλο του εκφοβισμού. Μια γνώριμη πραγματικότητα για όλη τη λατινική Αμερική.

Τα μεγαλύτερα συνδικάτα (που κι αυτά ενώπιο γίνονται "σκληρό" με την εξοικιαστική προσπάθειαν που επαναπειρούνται στην καινωνική αποδοχή, καμένη πολὺ πριν τη γεγονότα τους κεχμάνα και στενά συνδεδέμενα καθώς είναι με τη κρατική διακερίτη προντίζουν "να ικανοποιούν τα λαϊκά απήματα"). Πολλές φορές είναι επιφανημένα στα να συνδιαπεριφύνονται μαζί με κρατικούς φορές και ενώπιοι εργοδοτών προγράμματα απασχόλησης προσδένται τις καινωνικές-πελατειακές σκέψεις, αλλά πορολατά ελάχιστα μπορούν -μέσα στη γενική χρεωκοπία- να συνεισφέρουν στην "ευηγενή" και ίσως συντηρημένη για αυτά ενασχόλησης της εκτόνωσης της καινωνικής διασφάλισης.

αντί επιλόγου

Οι συνεχιζόμενες μέρες οργής στον καλασμένο νότο δεν χωρούν σε έπομα σκήνωτα ή θριαμβολαγίες πόσο μάλλον μελλοντολογίες. Παρόλας δεν αναδεικνύουν μονάχα κάποιες "αυτονόμεις" τοπικές διαδρομές της καινωνικής οργής, το πατρέριο και αυθόρυμπο ξέποσμα ενόπλων στους δικαίους ποιοτικά και ποσοτικά αυτοφρήσεις το έσπειρασμα στα σκεδάνια μονονότιση του καινωνικού αυτοκαθορισμού. Το εξεγερτικό αυτό πείραμα έπειτα για αφράτη για τα καλά το στήμα στης αιγαίνωσης όχι μόνο των εκεί αναγεννώντων και καπωπομένων. Μια μεγάλη παρακαταθήκη ελυθερίας που μας αφράτη όλους.

μηνύματα από την ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

τα μεταφρασμένα πιστεύοντα ότικός από κάποιες δικές μας περιλήψεις του ακολουθούντων εκρήκτων από πορευτικούς κυρίων δικτυακούς κώρδους, καὶ κατατίθενται εδώ σε μια προσθέτηση όχι μόνο αντιτεληφορόφορης, αλλά και βαθύτερης καταγόνως την γεγονότην στη γηρά αυτή, για τη κάλυψη όσο το δυνατότερο των τεράστιων γεννηταρισμάτων (καὶ οὐδὲ μόνο) πιστεύοντων του μας χωρίου, για το ἄκλιμα της κρατικής καὶ της αλληλεγγύης. Η κατανόηση ενός κοινωνικού περιάστατος που δέλει να πρέπει προς την κατεύθυνση της ελεύθεριας, πιστεῖ για μας από εδώ μια καθηρή ματιά στις κρατικές, στις ελεγχούσες, στις τελεταρισμούς καὶ τις αντιφάσεις που με μάκρου τρόπο γίνονται και φρέτες στα παρακάτω κείμενα.

Από τη λαϊκή συνέλευση του Colón (25/5)

"Οι ομάδες φρίκας να μαζεύονται κατά τις 20:00 στην πλατεία του Μάν. Εμείναν εκεί για δύο ώρες περίπου με βασικό σύνθημα "να φύγουν οι οικιστές". Κατά τις 21:30 φρίκας να φεύγουν από την πλατεία και να κατευθύνονται προς το θέατρο Κολόν. Εκεί είκαν μαζευτεί διαφοροί ανωτεροί δημόσιοι λειτουργοί για να απολαύσουν ένα μουσικό γκαλά.

Η αστυνομία είχε φροντίσει να φολάρει με μεγάλο αριθμό - τόσο έντονόλινό όσο και με πολιτική- οργάνων της τάξης και με κλούβες της εισόδους του κτηρίου. Είχε όμως ξεχάσει την είσοδο στην οδό Τουκούκουρου.

Κατά τις 22:00 ο κόσμος έφτασε στο χώρο και καθώς περνούσε από την οδό Τουκούκουρου είδε την αφόλακτη είσοδο. Περισσότεροι από 250 από τους συγκεντρωμένους μπήκαν στο κτήριο φωνάζοντας "να φύγουν οι οικιστές". Την ίδια ώρα οι αστυνομικοί μπερδεμένοι έσπευσαν προς τα εκεί για να εμποδίσουν την είσοδο και στους υπόλοιπους. Όμως πάντα άργα, ο κόσμος που είχε μπει μέσα πάντα ανέβαινε στη σπανία με συνθήματα "σαν τους ναζί θα την πάθετε" και "όπου και να πάτε θα σας βρούμε". Η παράσταση σπαστότητα. Από τον χώρο την θεατών φωνάζοταν "φύγετε ψωλή" όμως οι συγκεντρωμένοι είχαν κρεμάσει τις σημαίες τους δηλωνούντας την παροστοσία τους. Το σύμβαν κράτισε περίπου 20 λεπτά αριό την αστυνομία στοιβακά κατάφερε να απομακρύνει τον κόσμο. Οι καταληπτές μνήματα είχαν νικήσει για να συνεννιστούν τους περίους κύριους διαδηλωτές που είχαν μείνει είχαν προποδεύσαντας να κρατήσουν μακριά τους μπάσους. Στις 22:30, μακριά πα από το θέατρο οι ομάδες μαζεύτηκαν στην οδό Λαμπερτόδ. Κάποιοι γύρισαν να ελέγχουν μήπως κάποιος είχε μείνει πάνω. Αργότερα κάπικι μα ομηρικάνικη σημαία. Το θέατρο ζανακούκλιθηκε και πάλι κατά τις 23:00. Μετά και από αυτή την κίνηση ο κόσμος φρίκη να διαδίδεται."

Νέο βιοτεκνίο καταλαμβάνεται και μαίνεται σε λειτουργία.
Στην περιφέρεια Ρομένγα λειτουργεί το τυπογραφείο Τούλαβέρτ.

25/5

"Το αφεντικό, ένα άταρο του οπαίου οι δραστηριότητες είναι αστατείς και συντίθεται να συνεργάζεται με τις αρχές για διάφορα γνήσιατα, να φοροδικείσεις και να κριτικά λεπτά στους υπαλλήλους του, αποφέστε μια μέρα να κλέβεται την επικείρωση και να αποκληθεί με κάτι που κανείς δεν γνωρίζει. Εμφανίστηκαν οι πιστωτές, τους οποίους συντίθεται να κακοπληρύνει και θέλουν να αδειάσουν το χώρο.

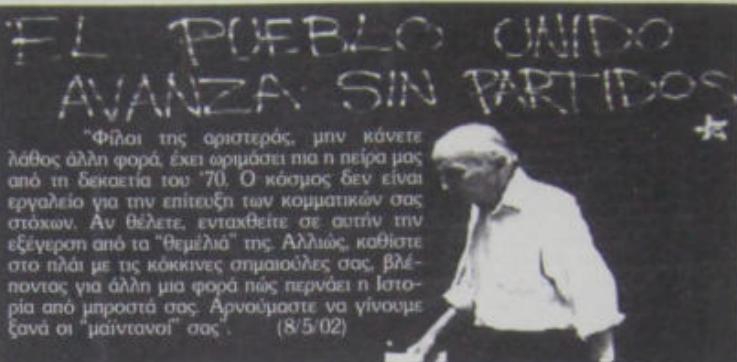
Οι γραμμήραιοι τους εμπόδισαν, και τώρα, μια βδομάδα μετά, διουλεύουν για να βγάλουν ένα βιβλίο για τις λαϊκές συνέλευσεις. Χτες τέθηκε σε ιστό τη κατάσκεψη από τους πιστωτές, σε χρόνο ρεκόρ για το δικαιοτικά δεδομένα. Καθώς όμως οι καταληπτές εργαζόμενοι με τη στήριξη της λαϊκής συνέλευσης της Πομπέα, αρνήθηκαν να παραδοσούν το έντυπο υλικό, ο ενιατόδοχος, των πιστωτών έφερε στην πόρτα την αστυνομία, παραλαβότα όμως οι εργάτες μπόρεσαν να συνεχίσουν να διουλεύουν. Στο τέλος της εβδομάδας ο κίνδυνος πέρασε, όμως η απειλή της κατάσκεψης είναι ακόμα ορατή, για αυτά είναι αναγκαία η όσο δυνατόν μεγαλύτερη αλληλεγγύη, για να συνεχίσουν οι εργαζόμενοι να διουλεύουν."

Escache-κράξιμο στα κέρματα της αριστεράς 85

"Στις κινητοποιήσεις που είχαν αποφασιστεί για την παρατηρητική από τη διαουλωνούσα συμβολή του Centenario, τα μέλη των συνέλευσεων ανακάλυψαν πως δεν υπήρχε μέρος ελεύθερο που Buenos Aires για να πραγματοποιηθούν. Τόσο η πλειονότητα του Món ίσσο και ο Οβέλλακος είχαν από νωρίς καταληφθεί από μέλη διάφορων κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς, που προσπαθούν να δώσουν γραμμή στις συνέλευσεις.

Οσες συνέλευσεις (διο όμοιας αντιπρόσωπων τη γεγονός, συγκεντρώθηκαν ανάμεσα στις πλατείες-ορόσταση των αγώνων) κάνονται escache στους μηχανισμούς της αριστεράς, που προσπαθούν να δώσουν γραμμή στις συνέλευσεις."

[το escache ("κράξιμο") είναι μια πρακτική δημοσιοποίησης-καταγγέλιας που κυνηγάει στα χρόνια μετά τη πάση της κούνιας του 76-83. Ο κόσμος τότε μαζεύοντας έξω από τη σπίτια "ευπόλιτων" (όσο και ανέγγιχτον από το μετέπειτα καθεστώς αυτικής δημοκρατίας και εθνικής συμφιλίωσης) συνεργάτες τη βασικιστικής κούνιας φύλανε συνθήματα και έβανε τους τοίχους των σπιτιών τους προκαλώντας εγκωματικό θύρωφο και συχνά έκανε επιθέσεις καντινών τοις.]

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ καὶ των PIQUETEROS

To MTD (κίνημα των ανέργων) έχει συγκριθεί τα τελευταία χρόνια και αποτελεί ένα πολύσυλλεκτικό κίνημα. Πρόκειται για ομάδες ανέργων (κυρίως στην επαρχία αλλά και στις vilas miserias-της παραγκουπόλεις δηλαδή στα περίχωρα των μεγαλών πόλεων) που συγκροτήθηκαν επί αιδούρη με οριδόντες δομές επί αποτέλεσμα κίνησης από "φερμανίενα" αριστερά κόμματα (κυρίως μαστίσκος ή τραϊκιστές). Όπως και στις συνέλευσεις γεννούντος είστη και αυτά τα κινήματα δεν έχουν συγκεκριμένη και ενιαία ταυτότητα αλλά το καθένα συγκρετό του ιδιαιτέρου του λόγου και κρατά την αστονομία του. Η πολλισυλλεκτιότητα τους σε πολλές περιπτώσεις (η συνέλευση δηλαδή αντιεργατικών δομών με αριστερές λογικές πρωτοπορίας) όπως κυρίως απαιτείται κοινή δράση στο δρόμο, γίνεται και το πεδίο ζεκαθαρίσματος αυτών των "συμμαχών". Δεν είναι λίγες οι φορές που όταν οι αριστεριστικές κομματικές εμμονές κατορθώσουν να ελέγχουν καποτες αμέσως υπάρχουν διασπάσεις και επαναπορεύονται στην σκηνή, όπι βέβαια μόνο από αντίπολους κομματικούς μποραντόμενους αλλά και από αυτούς που επιθέμονται να παραμείνουν έξω από λογικές συνδιαλλογής και διαμεσολάρπησης. Μέσω σε όλο αυτό το κώλυ του επωτερικού ανταγωνισμού δεν είναι πυκαί ότι υπάρχουν αντιθετικά κέιμενα αρχών, σκοπών και λειτουργίας με την ίδια υπογραφή της ομάδας που ακούει και απόδιλοι του περισσότελοι. Το πανικό του καπελώματος είναι επιστήμη στα κέρια των μαχαπικών πιναριών μαρβιστικών αρέσκιων.

Επιστολή στο διοδίστημα για το MTD-Aníbal Veron (μέσα Μάν)

(η ομάδα αυτή είχε στησει ένα δίκτυο από αυτοδιαχειριζόμενα εργαστήρια, φορούς, εστιατόρια κτλ.)

"Στην αρχή υπήρχαν άταρα επιφορτισμένα στο να διευθύνουν την παραγωγή και να δίνουν ευτοίλες, αλλά αργότερα αποφάσισαν πως πρέπει όλοι μαζί να επιλέγουνται τι θα παραχθεί, σε ποιες ποσότητες και πώς. Ακόμη και ο εξοπλισμός και τα εργαλεία που κρεάτισταν για την παραγωγή κατασκεύαστην έπιπλωμάτην από τους ίδιους τους εργάτες." λέει η Nekia Jara από το MTD-Aníbal Veron. Υπάρκε οπως λένε και οι ίδιοι, απόλετη σκέψη ανάμεσα στον τρόπο οργάνωσης και τους επιδιωκόμενους στάχων. Οι piqueteros του Aníbal Veron αυτοπροσδιορίζονται ως αντικαπελάκιτες, ανεξάρπτοι από πολιτικά κόμματα (αντιπροσδιομένων και της αριστεράς) και από τα συνδικαλιστικά κέντρα. Ορίζονται 4 αρχές για την οργάνωση: την οριζόντια δομή, τη συμμετοχική πορεία, την άμεση δημοκρατία και την αυτονομία... Στο φαράν του Solano δουλεύουν 20 άτομα. Σε μια μέρα αν άλλα δεποκρύπτουν καθώς βγαίνει 200 κιλά φιάλι με το οποίο πηγαίνει στο εστιατόριο 3 γευστούν. Αν περισσεύει πολλείται σε τηλι πολύ καμπήλωπερ από την κοθηρεμένη και τα έποδα προορίζονται για κονικούς σκοπούς.

Αποδοτικές που έχουν παρθεί στη διασυνομικαιών συνέλευση του Buenos Aires

(ενδεικτικά)

- Συγκαντρώσεις σε αστυν. τμήματα όπου κρατούνται συλληφθέντες.
- Δύο εικρόσανται από κάθε συνέλευση ανακλήτοι και εναλλασσόμενοι.
- Εσταθήσεις σε δικαστής του Ανώτατου Δικαστηρίου μέχρι να παραπομονή.
- Αλληλεγγύη και παρέβηση των εργατικών σύνδουν. Προσποτή γενναίης απεργίας.
- Διαδίκτυο της μείζως στις τιμές των τροφίμων.
- Απόλυτη αυτονομία και πλήρης ανεξαρτησία από κυβερνητικός ή άλλους μηχανισμούς.
- Σύστημα επιτροπής τεχνικού προσωπικού για την αποκατάσταση των καρδιμένων παροχών (ρεψάτες, νεράϊ ή άλλα).
- Επιτροπή αστυν. που θα κατοργάρων τα εργαστήρια που έχουν κλειστεί, ώστε να αρκίσουν να δεν οκρυψούν ξανά υπό τον έλεγχο των γειτονών.
- Καταδεξή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.
- Κινητοποίησης των συνελεύσεων γενοντος με οργανωτικής των πριμετέτος, των εργαζομένων, και διάφορων βρίσκονται στο δρόμο.
- Συνέδημα "φωρί, μητέ, μόρφωστι, αδεβοτής του πραγματικού εποδήματος σε συνάρτηση με το κύρος των και να φέγουν όλοι".
- Η κίνηση αυτή να έχει αντικυβερνητικό χαρακτήρα. Οκι στη διαδεούσαλάβηση.
- Οι οικονομικοί πόροι κάθε περιοχής να βρίσκονται στα χέρια των συνελεύσεων.
- Επαναπατρισμός των κεφαλαίων που φρογούδισκαν στο εξωτερικό.
- Ο κύριος να κυβερνά μέσω των συνελεύσεων του.
- Συνάντηση και διάλογος για τις ιδιωτικοποιήσεις με την κυβέρνηση.
- Όση στην αποδημητική του εξωτερικού χρέους.
- Απόρριψη της ένωσης-προστάρησης της CTA (αριστερά συνδικάτο) στη διασυνομοσύνη.
- Εκστρατήγη στον Campolongo για τον αριστερισμό της λέξης "λαϊκή συνέλευση". (ο Campolongo (αριστερής λαϊκοτής) ήρθε στο κόμμα χρησιμοποιώντας αυτό το όνταρια).
- Να σταλούν τρόφιμα στους εξεγερμένους αδερφούς στο Τουκουμάν. (προκειται για την πολ. φτωχή επαρχία της χώρας που εδώ και χρόνια βρίσκεται σε απλόρ ομώνυμη ενότητα στην τοπική κυβέρνηση και σε γαλλική πολιτεύματος που έχει αποκτήσει τον έλεγχο της επαρχίας οδρεύοντας και δύο μόνο έχει αποδίδει επαγγελτές εργατώντας εργαζόμενους αλλά και έχει αυξήσει τις τιμές παρασήμων υγρών.)
- Συμένων στους σταθμούς του μετρό για τη διεκδίκηση μειωμένου εποπτηρίου στους φοιτητές.
- Οργάνωση κοινωνικής ανταποκρίσης ενότητα σε κάθε πληρωμή (φόρος, συγκονινής, λογορίσμοι κτλ.)

Επέρχεται για τη διασυνομική συνέλευση του Buenos Aires [7/5]

"Η κατάληξη της πλοτείος του Man από τις συνέλευσες κάθε Πέμπτη, αποφασίστηκε να γίνεται πιο μακριά από τη μέση. Η συμμετοχή στις συνέλευσες έχει μειωθεί σημαντικά. Πιο σημαντικά γίνονται και τα esstaches και οι άλλες πολιτισμές μέχρι πρότινος ειδικότητες, και συγκεκρινάς στις γειτονιές. Από το 150-200 άτομα που αρχικά συμμετείχαν σε αυτές τις συνέλευσες γενούνται τώρα παραβρίσκοντας 50-60 (στις γειτονιές γραμμές). Παράλληλα δημιουργούνται νέες συνέλευσεις. Φαίνεται πώς ο κόσμος απομάκινε μικρότερα και πιο εύκλιτο ασκήτικα.

Για κάποιους ο κόσμος καρδιάστηκε από την πολύτιμη δραστηριά συμμετοχή και παροκοπή στο δρόμο. Άλλοι πιστεύουν πώς η αριστερά κόμματα, που προσποιούνται να αποτελούν επιρροή, έστειλαν πολλούς στα σπίτια τους.

Η κατάσταση πάνω σταθερή είναι τις 21/4. Η διαμεριστική συνέλευση ακολούθησε διάφορες προσέπτες για την πρωτοβουλία. Η ψηφοφορία δεν ήταν καθόλου "καθόρι" (προς άφελος του εργατικικού Polo Obrero). Κι όταν ήρθαν στα κέρια τα μέλη του PO με τα μέλη του MST, πολλοί συγκάπτηκαν με την κατάσταση...

Ακόμη και τα μεγάρα αριστερά κόμματα ενδιναρμότηκαν "φρερόντας" - νεαρό κορίτσις- μήδη, δημιουργώντας οι αυτά αύξετες κι εκπειρίζοντας τον κόσμο... Στις 28/4 η διασυνομική (μετά από πολύτιμη και έντονη καρφέντη) αποφάσισε ότι κάθε συνέλευση γενούντας πρέπει να έχει μία φέρε κι έναν εκπρότυπο (σημ. για να γίνονται διεδοκότερες οι καρφέντες), αν και η παροκοπή όλων κρίματα σημαντική για την άμεση συμενότη. Οι συνέλευσες βγήκαν ενδυναμωμένες από αυτή τη διαδικασία.

Τι εργαζόμενος "La Nación" προσφέρνει τα προστατευόμενα διάφορων μη κυβερνητικών οργανώσεων στη συνέλευση; Η απάντηση πέρα από την παρέμβαση της καταράδος πέρα από τη στηγάνη να ακματίζεται με το οργανωτικό τρόπο (εννοεί στις συνέλευσης). Οι ΜΚΟ* έχουν κάπια πολλή σημαντική δουλειά στην ανάπτυξη των υποκράτων και των δικαιωμάτων τους πολιτών..."

* για περαστέγματα της "Asociación conciencia" που ιδρύθηκε το 1982 λίγο πριν την "αποκατάσταση" της "δημοκρατίας" από 20 γενναίες Υπερασπιστές των πολιτών σε καθετικές αστικής δημοκρατίας και πιεστούν ότι αυτό που ενοχλεί περισσότερο τον κόσμο είναι στη Βιένη Aires είναι η παραπομονή και η ροή νέων απόστραφα Πολλές από τις ΜΚΟ στηρίζονται από το ίδρυμα Ford.

"Στις προσπάθειες των ΜΚΟ και της αστικής συνείδησης των οργάνων και των αγώνων του κόσμου, η απάντηση είναι απόλυτη: QUE SE VAYAN TODOS! (να φύγουν όλοι). Γιατί υπάρχει η φτώχεια, η ανεργία, γιατί η δικτατορία κληροδότησε τους (επόμενους) εξουσιούς μας, γιατί ζησούσθηκαν όλα, γιατί οι ΜΚΟ στέκονται πάντα στο πλάι όλων αστών -αν δεν ήταν μέσα-, και γιατί αυτοί που φρουρούνται είναι αυτό που δια συνείδηση να γίνεται ο κόσμος αυτοργανωμένα."

ΛΙΓΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ "ΦΙΛΟΔΟΞΟ ΚΑΙ ΕΠΕΜΒΑΙΚΟ" ΚΡΑΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ.

ΤΙΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΚΕΣ ΔΙΑΠΛΟΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΉΝΝ

"για την αποπληρωμή του περιόδου εξωτερικού κρέος και με διελαύνειν την απρόδυση του ΔΝΤ και άλλων τετονών εναγμάτων να "βασθίστονται" στην ανάπτυξη της αργεντινής οικονομίας από τον πάτα. Η αργεντινή κράτος έχει εκπονήσει ένα γενικότερο σπελαιούμενο πόνον στους άρρενες του "εθνικού συμμέριστος" και της εξιμητέπτης πολιτευθυνών αρχέων. Μέσα από αυτό το πλαίσιο κινείται και το σχέδιο "το κρέος έναντι γης" που προϋποθέτει την πώληση σε πολιτευθυντικές περιόδους κινήσεων (κυρίως στην Παταγωνία) για την εκμετάλλευση του πλούσιου εδάφους και υπεδάφους. Δεν μας ενδιαφέρει στο προκείμενο μια τραγούδικη καταγγελία για το ενδεχόμενο της απάντησης της όποιας έννοιας "εθνικής ανεξαρτησίας" την στηγάνη που τέτοιες ακραίες ενορμώσιμων ποντών τους άρρενες της επικούρεως της γης που αποτελούνται με μία "νέα" μαρτιά αποκομιδής, μάλλον ότι πρέπει να ειδωθεί στα μα συνέπεια και ενδινόματα -με η κυρία προστηλήτα- της αποκομιδής της γης των εκπληνών. Σε μια περιοχή όπως αυτή της αργεντινής ύποτης προστηλήτης στην περιοχή της γης την επιτελεί των "εγκενικών" κρατικών επιφυλών. Εξάλλου πότε δύο έχουν ενισχυθεί εκεί σε διάφορες ασφαλείες μετά την Δεκέμβρη.)

(αι πρακτικά πληροφορίες αποτελούν σημαριτή από διάφορα κείμενα σπειρικά με το θέμα στο διαδίκτυο)

"Το Μεξικό το 1982 δήλωσε ότι δεν μπορούσε να ανταπεξίλθει στην αποπληρωμή του εξωτερικού κρέος. Στη σύσκεψη που έγινε στο Κελεφάρα των ΗΠΑ, οι υπουργοί διαφόρων μητρικών καρδιών, εργατικοί πύτες και διευθυντές πολιτευθυντικών αποφάσισαν ότι η λόη είναι η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου.

Το 1987, σε αυτό το πλαίσιο ο τότε αργεντινός υπουργός οικονομικών, πρότεινε να ιδιωτικοποιηθούν οι φρ. αερογραμμές. Η πρόταση των απορρεθτών εκ βούθηρων, τόσο από τον κόσμο, όσο και από τον ίδιο τον πρόεδρο Μενέτ. Λίγο καρδιά μετά ο Μενέτ αρχίζει να τα ιδιωτικοποιεί όλα και π. "κοπή γυναικών" κεριοτεί το επίτιμη. Η προαγάνδη των ΜΜΕ είναι στις απέις της περιπότες δικαντό όπλο. Αυτό επιστρέψει και τώρα για να γίνεται αποδεκτό "το κρέος έναντι γης" (deuda por territorio).

Στάδιο 1: έγεινε επικερπίας και οργανισμοί αγοράζουν μεγάλα κοινότητα σπειρικά με το θέμα στο διαδίκτυο

Στάδιο 2: πολιτική προναγώνδη - "οι αργεντινοί δεν τα καταφέρνουν καθό μόνοι τους"-, κύριος ενορκοπτηρής το ΔΝΤ και ο υπουργός οικονομικών των ΗΠΑ.

Στάδιο 3: καμπάνια για τη φερεγγύωτη, την αξιοπαθία και την οικοδημική ευαίσθηση των πολιτευθυνών:

Στάδιο 4: στο Chubut, τη S. Cruz, τη Neuquén, τη Γη του Πορός (όλες επαρκίες της Παταγονίας γίνεται γκάλον για το "κρέος έναντι γης". Το ΜΜΕ της αποκηπωτών.

Στάδιο 5: Ο πρόεδρος Ντουάνις διάρκεια σύμφωνο του διαστήμα οικονομικό αντικαθιστά με τη γη και να αποτίλλογον με το εξωτερικό κρέος.

Στις 22/3/02 αναβίωσε σε τρεις αγγλοαριεπικώνιες εταρίες να τον βούθησουν να κρέφει την γη και να αποτίλλογον με το εξωτερικό κρέος. Με άλλα λόγια στις διάρκειες αρρόδιες να διαφραγματεύονται το εξωτερικό κρέος. Αξιόλογη υποστηρίξανται από τον ίδιο είναι ότι σε μία από αυτές στη Zemis Communications, μεγαλομέτοχος είναι ο γνωστός πρώην υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ. Χέρια Κίτσονγκαρ, εμπνευστής στις δεκαετίες '70 και '80 της ανταλλαγής κρεών με τις ιδιωτικοποίησες και πατέρας της επαργυρώσεις του κρέος ως μέσω κατόπιντης και επέλασης.

Αόγος περί γυναικείας "ανεξαρτησίας"

Γυναίκα ανθρώπος, γένους θηλούκου, ενικός αριθμός. Πλήθυντικός αριθμός: οι γυναίκες Η γυναίκα σήμερα. Τα όρια ανάμεσα σε αυτό που είναι και σε αυτό που προσέμενουν οι άλλοι να είναι. Μία επίφανη ανεξαρτησίας.

Είναι ερωταρές ότι η θέση της γυναίκας σήμερα έχει εξελιχθεί. Έχει περισσότερες δυνατότητες, μπορεί να κάνει και να είναι πολλά πράγματα σε σχέση με το παρελθόν. Μπορεί να εργάστει σε όποιο επάγγελμα θέλει, μπορεί να κάνει καριέρα π.χ., να είναι οικονομικά ανεξάρτητη. Μπορεί να δημιουργήσει σχέσεις, να παντρευτεί π.χ., να κωρίσει με μεγαλύτερη περιπέτεια το παιδί της. Φαινομενικά η γυναίκα δεν εξαρτάται άμεσα από τον άντρα. Κατά πόσο όμως οι συνθήκες αυτές είναι ουσιαστικά απελευθερωτικές για τη γυναίκα; Δεν βλέπει και δεν νιώθει πως μια ιστορική καταπίεση να την βαραίνει και να την περιορίζει. Η γυναίκα σήμερα δεν κρύβεται. Θέλει να φαίνεται, όμως η παρουσία της γίνεται αισθητή μέσα από καθορισμένα πρότυπα που συνοδεύονται από τα ανάλογα χαρακτηριστικά κάθε φορά.

Αυτό γίνεται φανερό τόσο από τους υπόρχοντες θεσμούς όσο και από τα Μ.Μ.Ε που προβάλλουν θεαματικά τη γυναικεία ανεξαρτησία. Την κάνουν να νιώθει σπουδαϊκή και χρήσιμη μέσα από ποικιλά προϊόντα και ειδικά αφειρώματα αποκλειστικά για γυναίκες αντικαθιστώντας τη μοναδικότητα της με την τυποποίηση. Προσφέρομενα προϊόντα και ενδεκτικές συμπεριφορές που θα την κάνουν να ταιριάζει στο πρωθιμένο πρότυπο για τη σύγχρονη γυναίκα. Και όλα αυτά με απόλυτη οργάνωση και αρμονία αφού γύρω της έχει δημιουργηθεί μία ολόκληρη βιομηχανία που σπίρτεται στη γυναίκα μέσα από αυτά τα πρότυπα. Πρέπει να είναι ελκυστική, όμορφη, να φλερτάρει με τη θηλυκότητα της, δυναμική ή ναζιάρα ανάλογα με το ρόλο που θα επιλέξει, να απορρίπτει θηλυκά χαρακτηριστικά όπου χρειάζεται ή να φτάνει στην άλλη άκρη εξαντλώντας την ευαισθησία και τη στοργυκότητα της. Και όπου δεν υπάρχουν αυτά τα χαρακτηριστικά θα μπορεί να τα διορθώσει. Ότι δεν ταιριάζει θα μπορεί και θα πρέπει να εξαλειφθεί. Η αντανάκλαση που θα δέκεται από τον καθηρίστη της θα πρέπει να είναι εποκριτής προσδιορισμένη.

Η μόδα, τα κέντρα αδινατόματος, οι βιαμπούνιες καλλυντικών έχουν ανάγκη αυτή την επιφανειακότητα της γυναικείας απελευθέρωσης. Πρέπει να μπορεί να ακολουθεί τη μόδα, τις νέες τάσεις της γυναικείας ομορφιάς. Πλαστικές ανάγκες που υποκαθιστούν τις πραγματικές σε σημείο που να μην μπορεί να αντιληφθεί τη

διαφορά. Η γυναίκα πρέπει να βγαίνει έξω, να κάνει σκέσεις, να διασκεδάζει. Να νιώθει την επιδοκυριασία στα βλέμματα των άλλων, να καιρεται μέσα στο μίσθιστραστόν περιπλήγμα της. Είναι επιτακτική ανάγκη για τη σωστή λειτουργία του συστήματος η γυναίκα να καταναλώνει και να καταναλώνεται. Να γίνεται αντικείμενο. Μία γυναίκα που κούκλα. Δυναμική ή εύθραυστη δεν έχει νόημα, αφού έχει αλλοιωθεί μέσα σ' αυτό το πανηγύρι που ξεδιπλώνεται μπροστά της, που την κάνει να αισθάνεται πρωταγωνιστρια, ενώ σππ συνάντηση παραμένει απλός κομπόρος.

Είναι τελικά αυτές οι δομές που δημιουργούν τους όρους της σύγχρονης καταπίεσης της γυναικάς και υποθάλπουν την απόσταση ανάμεσα τους. Σήμερα οι γυναίκες δεν νιώθουν πιν παραμικρή αλληλεγγύη μεταξύ τους από αυτή που ίσως να βίωναν στο παρελθόν, δεν νιώθουν συνοχή. Διακατέχονται από έναν ανταγωνισμό που τις συνθλίβει προσπαθώντας να κάθε μία να ικανοποιήσει καλύτερα τους προτεινόμενους ρόλους. Βέβαιο αυτό μπορεί να δικαιολογηθεί ως έναν βαθμό αφού δεν αισθάνονται μα συγκεκριμένη απειλή να τις περιορίζει. Παλιότερα η απειλή πήτων ορατή, προέρχονταν από συγκεκριμένους ανθρώπους (από τον πατέρα, τον αδελφό, τον σύζυγο, ακόμη και από κάποιες γυναίκες της οικογένειας), όλα πήτων άμεσα και πέραν που να στραφούν, που είναι η ρίζα του εγκλωβισμού τους. Στις σύγχρονες κοινωνίες όμως παπειλή δεν έχει συγκεκριμένη μορφή και δεν είναι τόσο ορατή. Όλα είναι τέλεια κατοπινασμένα ώστε η γυναίκα παρόλες τις δυνατότητες που έχει σήμερα να ξακουλούθει να πιπάσι την ασφάλεια δίπλα σε έναν άντρα, να υπηρετεί νιώθοντας υπερθυμία για το ναικοκυρίο, να παραμερίζει τις δικές της ανάγκες για των άλλων και τελικά να επαναπαύεται μέσα στην φυσιολογία της ελευθερίας που έχουν στήσει πανηγυρικά γύρω της αποδεικνύοντας ότι η θέση της σήμερα δεν έχει απεγκλωβιστεί ουσιαστικά από τα παροδοσιακά πρότυπα παλαιότερων εποχών.

Οι δομές αυτές όμως δεν είναι ακλόνητες, μπορούν να αποδυναμωθούν, το ακνικό μπορεί να αλλάξει, οι όροι της καταπίεσης που μπορούν να αντιστραφούν, δημιουργώντας τη διδικτηριά τους όρους της ελευθερίας της. Διεκδικώντας την αυτονομία της μέσα από δικές της επιλογές, απορρίπτοντας τα προτεινόμενα πρότυπα και τους ρόλους που προβάλλουν τις συνθήκες της οινελεοδηρίας της.

Οργανικό μέρος της βιομηχανίας των Μ.Μ.Ε. ακρογωνιαίος λίθος και συμπληκαμένη μορφή της ιδεολογίας της μαζικής απεύθυνσης, η διαφήμιση διεκδικεί τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο οπλοστόσιο του Θεάτρου, υπερσκελίζοντας την πρωταρχική υποβολητική στις ανάγκες της Αγοράς φύση της.

Το ψητούμενο της προβολής ενός προϊόντος που χρειαζόταν να εκπληρώσει η διοφήμισή του παραμένει κυρίαρχο. Ωστόσο, οι παράπλευρες λειτουργίες ενός διοφημιστικού μηνύματος έρχονται πιο να πάρουν ιστορίανα μέση στο πλάι της εμπορικής του αξιοποίησης.

Ο διάκοσμος που πλαισιώνει το διαφημίζοντα προϊόν μορφοποιεί όλα εκείνα τα σημεία που αποτελούν την κατεστημένη αντίληψη περί ζωής και των αξιών που την διέπουν. Η διαφήμιση ενός αυτοκίνητου, πέρα από τα χαρακτηριστικά που υπόσχεται πως, θα αποκτήσει ο επιδίδος κάτοκός του, προβάλλει και επιβάλλει ταυτόχρονα από το στύλο ντυσίματος, εμφάνισης, συμπεριφοράς και επιθυμιών που συνοδεύουν το προϊόν μέχρι και τον τύπο εργατικού συντρόφου που κρείαζεται ο πελάτης για μια επιτυχημένη αγορά. Η διαφήμιση μορφάζει ιδιότητες. Αν έχει συμβείσει όλα τα προγούμενα τότε κρείαζεται και το κατάλληλο αυτοκίνητο για να ολοκληρωθεί η [καταπευασμένη] προσωπικότητα σου.

Η δημιουργία προτύπων, ρόλων και στρεοτυπών καταλαμβάνει μεγάλο μέρος των επιδιώξεων αυτής της 'επιστήμης' που δεν είναι τίποτα άλλο από μια γλώσσα συμβολισμών, σημείων και σημαντικών που εκφράζουν συγκεντρωμένα δύο κανένα άλλο μέσο της προστακτικές του συστήματος προς τους υπικύρους του.

Η διαφήμιση, ένα και εξοχίν μέσο χειραγώγησης, ένας διόρειος ήπος μπροστά στις πόλεις της ανθρωπινής συνείδησης, ένας κώδικας αποτελούμενος από κυριαρχικούς όρους και νουθεσίες, κατορθώνει να είναι τόσο νομιμοποιημένος και κοινωνικά αποδεκτός ώστε έκει αποκαπούπτεται συνεπόδιστα κάθε έκφραντη προσωπικής και κοινωνικής ζωής.

Η γλώσσα

ENERGY BELIEF POWER SPIRIT VISION

Με την απλόκερη βοήθεια κάθε μορρής τέκνης και στρατιώς από θεωρητικούς γραφίστες και καλλιτέχνες στις τάξεις της μια ολόκληρη βιομηχανία μποκανορραφεί και σχεδιάζει αστατάπτα για να μας ορίζει σκέσεις, συναυσθήματα και συμπεριφορές. Μια τεχνική ψυχαλογικών επιδράσεων πολύ κοντά σε αυτό που γνωρίζουμε ως πλήσιο εγκεφάλου την οποία επηλήκως οι διασκειριστές της έκουν ανάγει σε 'τέκνη' και 'επικοινωνία'.

Ένα είδος επικοινωνίας όπου, πίσω από την έντεντα φροντισμένη εικόνα, κρύβεται μια μονοδρόμη βίση απεύθυνσης, δίχως κανένα σημείο διαλεκτικής και με ελάχιστα περιθώρια άρνησης των προσταγών της.

Η απόρριψη αυτής της επιβαλόμενης συνθήκης φαντάζει δύσκολη δίχως να είναι όμως. Οι διαδρομές που οδηγούν σε αυτήν απαιτούν πρώτα από όλα την επίθεση σε κάθε σπιρρή και χάρο που εκφράζεται ο κυριαρχικός λόγος, η εικόνα του, η ίδια η υλικότητά του. Μια συνολική κριτική και ρήξη για την ανατροπή του Πολιτισμού των εμπορεύματων, του Θεάτρου και της κειραγώγησης.

TOU ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Το πεδίο αναφοράς της βιομηχανίας της διαφήμισης είναι απεριόριστο, τόσο σε θεματολογία δύο και σε τρόπους προώθησης. Η χρήση των εικόνων, του λόγου, της μουσικής, σε ευέλικτα μικρής διάρκειας από, δίνουν τη δυνατότητα όρεσης επιδρούσης στο θυμό και την συνείδηση των ανθρώπων και σε συνδυασμό με την επαναληπτικότητα καθώς και την απανταχού παρουσία τους, αποτελούν ένα πανίσκυρο όπλο επιβολής.

"ΟΙ Ξένοι μας γρίφωσαν τις δούλειές μας"

Η φράση "οι ξένοι μας πάρνουν τις δουλειές" μπορεί να ακούγεται από φασίστες και φρενιαδέμνους μικροστούς, μπορεί να υποστηρίζεται από πρόσωπα και Μέσα του "δημοκρατικού πλουτοδιώματος" αλλά δεν πάει να παραφύλαξε στο πίσω μέρος του μυαλού μεροκαμπάρηδων και ανέργων. Σχεδόν αρχέγονο επιχείρημα για την ιστορία της εργατικής τάξης, που μπορεί κανείς να το συναντήσει συντίθιμα σε περιόδους κρίσης της ευρωπαϊκής οικονομίας του περασμένου αιώνα, σε Αγγλίους εργάτες ενάντια σε Ιρλανδούς μετανάστες, Γάλλους εργάτες ενάντια σε Βελγούς μετανάστες. Η ρίζα του όμως δεν πάει παρά η απειλή των αφεντικών να φέρνουν εργάτες από άλλες κάρες κάθε φορά που οι ντόπιοι εργάτες απεργούσαν σγνωνόμενοι για την καλυτέρευση των συνθηκών ζωής τους. Μια απειλή που συχνά πραγματοποιούταν εκτρέποντας τις κατευθύνσεις των εργατικών σγνώμων και πορθούσαντος έναν θανάτιμο ρατσισμό ανάμεσα σε εργάτες διαφορετικής καταγωγής. Σήμερα, καθώς οι κοινωνικοί και εργατικοί αγώνες είναι σε όψει, προφανώς, δεν αποτελούν τον κύριο στόχο των κυριάρχων δυσορά το κειρισμό από μεριάς τους της υποθέσης της μετανάστευσης. Η ελληνική "εθνική" οικονομία "αρκείται" στην ανεμπόδιστη λύση της να λεπλατίσει κάθε ανθρώπινο πόρο που θα βρει στο δρόμο της προς μακροποίηση των "ευρωπαϊκών προοπτικών" ενός συμπλεγματικού κράτους και φρεσκά των ορίζεων των τυχάρκωστων αφεντικών.

Η κοινωνική επιχείρηση του επιχειρήματος "οι ξένοι μας πάρνουν τις δουλειές" οφείλεται στην επιβεβαιωμένη φανομενικότητα του. Δεν είναι τυχαίο ότι διακρίνεται μια δυσκολία, αλλά μερικές φορές και μια απρόθυμη, από ανθρώπους που αντιπαλεύουν το ρατσισμό να αντιμετωπίσει αυτό το επιχείρημα στην ίδια τη βάση. Με το να μεταποιούνται οι απαντήσεις σε ένα

ανακαλύπτουμε για κάθε μόδη: ότι εκβρέεται την πραγματικότητα, εξοπρεπώντας, φυσικά, κάποια συμφέροντα.

Κατ' αρχάς, η ανεργία είναι παράγωγο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Οι παραγωγικές διαδικασίες απαιτούν νέες τεχνολογίες που με τη σειρά τους επιφέρουν στοβάρες αλλαγές στη δομή παραγωγής και στον καταμερισμό εργασίας, καταργώντας, εντέλει, πολλές θέσεις εργασίας. Υπάρχουν επιπλέον τα κεφάλαια που δεν αξιοποιούνται με τρόπο ώστε να αποφέρουν την απαιτούμενη αισχροκέρδεια, να καταστούν ανταγωνιστικά και επομένως "βιώσιμα" στον αδυσώπητο κεφαλαιοκρατικό κόσμο. Αυτά τα κεφάλαια "εκκαθαρίζονται" ακυρώνοντας και την μιθωτή τους ενοάρκωση. Ένα άλλο σημαντικό σημείο είναι ότι η ίδια η αγορά εργασίας δεν μπορεί να ιδιωθεί ξέκαρα από τον τρόπο που αναπούσσεται συνολικότερα μια οικονομία. Αν ξεκάψεις ένα στίχο από ένα ποίημα αυτό σημαίνει -πέρα από την όποια σκοπιμότητα- ότι δεν θα καταλάβεις το νόημα του ή ότι δεν θα σε ενδιαιφέρει να το καταλάβεις. Με αυτή τη λογική, οι μετανάστες έχουν εδώ και μια δεκαετία τον κύριο λόγο στην υπότιμη οικονομική ανάπτυξη. Δεν θα μπορούσαν τα ελληνικά αφεντικά να τρογύρουν στο χρηματιστήριο αν δεν είχαν τα κεφάλαια που συγκέντρωσαν από την λεπλασία των

Ξένων

άλλο

πεδίο ή και σε

γενικευτικές αναγνώσεις στις αρχές του

ρατσισμού, δηλώνεται μια επικίνδυνη αδύναμια ώστε, όχι μόνο να μην αντιμετωπίζεται, εντέλει, ο δημαρχικός ρεαλισμός τέτοιων εποικειρήματων αλλά δυστυχώς, το αντίθετο να επιβεβαιώνεται.

Ο καλυδόνεος μόδης αυτού του επιχειρήματος είναι και ο μεγαλύτερη δόναμη του. Το ότι φανομενικά η ιστούς του είναι αυτονόητη, είναι και κίνητη υποκατάσταση της πραγματικότητας. Αν, ωστόσο, προσέβουμε ένα πρός ένα τα στακεία αυτού του μόδου δεν ανακαλύπτουμε τίποτε περισσότερο από αυτό που συντίθιμα

εργοτάν. Η αλπεία τους, βέβαια, δεν έχει εθνικότητα κι άλλες προπαγανδιστικές απδίες, αφού ακόμη και τα κέρδη τους από αυτόν τον τζόγο ή τα πάγκων αρνούμενοι να επενδύσουν στην "πατρίδα" τους ή τα επένδυσαν στον εξαδλιωμένο από τους πολέμους βαλκανικό περίγυρο.

Οι "ξένοι" εργάτες αξιοποιούν το μόδη τους σε δύο κατευθύνσεις. Ένα μέρος γίνεται εμβάσματα προς τη κάρα καταγωγής τους και ένα

άλλο, συντίθεται το μεγαλύτερο, καταναλώνεται στην υπόπια αγορά. Με αυτόν τον τρόπο ενισχύουν την δύναμη της κάτιστη καταναλωτικών αγαθών και, συνακόλουθα, την παραγωγή που με τη σειρά της αποφέρει την γενικότερη αξηση της απασκόλησης και μάλιστα ελλήνων εργαζομένων. Πιο συγκεκριμένα τα ποσά που διακινούν στο σύνολο τους οι μετανάστες είναι τόσα πολλά που η Τράπεζα της Ελλάδος με διευκρινιστική εγκύρωση της έχει επιτρέψει από 1/1/1998, το όνταγμα τραπεζικής καταθέσεων σε αλλοδαπούς που εργάζονται στην Ελλάδα. Ισχύει δοιούντος, στο προκείμενο, αυτό που όχι τυχαία "προστερνάει" την ρατσιστική προπαγάνδα όσον αφορά την συνεισφορά των μεταναστών στην "εθνική οικονομία".

Είναι αναμφιθίτιπο γεγονός ότι αν δεν υπήρχαν οι "ένοι" εργάτες που να εξαναγκάζονται να δουλεύουν για ένα κομμάτι φαγί, διαθέσιμοι από την ίδια ώρα της μέρας, καρίς τη στοιχειώδη ασφάλιση, ταυτόχρονα εκτεθειμένοι στην ποικιλία καταστολής δεν θα υπήρχαν πολλές από τις απηρεινές μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Την περασμένη δεκαετία, ο ανταγωνισμός, που επιβλήθηκε από την αναδιάρθρωση και τον εκσυγχρονισμό της παραγωγικής διαδικασίας, θα ήταν αξέπεραστο εμπόδιο για την συντριπτική πλειοψηφία των μικρομεσαίων επιχειρήσεων καρίς την λεπτοποίηση των μεταναστών. Εδώ δεν τίθεται θέμα για υποκατάσταση των υπόπιων εργατικών χεριών από τα "ένοι", απλώς, γιατί αν οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις αναγκάζονται να πρήσουν το υπάρχον εργασιακό καθεστώς θα είκαν κλείσιμο. Δεν θα μπορούσαν να αποσκολήσουν κανέναν ελληνα εργαζόμενο.

Αυτό που συμβαίνει και κανείς δεν μπορεί να αφιεβίτησε είναι ότι οι μετανάστες δουλεύουν σε δουλειές που οι υπόπιοι αποφέύγουν να δουλέψουν είτε επειδή είναι ανθυγειενές είτε επικίνδυνες είτε κακοπληρωμένες. Αυτές ακριβώς οι δουλειές υπάγονται στον τομέα των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και πρόκειται για προκαπαταλιστικές μορφές εκμετάλλευσης (μεταλλεία, καθαρισμός κτηρίων, κατώπιν προσωπικού νοσοκομείων, καιροστάσια, βουστάσια, πτυντροφεία, αλιεία, γεωργία, οικιακοί βοηθοί κτλ.).

Στην "μικροκλίμακα" της αντικατάστασης υπόπιων εργατών από "ένοι" - μια "μικροκλίμακα" δεν μπορεί να έχει ένα γενικευτικό κύρος, ο κύριος κλάδος που επιβεβαίνει την φαινομενικότητα είναι ο κλάδος της οικοδόμης. Ακόμη όμως και αυτή η φαινομενικότητα, ωστόσο, δεν είναι τυχαίο ότι δεν έχει μπορέσει μέχρι σήμερα να αποδειχτεί με αριθμούς.

Κυριαρχεί η αντίληψη ότι οι μετανάστες είναι η κύρια αιτία για την διατήρηση της παραοικονομίας. Πρέπει να σημειωθεί ότι η παραοικονομία είναι προϊόν περιόδων οικονομικών κρίσεων. Παραπέρα, αυτό που έχει προκύψει από στοιχεία είναι ότι οι μετανάστες δεν αποτελούν πλειοψηφία στις παραοικονομικές βραστηριότητες και ότι η απασκόληση τους προκύπτει από την ίδια την υπάρξη της παραοικονομίας. Ας αναφέρουμε ότι σύμφωνα με σχετικά πρόσφατα μελέτη του Εργατικού Κέντρου Αθήνας παραπέραιται μια εθνική κατανομή εργασίας. Σε αυτή συντίθεται οι Πολωνοί, Αλβανοί και Τσέρκοι πρόσφυγες απασκολώνται στις οικοδομικές επιχειρήσεις, οι Αιγύπτιοι, Πακιστανοί και Ινδοί σε αγροτικές, βαριές και ανθυγειενές εργασίες (όπως στον τομέα των φρατοεκφόρτιστών) ενώ ως οικιακές βοηθοί συντίθεται μετανάστριες από την Αλβανία, την Πολωνία, τη Βουλγαρία και τις Φιλιππίνες. Στον χώρο της βιομηχανίας του υγει και της διασκέδασης συντίθεται απασκόληση μετανάστριες από την Αλβανία, της υπόλοιπης βαλκανικής χώρες, την Ταϊλάνδη και την ασιατική ήπειρο. Συνεχίζονται, η παραοικονομική βραστηριότητα αναπτύσσεται κυρίως σε αυτούς τους κλάδους των μικρομεσαίων επιχειρήσεων που μόλις αναφέρθηκαν ως τομείς

απασχόλησης μεταναστών και που, με "επίκληση" του διεθνούς ανταγωνισμού, "προτιμούν" τους ανειδίκευτους, φτηνούς και ευελικτούς "ένοις" εργάτες. Επιστρένουμε παράλληλα, ότι το 1999, το 58,25% των συνάδου των μεταναστών, δηλαδή περίπου 206.000, απέφυγαν να δηλώσουν στα χαρτιά τους επάγγελμα, γεγονός που ερμηνεύεται μεταξύ άλλων και από τον πρόσκαιρο και ευκαιριακό χαρακτήρα της απασχόλησης τους.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό επιχείρημα είναι ότι "οι ένοι" ρίχνουν τα μεροκάματα. Αυτό που ισχύει είναι ότι τα αφεντικά θέλουν εργαζόμενους που να δουλεύουν "άτυπα" με καρπό μεροκάματο. Δεν τους ενδιαφέρει μόνο το καμπλό μεροκάματο όσο το "μαύρη" εργασιακή σχέση στο σύνολο της. Εδώ, συμβαίνει αυτό οι εργαζόμενοι με αυτά τα απαιτούμενα "προσόντα" να είναι "ένοι". Αν εν τω μετοχών, οι εργαζόμενοι που θα δέχονται να εργαστούν στα πλαίσια μιας "άτυπης" σχέσης με αυτό το καμπλό μεροκάματο πάντα ελληνες, κανείς δεν θα έβαζε στήμα να δικαθθούν από την χώρα γιατί απλά θεωρούνται "μέρος" αυτής της κάρας Ρατσισμούς...

Αν τη ρίζα της ρατσιστικής επιχειρηματολογίας βρίσκεται στην "αρχαιολογία του κεφαλαίου", τότε οι κλείσιμοι με μια αλληλογραφία μεταξύ πρωταγωνιστών των εργατικών σύγχρονων της ευρωπαϊκής "αρχαιότητας" που μπορεί και σήμερα να πυροβοτεί τα δικά μας προτάγματα:

Η οδελφούσην των λαών είναι απόλυτα αναγκαία για το συμφέρον των εργατών. Γιατί κάθε φορά που προσπαθούμε να βελτιώσουμε τη θέση μας με τον περιορισμό της εργότιμης μέρας ή με την αιξηση του μεροκάματου, οι καπιταλιστές μας απειλούν ότι θα φέρουν γάλλους, βέλγους, γερμανούς εργάτες, που μπορούν να κάνουν τη δουλιά μας με μικρότερο μισθό. Διατυπώσαντας συκνά η απειλή αυτή πραγματοποιείται. Σ' αυτό φυσικά δεν φταιει π η κακή θεληση των ευρωπαίων συνοδείων μας, αλλά αποκλειστικά η έλλειψη συντάσσων συνδέσμων ανάμεσα στους μισθωτούς εργάτες των διάφορων χωρών. (καιροποτήριο μήνυμα των άγγλων εργατών προς τους γάλλους εργάτες, Νοέμβριος 1863, Λονδίνο)

Η βιομηχανική πρόοδος, ο καταμερισμός της εργασίας, το ελεύθερο εμπόριο -αυτοί είναι οι τρεις παράγοντες που πρέπει να μας απασκολήσουν, γιατί υπόσχονται μια θεμελιώδη αλλαγή της κοινωνίας. Οι καπιταλιστές, κάτια από την πλευρά των περιστάσεων, αικονίζονται ως απατητές της εποχής συνασπιστικών σε παντοδύναμες οικονομικές βιομηχανικές ενώσεις. Αν δεν πάρουμε αμυντικό μέτρο θα συντριβούμε αλόπιτα. Εμείς, οι εργάτες όλων των χωρών, πρέπει να συνενθωδούμε και να βάλουμε ένα αμετάκλητο τέλος σε μια τάξη πραγμάτων, που απειλεί να διαιρέσει την ανθρωπότητα σε μια μαζα λιμοκτονώντων και σε γωνία κατάσταση υποβιβασμένων ανθρώπων απ' τη μα, και σε μια κλίκα πλουτοκρατών και καλοθρεμμένων από την άλλη. Για να πετύχουμε το σκοπό αυτό θ' αναπτύξουμε αλληλεγγύη μεταξύ μας (απαντητική επιστολή των γάλλων εργατών, σεπτέμβριος 1864, Παρίσι).

Καθώς εκφραζόταν ο κ. Καπιταλισμός, έπειτα από το στόμα του, σαν άσχημες λέξεις, οι πιο βαρειές δουλειές στο χώρα. Κανείς από τους γύρω ντόπιους που ήξερε δεν τις σήκωνε, δεν τους έδινε σημασία. Μόνο οι ένοι. Αυτοί τις σήκωναν βλέποντας τες σα διαμάντια, σα μικρούς θησαυρούς, μαθαίνοντας σιγά σιγά την ασχήμια. Του κ. Καπιταλισμού και των γύρω.

ΠΡΟΣΕΣΤΟ ΆΔΙ ΟΧΙ ΟΥΣΙΑ

“Η χώρα μας, η κοινωνία μας βρίσκονται σε μια πορεία ανάπτυξης. Η οικονομική, κοινωνική και πολιτισμική ανάπτυξη είναι η άλλη άφε της αρμυτικής θωράκισης και της αποτρεπτικής πολιτικής. Η ανάπτυξη και ο εκονογραφούμενός της Ελλάδας εγγυώνται και την αποτρεπτική της δύναμη, αλλά και η αποτρεπτική της δύναμη εγγυάται την ανάπτυξη και την ευημερία του λαού και του Έθνους μας.”

(υπουργείο εθνικής άμυνας - “πολιτική άμυνας”)

Το δόγμα πρέπει να υποστηρίζεται τον τρόπο διεξαγωγής των στρατιωτικών επιχειρήσεων στο μελλοντικό ύψος μάτης ο οποίος θα χαρακτηρίζεται από την ταχύτητα των ελέγχων, την επιχειρησιακό ρυθμό, την αποκεντρωμένη εκτέλεση, την υψηλή φυντότητα και την αυξανόμενη πολυελκούστητη.

(II. «Οι χεροί της δύναμης στο μελλοντικό επιχειρησιακό περιβάλλον», συλλίγος Γ.Β.Σ.

Σαρακηπηρατικά, για το πώς το ίδιο το έλληνο κράτος τοκούδεται τον εαυτό του στο νέο γεωποτεργικό περιβάλλον του διεθνούς ανταγωνισμού, είναι καλ το απόσπασμα που ακολουθεί (από το επίσημο σήμε της Γε. Βδ. Άμυνας): «Προκλήσεις αλλά και δυνατότητες απορρέουν για την ελληνική ασφάλεια, από τις εξελίξεις στο γεωποτεργικό ύψος των Βαλκανίων της Ανατολικής Μεσογείου στον οποίο εντάσσεται η Ελλάδα. Οι προκλήσεις προέρχονται από τη συνεχίζουμενη ρευστότητα και αστάθεια στο τρίγυρο Βαλκάνια - Μέση Ανατολή - Καύκασος και από τον ευτελέσμενο διεθνή ανταγωνισμό για την πρόσβαση των βιομηχανιών κρατών στους φυσικούς πόρους της Κεντρικής Ασίας. Η διεθνής θέση της Ελλάδας αποκτά επερόστητα ερείσματα, καθώς το επίκεντρο της διεθνούς ασφάλειας μετατόπιζεται από την κεντρική Βαρώση και από την ξεπερασμένη σύγκρουση Ανατολής - Δύσης στην περιμέτρο της Βαρηκατικής Πεπίρου και ειδικότερα στα δέρμα νερά της Ανατολικής Μεσογείου και στη Μέση Ανατολή».

Αν αγαπάς τη δράση

Οι Επαγγελματίες Οπλίτες έχουν τη δυνατότητα συμμετοχής σε ειδικές αποστολές, σε αποστολές ανθρωπιστικής βοήθειας και σε ειρηνευτικές αποστολές, στην Ελλάδα και το ξένωπερ.

Η τελευταία, «μεταφυχροπολεμική», δεκτεία είναι μια περίοδος ραγδαίων αλλαγών και εξελίξεων σε όλα τα πεδία της πολιτικής και κοινωνικής ζωής, τόσο σε παγκόσμιο όσο και σε τοπικό επίπεδο. Μέσα στο γενικότερο κλίμα αναδιαρθρώσεων της κυριαρχίας πια σταθερή και συστατική ελληνική συμμετοχή στα δικτυοεπικαία κέντρα εξουσίας, στο NATO και στις υπόλοιπες διακρατικές οικονομικές και πολιτικές δομές, εδραιώνουν την Ελλάδα ως αναπόσπαστο και ενεργό κομμάτι του Δυτικού κόσμου. Το ελληνικό κράτος εκουνγρονίζεται, ακολουθεί πιστά τις επιταγές της Ε.Ε. και τις νέες πολιτικές οικονομικής αριθμοΐς και κοινωνικού ελέγχου, επωφελείται από την εκμετάλλευση των μεταναστών για να στήσει το δικό του «οικονομικό θαύμα», κηρύσσει τον «πόλεμο ενάντια στη λαθρομετανάστευση» και δολοφονεί πρόσφυγες στα σύνορά του. Κάτω από αυτούς τους όρους «η οικονομική, κοινωνική και πολιτισμική ανάπτυξη» αποτελεί όντως μια πραγματική δυνατότητα για το ίδιο το κράτος, τα μεγάλα αιρετικά και τους ισχυρούς συνασπισμούς της ντόπιων κυριαρχίας. Για τα εκαποτμύρια των «νεόδηπων», του «κόδιμου της εργασίας», των «μεζονοτικών» και των κοινωνικών αποκλεισμών, η «εθνική ανάπτυξη» είναι ένα ακόμη εθνικό παραμήτι για μία θέση σε έναν φεύγοντα πλανή, που αφέλουν να πιστεύουν για να καταφέρουν να ανεκτούν και να διυνανέσουν σε μια ανταγωνιστική καθημερινότητα ταπεινώσεων και καταναγκαστρών. «Η οικονομική ανάπτυξη... ως ... η άλλη άφε της αρμυτικής θωράκισης και της αποτρεπτικής πολιτικής της Ελλάδος», αφορά τους επίδοξους πυρεμόνες, τα κάθε είδους «βιαλεκόδεμα», τους μεγαλοεπενδύσεις (τύπου Μυτιλήναιου, Κόκκαλη κ.α.) και υπέρμαχους της «οικονομικής διεισδυτικής σταθερότητας της Βαλκανία». Και είναι αυτού του είδους τα κυριαρχικά συμφέροντα που επιδιώκουν μια «ισχυρή Ελλάδο» με πυρεμονιές βλέψεις στην Βαλκανική, που πρέπει «διευκολύνεται» με ανταλλάγματα για το βομβαρδισμό Σέρβων και Κοσοβάρων και που στέλνει τους στρατό της σε όλες τις Συμμαχικές επικρήσεις (Πράκ, Ρουάντα, Σομαλία, Βοσνία, Αλβανία, Κόσοβο, Μακεδονία, Αργυρινιστάν). Μια «ισχυρή Ελλάδα» που εξολίστεται με υπεραυγκραντική και «έξυπνη» όπλα, εκσυγχρονίζει το νομικό της οπλοστάσιο, δυναμώνει τις μονάδες καταστολής, συμμετέχει ενεργά στην «αντί-τρομοκρατική σταυροφορία».

Και όλα αυτά πάντα με βάση το δόγμα που έχει εισάγει τα τελευταία χρόνια: «ισχυρή οικονομία - ισχυρός στρατός». Αν αυτό το τελευταίο μοιάζει με ανακρονισμό (μιας και ο στρατός δε φαίνεται να πάιζει κάποιο κυριαρχό

ρόλο στο εσωτερικό των Δυτικών κρατών, αλλά και εφόσον οι μεταξύ τους ανταγωνισμοί δεν εκφράζονται πλέον με στρατιωτικές συγκρούσεις), ο «ισχυρός στρατός» αποτελεί μια πάγια επιδίωξη κάθε κρατικής δομής: ο θεομόδιος πτυχαίνομάς του Στρατού πάντα και παραμένει πάντα ένα από τα πιο ισχυρά - και σίγουρα το πιο θωνατόφροφο από όλα τα - εργαλεία της κρατικής επιβολής. Και όπως είναι φυσικό επακόλουθο, όλες αυτές οι πολιτικές αλλαγές που πραγματοποιούνται τα τελευταία χρόνια, δεν θα μπορούσαν να αφήσουν ανέπαφο τόσο τον ίδιο του θεομόδιο του στρατού, όσο και κάθε είδους ιδεαλόγημα που πηγάζει από την υπάρχη και την λεπτομέρια του.

Ο πολυδιοικημένος «στρατός που αλλάζει» για να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις της σύγχρονης πραγματικότητας, εκουνγρονίζεται βάσει δύο κυρίων ακομητοτήτων. Αιρενός του νέου στρατιωτικού δόγματος (δηλαδή, των νέων πολιτικών και γεωποταπτικών προσανατολισμών του ελληνικού κράτους) και αφετέρου της παγκόσμιας αλλαγής στον τρόπο διεξαγωγής των αύγχρονων πολέμων. Σε ότι αφορά το πρώτο: εγκαταλείπεται οριστικά, μετά από 45 χρόνια, το περίφημο «δόγμα του ψυχρού πολέμου» επάνω στο οποίο οικοδομήθηκε ο ελληνικός στρατός (στην αρχή από τους Αγγλούς και την Συνεχεία από τους Αμερικάνους και το NATO) και στον από βορρά κίνδυνο του πραγματικού μπλοκ. Το μόνο που φαίνεται να παραμένει σταθερό (αλλά όχι και αναλλοίωτο λόγω των τελευταίων διπλωματικών προσεγγίσεων) δύλια αυτά τα χρόνια είναι ο ελληνο-τουρκικός ανταγωνισμός: «ο εξ ανατολίων κίνδυνος» δηλαδή και ο αποτρεπτικός ρόλος του στρατού που έχει κτιστεί μπροστά στην απελτωτική πορεία των ελληνικών συμφερόντων από τα αντιστοιχά τουρκικά.

Από «κει και πέρα, το ελληνικό κράτος μέσα από τις αλλαγές της «αντιστοιχίας» του πολιτισμού συντονίζεται με την περιφόρη «αντί-τρομοκρατική σταυροφορία, ενάντια στις λεγόμενες «ασύμμετρες απειλές», την «ιδαροϊκή τρομοκρατία» και τους κινδύνους του «κοινωνικού ανεξιτεγκτού». Ενώ επιδιώκει επίσης τη μόνιμη συμμετοχή του στρατού στις Συμμαχικές δομές και επεμβάσεις, για να ενισχύσει το ρόλο και τη θέση του στα διεθνή διεθνητήρια. Ενώ τέλος, επιδιώκει να υπερασπιστεί τα ιδιαιτέρα πυρεμόνες της Βαλκανίων και μέσα από την στρατιωτική ιστο-

κανονολογίες του θανάτου. Τα νέα, τεχνολογικά αναβολμασμένα, απλικά συστήμα-

τα (ποι επιτέρουν βαθή - κειρουργικά κτυπήματα στα ωτικά κέντρα του αντιπάλου μεώντας στο έλαχιστο το ρίσκο και τις απάλεις του επιτίθεμενου) αλλάζουν ραγδαία τις στρατιωτικές δομές και υποθέτεις «Οι σύγχρονες ανάγκες του πολέμου απαιτούν πλέον μαρτύρες και ευέλικτες, πολὺ καλύτερα εκπαιδευμένες και εξοπλισμένες Ενόπλες Δυνάμεις, με δικαδική οργάνωση... » (1), απαιτούν φοβερά εξειδικευμένο και «έμποτο» στρατιωτικό προσωπικό.

Μέσα σε αυτή την νέα πραγματικότητα, ο μαρικός στρατός κληρωτών -όπως τον ξέραμε ώστε σήμερα- φαντάζει «απαρχαιωμένος»: είναι δύσκαμπτος και αντιπαραγωγικός. Είσται ο ελληνικός κράτος προσανατολίζεται στη «συγκρότηση νέων ευέλικτων μονάδων ταχείς έπειρσης με σκετική αυτονομία και μεγάλη ικανότητα πυρός» (1) αλλά και στην-επαγγελματικό στράτευμα. Μετά την πρωτοφανή διαφήμιση της εκστρατεία που - παρουσίαζε την επαγγελματική θητεία και σαν μέτρο κατά της ανεργίας- οι πράτες φορινές μισθωτώρων έχουν τίδι αρχίσει να στηλεχώνουν το ελληνικό στράτευμα. **Η προσδιπτική τους φαίνεται να αντανακρίνεται σε δύο άρεσες ανάγκες του «νεού» στρατού. Η πρώτη αφορά την κάλυψη θέσεων μόνιμων κειριστών των νέων πολύπλοκων συστημάτων. «Δεν μπορεί όποις συμβάνει μέχρι σήμερα όλο αυτό τα οπλικά συστήματα να τα κειρίζονται ατόμα και κάθε έξι μήνες να αλλάξει ο καρποί, με αποτέλεσμα ένα απλικό σύστημα να παθαίνει πάρα πολλές φθορές... Με την εφαρμογή των διατάξεων αυτού του νομοσχεδίου παίρνουντας τους απλίτες ως μόνιμο πρωτικό πλέον και εξειδικεύοντας το συγκεκριμένο προσωπικό θα δοθεί η δυνατότητα το οπλικό σύστημα να έχει ένα κειριστή, επί παραδείγματι, δέκα ετών... Διότι όταν ένας κειριστής οπλικού συστήματος μένει πάρα πολλό χρόνο με το συγκεκριμένο οπλικό σύστημα, το γριετείται και το προσέκει καλύτερα και από τον εαυτό του» (2). Για μια ακόμη φορά την Ελλονία επιδιώκει να αντικεμενοποιείσει τον ανθρώπινο παράγοντα με απότερο σκοπό να τον μετατρέψει σε αναπόσπαστο εξάρτημα της πολιτείας της μποναής. **Η δεύτερη επειγόντα αναγκαιότητα που έρχεται να καλύψει η επαγγελματική στελέχωση του στρατού είναι η επάνδρωση των «ανθρωποτικών» κ.α. αποστολών που πρωθυβούνται σε εμπόλεμες ζώνες.** Με τον τρόπο αυτό ξεπερνιώνται και οι όποιες τάσεις απειδρκίας και αποδιργάνωσης παρουσιάζονταις σε αντιστοιχες αποστολές κλανούρωμένες από κληρώτας. Μιας και σε αντιστοιχες περιπτώσεις «ο επαγγελματιός κάνει απλώς τη δουλειά του» και δεν χρειάζεται να πιστεί για το οποιοδήποτε «δίκαιο» του σκοπού που καλείται να υπηρετεί. Ενώ επίσης οι κοινωνικοί κραδασμοί θα είναι λιγότεροι όταν θα αρκίσουν να επικατέρρουν μαζί με τις αποστολές και τα πρώτα (.) στημαστολημένα φίρετρα.**

Σε καρία των περιπτώσεων ωστόσο δεν εξετάζεται μεσοπρόθεσμα το ενδεχόμενο της κατάργησης της υποκρεωτικής θητείας. Οι δύο όψεις του

μπανανισμού αυτού (επαγγελματική - εφεδρική) σχεδιάζεται να συνυπάρχουν με συκνά διακλιμάτιμένες αρμοδιότητες. Η κατάργηση του καθεστώτος της γενικής επιστρέψεως και η ελάττωση της στρατιωτικής θητείας προκύπτουν από τη νέα οργανωτική δομή και όχι όπως προσπαθεί να μας πείσει η κυριάρχη προτορεία- από την άποψη «καλή θέληση» των κρατούντων. Ο εξανθρωπισμός του στρατού (με την εισαγωγή catering και καθαριστηρίων στους στρατώνες, αναβοθήσιμο των ΚΥΠΜ, της υποτιθέμενες «οικοκρατικές» μεταθέσεις, τις ευνοϊκές ρυθμίσεις για τους ανυπότακτους κ.α) αφορά μέτρα κοινωνικού εντυπωσιασμού ενός στρατού που αλλάζει πρόσωπο και όχι ουσία.

Αλλώστε, δουλειά του στρατού είναι ο πόλεμος. Η ορθολογική οργάνωση, η συγκεκριμενοποίηση των καθηκόντων και της εξειδίκευση στην εκπαίδευση των στρατευμάτων θα επικεντρώνεται συστατικά στο εγκλιματικό αντικείμενό τους. Η στρατιωτική θητεία πάντα ανέκαθεν ένα σκαλείο πειθάρχων, υποταγής και εθνικής διαπαδαγώγησης και αυτό σε συνδυασμό με τους «ενδιάμεσους» μιλιταριστικούς θεσμούς (παλλακή άμυνα, εναλλακτική θητεία) αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει. Αυτό που αλλάζει σήμερα είναι η ένταση και η μέθοδος της εκπαίδευσης των υπηκόων, εφόσον πλέον το κύριο δουλειό ιδεολογικής σφυριλάπτης και εκβιασμού της κοινωνικής συναίνεσης γίνεται κορίτσια μέσα από το θέμα και τα μ.μ.ε.

Ο πολυδιαφρασμένος ψηφιακός στρατός του 21ου αιώνα επιδιώκει να δημιουργήσει μικρές και ευέλικτες μονάδες καταστροφών και θανάτου, σκληρούς και ολοκληρωτικούς πυρίνες κρατικής επιβολής αποκορμώνους από οποιοδήποτε πεδίο έμπρακτης κοινωνικής κρίσης και εναντίωσης. Μέσα στη νέα ιστορική συγκυρία που διανύουμε, κάθε στρατός μικρός ή μεγάλος, εθνικός ή συμμαχικός, εφεδρικός ή επαγγελματικός υπηρετεί πιστά τους ίδιους αιματηρούς σκοπούς προσπίζει πιγμενοκία συμφέροντα, επιβάλλει την πιο στυγνή πειθαρχία, θεμελιώνει την κάθε «νέα» Τάξη και στο στόχαστρο του βρίσκονται πάντα αντικαθεστωτικοί, «τρομοκράτες», απειθαρκοί, εξεγερμένοι, πρόσφυγες, κάθε λογής «μειονοτοκία» και φιωχοδιάβολοι...

Και φυσικά οι διολοφονικές διαθέσεις του στρατού δεν αφορούν μόνο εθνικούς εχθρούς και «τρομοκράτες» που επιβούλευνται το «εθνικό μας δίκαιο» και τα πάτρια εδώπι. Ο εισαρτικός ρόλος του στρατού (η διατήρηση της έννομης Τάξης, η καταστολή εξεγέρσεων και γενικευμένων κοινωνικών συγκρούσεων) δεν καταργείται. Άλλωστε οι Ενόπλες Δυνάμεις χρησιμοποιούνται τίδι ενότητα στα μαρικά κύματα προσφύγων που δημιουργούνται σαν φυσική απόρια των καπιταλιστικών λεπτοτάσην και πολέμων όπου άμεσο ή έμμεσο εμπλέκεται και το ελληνικό κράτος, όπως είναι π.χ. το Αφγανιστάν. Ενώ τίδι δρομολογείται και η χρησιμοποίηση τους και κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων του 2004. Επίσης, η δημιουργία Ευρωστρατού αφορά και την ασφάλεια και την προστασία των δημοκρατικών δομών και στο εσωτερικό της Ε.Ε.

«Βέβαια ευρέως αποδεκτό ότι στις μέρες μας πραγματοποείται μια επανάσταση εκτός των στρατιωτικών υποθέσεων, η οποία μεταβάλλει ραγδαία τη μορφή των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Σημαντικό ρόλο σ' αυτή την επανάσταση παίζει η εξέλιξη της τεχνολογίας και για αυτό υπάρχει η τάση να αντικειμενιστεύται οι τρέχουσες και μελλοντικές προκλήσεις με την αξιοποίηση συστημάτων υψηλής τεχνολογίας. Σχολικός είναι η επίτευξη της νίκης με τη χρήση έξιπτων βομβών και πυραύλων μεγάλης ακρίβειας που βάλλονται από περοσκόπη από μεγάλο ύψος ή από πλούς σε μεγάλη απόσταση από την ακτή, στα κλαίσια εξεύρεσης της ίδιας λόστης που θα επιτρέψει την επίτευξη των αντικειμενικών σκοπών, χωρίς απώλειες και χωρίς χωρίς ασφαρή εμπλοκή των χερσαίων δυνάμεων. Η ανάπτυξη και η χρήση τέτοιων σκληκτών συστημάτων είναι σημαντική, επληρώματος είναι λανθασμένη και επικινδυνή η εντύπωση ότι αυτά και μόνο εκφράζουν για την εκτέλεση της αποστολής...» (1).

«Ο αμερικανός αριθμός των ενότων δυνάμεων, στρατηγός Σεσέκι, προειδοποίησε τους Έλληνες να προσπαθήσουν να μην αποκόφουν της Ε.Δ. της χώρας από την τοπική κοινωνία, συμβουλεύοντάς τους παράλληλα να μην καταργήσουν την υποχρεωτική στρατευτική θητεία, ότι και αν συμβεί. Η εθνική άμυνα τους είπε, είναι υπόθεση της κοινωνίας και αν αποσυνδεθεί από την τοπική κοινωνία τότε οι επαγγελματίες στρατιώτες θα γίνονται περίους όπως οι πυροσβέστες, και όταν αρπάξει κάπου φωτιά οι κάτοικοι λένε 'Η πυροσβεστική έχει την ευθύνη και τα μέσα για να τη σβήσει'. Σε καμία περίπτωση, τους είπε ο Αμερικανός, να μην αφήσεται την τοπική κοινωνία της Ελλάδας να κεί ότι 'η άμυνα της χώρας είναι υπόθεση των επαγγελματιών στρατιωτών'.

(Το Βήμα, 28/1/01)

Γίνε κι εσύ Επαγγελματίας Οπλίτης
η στολή σου πάει πολύ!

Προς
την στρατολογία Κορίνθου

Σχετικά με την απουσία μου
από το κάλεσμα του ελληνικού στρατού
τον Ιούλιο του 2001

Ανοιχτά να υπερετήσω τον ελληνικό
στρατό, όμις και αποκαθήποτε στρατό, διότι
αυτό έρχεται σε αντίδεση με την συνείδηση και
τις αρχές μου. Θεωρώ ότι ο στρατός αποτελεί
φυσικό εργαλείο στα χέρια του κράτους...

Αρνούμαται να διώσω την αξιοπρέπεια
μου σε αξιωματικούς δυνατωμένους από σθνατή
υπερηφάνεια, οι οποίοι δε προσπαθούν να με
μετατρέψουν σε άβυσμο οι, έτοιμο να σκοτώσει
και να σκοτώθει σταν η πατρίδα και το συμφέ-
ρον το Καπήσουν.

Το κράτος, η σημαία και η πατρίδα
έχουν φτιαχτεί πάνω στα πτώματα και τις σά-
ττες των πολέμων. Έχουν επινοηθεί από την
αριστική τάξη, με σκοπό τον αποτελεσματικό
έλεγχο των μαζών. Η "επανάσταση" του 1821 δεν
έλλαξε καμία από τις σχέσεις εξουσιαστών και
εξουσιούχων, απλά μετέφερε τον έλεγχο της
εξουσίας από τουρκικές σε ελληνικές χέρια. Δεν
έίναι περισσότερο τυχερός, εκείδη ήταν έλληνα
και όχι τούρκο αρετικό στη δουλειά μου...

Δεν αποτελώ μέλος κομισάρη δρηγοκευτί-
κής ή ευρηνόφελης οργάνωσης, ούτε ήταν την
αξιωση να υπερετήσω ευαλλασκτική θητεία.
Ανοιχτά συνολικά την ιδέα του στρατού, της
πατρίδας και της σημαίας, ως αναρχικός, ολικός
αριθμητής στράτευσης.

Γιώργος Πάτσης,
Θεσσαλονίκη, Ιούλιος 2001

Όσο αύνθησε και αν γίνεται η πραγμα-
τικότητα που αφορά την κρατική πολιτική μηχανισμών, όσο και αν ακόμη οι σχεδιασμοί της εμπειρικών προβλημάτων και αντιράσεων, οι προσποτικές της κυριαρχίας είναι σαρείς. Ο «νέος» στρατός (επανδρωμένος από αυθρώπινες μηχανισμάτων), μαζί και με τα νέα υπερούχα χρόνα όπλα που δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν από κανέναν άλλο πέραν των χειροτών τους, θα αποτελέσει ένα μονάρχικο και καθορι-
στικό μέσο επιβολής των κρατικών επιλογών. Αποκομμένος από αποιδόποτε πεδίο κοινωνι-
κών ανταγωνισμών που θα μπορούσαν να επι-
ρεάσουν το «φρούτη» του, πιστός εντολοδό-
χος και εκτελεστής διαταγών, η ύπαρξη του και μόνο θα μπορεί να αποτελεί αναστατωτικό πόρος
γενικευμένης κοινωνικής ανατροπής.

Μέσα στον συγκεκριμένο πολιτισμό, όποιος έκει τα όπλα ασκεί και την εξουσία. Αν δύναται αποσκοπούμε στην κοινωνική και απομι-
κή απελευθέρωση και στην καταστροφή κάθε είδους εξουσίας, δεν μπορούμε παρά να εμπο-
διόσουμε -στο μέτρο των δυνατοτήτων μας- την ενίσκωση του οπλοστασίου της κυριαρχίας. Ιδι-
αίτερα στην μετά της 11 Σεπτεμβρίου Εποχή όπου ούσιως ο Διπλός κόδρος στρέφεται προς τον ολοκληρωτισμό και επιδιώκει την καταστολή κάθε αυθεντικής κοινωνικής εναντίωσης. Και δεν είναι μόνο που ίσως κάποτε τα όπλα του στραφούν και εναντίον μας, είναι πολύ περισ-
σότερο που οι κάθε είδους «αντι»τρομοκρατικές εκπρατείες θα επεκταθούν ανενδοίσαστα και θα αιματοκυλίσουν πολλούς λαούς ακόμα.

Όσο το κράτος εξακολουθεί να εκβιά-
ζει την υποχρεωτική στράτευση και επιδιώκει να
μας κάνει συνένοχους στα εγκλήματα του δεν
μπορούμε παρά να αρνούμαστε την στρατιωτική
θητεία, ευρησσόντας και οριστικά. Και η ολική
όρνηση στράτευσης είναι ο μόνος τρόπος που
καθώς δεν συνδιαλέγεται με τον θεμό του
στρατού εναντίονται σε αυτόν με έναν πι-
στοπικό τρόπο στις αφομοιωτικές του ορέξεις,
και που μπορεί επίσης να επεκτείνει με έναν
ποιοτικό τρόπο την κοινωνική συνείδηση.

Η κοινωνική αποστολή της για την δημοσιοποίη-
ση και την ενίσκωση του προτύμου της ολι-
κής δρυποτης αφέντε να είναι μέρος στης προ-
ραιτίστης της αντιμετωπίσεως μας δρόσους.

Οσο ο κυρίωριος εθνοκρατική προπο-
γάνδια προσπαθεί να πορούσται σε συμφέρο-
ντά της σαν δίκαια και αναγκαία, δεν μπορούμε παρά να αποκαλύπτουμε διαφάνεις τα οποίαν και να δημοσιοποιήσουμε τα αισιό της. Η μοριά αντιπληρωφόρησης και η δρόση προς αυτήν την κατεύθυνση είναι απολύτως απαραίτητη καθώς απότελεσμα σκοπός μας είναι η καλλιέρ-
γεια μιας ευρείας αντιεξουσιαστικής και αντι-
στρατιωτικής συνείδησης. Όπου μέσα από την
δημόσια επικαιροποίηση και τις κοινωνικές
πρακτικές μας θα επιδιέξει να σαμποτάρει την
κοινωνική συναίνεση στους στρατιωτικούς (και
όχι μόνο) σχεδιασμούς της κυριαρχίας και να
οδύνει τις κοινωνικές και τοπικές αντιθέσεις.

(1). υφ. Εθν. Άμυνας, Λάζαρος Λιατίδης

(2). Μάρκος Γικονόγλου, στην πημάτια συζήτηση
της Βουλής για το νομοσχέδιο που αφορά τον
εποιγγελματικό στρατό

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Στις 26/3/02 καλούμαται να υπερετήσω στον ελληνικό στρατό.
Βεβεδή η μόνη σχέση που θέλω να έχω με κάθε είδους "υπηρεσία" και
στρατό είναι εγχρική, δηλώνω δημόσια την άρνηση μου να καταταγώ.

Τα σύνορα και η πατρίδα που με καλούν να φυλάξω δεν τα ανα-
γνωρίζω. Τα έδην, οι θρησκείες και οι γραμμές στο χάρτη που χωρίζουν τη
τη σ' "όλη μας" και των άλλων, είναι μια ακόμη εφεύρεση για τον διαχω-
ρισμό των ανθρώπων σε κατόπιν που βλέπουν σαν εχθρό το ένα το άλλο,
εντι με στρέφονται στους πραγματικός εγχρικούς, τα μικρά και μεγάλα
εργατικά τους. Είναι ένας ακόμη μηχανισμός για να επιτευχθεί η εθνική
ενότητα συντάξεις στην ταξική αλληλεγγύη, για να αιολθάνονται οι προλε-
τάριοι ότι έχουν περισσότερα κοινά με την αρετική τους παρά μεταξύ τους.
μόνο και μόνι μιστί έτυχε να γεννηθούν σε διαφορετικά μέρη, ακόμα και
αν αυτά απέχουν λίγη μέτρα.

Ο στρατός είναι ένας καταπιεστικός μηχανισμός, που λειτουργεί^{τολμώντα προς σφέλος των αρετικών και του κράτους τους.}

Μέσα στο ίδιο το κράτος, έρχεται να συμπληρώσει τα μαθήματα
υπακοής και υποταγής στην εξουσία που προσφέρει το σχολείο, προετο-
ιαζοντας τον καθένα να γίνει ένας πειθάνιος εργάτης που δέχεται ως
δεδομένες τις εξουσιοποιητικές σχέσεις που διέπουν αυτή την κοινωνία.
διδάσκει τον σεβασμό, την φαλλοκρατία, την δεσμοποίηση του ανδρώμανού,
την απομόνωση από το άλλο φύλλο, και δείχνει στην γυναίκα ως αντικεί-
μενο χρήσης ή υποκείμενο υπεράσπισης και μόνο. Σε καιρό ειρήνης ο
στρατός δρά ως πειραγοστικός μηχανισμός και ως φθηνή εργατική^{δύναμη, ενώ σε πειραγμούς συντελεκτικής έντασης στρέφεται ανοχυτά ενάντια}

σε κάθε ανταγωνιστική κίνηση ως καταστατικός μηχανισμός.

"Έξω από τα όρια του κράτους είτε ως στρατός κατοχής, είτε ως
"ειρηνευτική δύναμη", κάνει φανερό το πιο σκληρό πρόσωπο του. Καθή-
κον του η υπεράσπιση των συμφερόντων των αρετικών, τόσο στο μεταξύ
τους ανταγωνισμό, όσο και ενάντια στους προλετάριους δεν είναι μόνο οι
προφανείς συνέπειες ενός πολέμου, οι σφαγές αιμάχων, οι καταστρέφεις υπό-
δομών. Βιασμοί, δουλεμπόριο γυναικών, καταλήστηση των εδαφών τα
στοιχία πετάχει, μόλυνση από "έξυπνα όγλα" με συνέπειες για πολλές γενές
είναι μερικά μόνο από τα "συνοδευτικά" μιας στρατιωτικής εκπρατείας.

Την τελευταία δεκαετία, ο ελληνικός στρατός ακολούθει θήμα
βήμα την επέκταση του ελληνικού ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια, τις χώρες
της Ανατολικής Βιρώπης και όπου αλλού έχουν συμφέρον τα ελληνικά
αρετικά και οι μικροί ή μεγάλοι σύμμαχοι τους. Προστατεύει τις επεν-
δύσεις τους στις οικονομικά ή στρατιωτικά κατεχόμενες χώρες, συμμαχώ-
νταις και βοηθώνται συχνά την υπάρχουσα είλιτ σ' αυτές ή εγκαθιστώνται
καινούργες, φίλα προσκείμενες στα συμφέροντα τους ομάδες στην εξουσία.
Έτοιμα της ελευθερίας της αγοράς ή της "ειρήνευσης", εκπαιδεύει και
εξοπλίζει αστυνομίες και στρατούς για να έχει κάποιον ν' αφίσει στο πόδι
του όταν πλα παρούση, ώστε να συνεχίσει απρόσκοπτα η εκμετάλλευση
των προλετάριων.

Η νέα τάση προς τη δημοσιοποίηση ενός μισθοφορικού στρατού στην
ελλάδα δεν μειώνει την οποιαδήποτε της άρνησης στράτευσης. Στη συνολική
άρνηση του στρατού και της λογικής του, βασικό ρόλο παίζει η άρνηση με
κάθε τρόπο και μέσο της υποχρεωτικής δημόσιας. Ακόμα και μετά αυτής
εκλείφει, πρέπει να εφευρεθούν καινούργιοι τρόποι δράσης ενάντια στην
επιστρατεία, μιας δρόσους η οποία είναι μέρος έτσι και αλλιώς μιας συνολικότε-
ρης στάσης ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και κατατάξη.

ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ ΤΩΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΩΝ ΣΕ ΧΡΟΝΟ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ

Επαρση

Οι δυνάμεις υπακούουν αυτόματα στην βούληση. Ανυψώνεσαι της πραγματικότητας σου σε τέτοιο βαθμό που την χάνεις. Ανοίγεις ένα χαντάκι και έχεις αντιμέτωπο ένα υπόγειο τείχος. Ενώ πρόκειται για αίσθηση τάφου, έχεις την εντύπωση ότι βρίσκεσαι στην ρίζα της Μιας, αλλά σκληρής, πραγματικότητας. Οτι βρίσκεσαι στην κρύπτη των πυραμίδων της κυριαρχίας και ακούς τις μηχανές της, αδημονώντας για την τελειωτική τους καταστροφή. Καλεις τους άλλους "υπηκόους", σαγηνεμένος, χωρίς όμως να "ακούγεσαι". Μόνο φαίνεσαι απηυδισμένος και ξέρεις ότι σ' αυτές τις υποθέσεις το βλέμμα δεν φτάνει. Κι αν ακόμη κάποιοι σ' ακούσουν, δεν μπορείς να εξηγήσεις τη διαδρομή να σε συναντήσουν, γιατί μιλάς ακατάληπτα. Τη δική σου γλώσσα πια. Και ταλανίζεσαι. Ενώ οι άλλοι σου είναι απαραίτητοι γιατί αυτός ο θησαυρός τους αφορά, πρέπει να αποφασίσεις αν θα συνεχίσεις μόνος σου. Και διαλέγεις τους άλλους σαν να επιλέγεις την αναπτηρία. Και για να μην το αποδεχτείς επαίρεσαι με το παραμικρό. Μένεις όλο και πιο μόνος και νοσταλγείς διαρκώς το βήμα πριν το θησαυρό, αδιαφορώντας για την διαδρομή.

Ο κυνισμός της αδράνειας. Η κυριαρχία μιας διεκπεραιωτικής δύναμης, που τη φύση δεν την προορίζει για κυριαρχία. Μια αυτονότατη ανεξήγητη αίσθηση -γιατί αν προσπαθούσε να εξηγήσει τον εαυτό της θα αυτοκαταργούταν- που επιστεγάζει το σαμποτάρισμα κάθε πρωτοβουλίας. Στην ταξική νοηματοδότηση, αφορά το σαμποτάζ της εργασιακής διαδικασίας, και η συνείδηση αυτού του ίδιου του σαμποτάζ, σημαίνει, αντιστρόφως ανάλογα, την κατάργηση της νωχελικότητας στην προσπάθεια για ενεργητική εκτροπή της κατεστημένης δομής της καθημερινότητας. Η νωχελικότητα κατοχυρώνει τις διαφορές ταχυτήτων, την σιωπηρή δικτατορία της ανούσιας επιβράδυνσης και "διωκόμενη", τείνει να επικαλεστεί έναν "χώρο" που δεν συνορεύει μ' αυτήν: την ρέμβη. Δεν σημαίνει απαραίτητη απώλεια βούλησης, απώλεια συνείδησης ή απώλεια αποφασιστικότητας. Στο σημείο όμως που κρίνεται, και μεταξύ μας δεν είναι άλλο παρά η ίδια η ανατρεπτική. Πράξη, είναι ένα ακατανόητο -κι εκ των πραγμάτων- ανεπικοινώνητο φρένο.

Νωχελικότητα

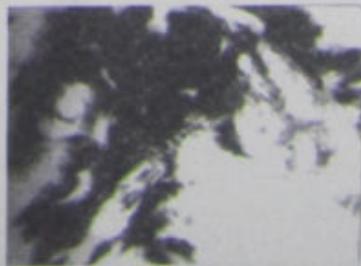
Ματαιωθοξία

Να κλείνει ο κύκλος της ζωής ήδη από την αφετηρία του. Να παθαίνουν διαδοχικά σγκεφαλικά στην νεότητα τους οι επιθυμίες. Να επιβάλλεις φθινόπωρο στα φύλλα, ενώ ο κορμός ζει την άνοιξη του. Να επικαλείσαι απέιρους λόγους για την απόδειξη του μη νοήματος (α-νόητου) της κάθε πράξης, της κάθε σκέψης, της κάθε επιθυμίας. Η ασυνείδητη -και γι' αυτό χειρότερη- επικράτεια του μηδενισμού. Είσαι πάντα κάπου ενώ δεν είσαι, κι ενώ δεν πρέπει σύμφωνα με τις ίδεις σου τις δοξασίες σου να είσαι. Κι όμως να μένεις και να ζεις. Δεν είναι ούτε φόβος ούτε δειλία, δεν είναι ούτε σγκεφαλικότητα ούτε ένοστικτο, δεν είναι ούτε ρεφορμισμός ούτε ρίζοσπαστικότητα. Είναι μια σχιζοφρενική περιόδος αυτοκαταστροφής. Δεν είναι βίωμα, είναι διασυρμός. Η λατρεία μιας αβιωτής αργής και φυσικής πτώσης. Ούτε καν βιωμένης. Σαν να δοκιμάζεις εκρήξεις σε λατομείο. Η απομακρύνονται η σε συνθήθουν. Οι άλλοι καταφεύγουν στην γραφικότητα για να σε ερμηνεύουν. Φθίνεις.

Μια ισως υγιής θλίψη σε υπερθετικό. Στον ουρανό της σκέψης μαύρα και βαριά συννεφα χωρίς εντάσεις και ηλεκτρισμό. Μια εσωτερικότητα χαμένη στους λαβυρίνθους με τα αγέλαστα παιχνίδια. Το φετιχ ενός παρελθόντος χωρίς νοσταλγία. Το παρόν σε στιγμές που μόλις κατορθώνουν να διεκπαιρεώνται. Μόνη ελπίδα η διαρκής νίκη της αυτοσυντήρησης ενάντια σε έναν όντως ανεπιθύμητο θάνατο. Όχι αδιαφόρο θάνατο. Απέχεισα στις αιθουσές αναμονής. Λατρεία των κεριών και του απαξίευτου. Αγάπη στην λάμψη των φίλων ματιών, αλλά αποφυγή κάθε προσωπικής εκφοράς. Ατονική ανθρωπινότητα, ζώντας στην πιο απότομη άκρη της θλίψης τον άνεμο της δυστυχίας, θέλοντας να συνορεύεις διακριτικά με την ατέρμονη νίκη της ζωής και των ατίθασων χαμόγελων. Όχι να ζεις... απλά να γνωρίζεις μια συνέχεια του Όλου. Για να επιβεβαιώνεις την αιώρηση σου σε γκρίζα ακρωτήρια και άρρωστα κίτρινους ανέμους. Ενώ θεωρείς ότι επιτελείς μια αναγκαία για την Υπαρχή αναγνώριση, ζεις μόνος από τους άλλους κι όχι μόνος για τους άλλους.

Κατάθλιψη

053

112

1583201

448

595

038324

52494

210

363

2623075

439

334

177

422

503

319

027

428

30

031

2

480

Θερσιτης